

Udvalget vedrørende gennemførelse af 1. bankdirektiv for bankiervirksomhed

Betænkning om bankiervirksomhed

BETÆNKNING MR. 1009

Industriministeriet, juni 1984

trykt på genbrugspapir

ISBN 87-503-5033-1

Stougaard Jensen / København

HA 00-38-bet.

Indholdsfortegnelse

Side

Kapitel 1.	Indledning. <u>Udvalgets</u> nedsættelse, <u>kommissorium og sammensætning</u>	7
Kapitel 2.	<u>Sammenfatning af udvalgets arbejde</u>	9
Kapitel 3.	<u>De berørte sektorer</u>	13
. 3.1.	Gældende regler for branchens udøvere	13
. 3.1.1.	Fondsbørsvekslerere	13
. 3.1.2.	Øvrige vekslerere og bankiers	14
. 3.1.3.	Ejendomsmæglere/-handlere	14
. 3.2.	Beskrivelse af de berørte sektorer	15
. 3.2.1.	Personlige firmaer	15
. 3.2.2.	Fondsbørsvekslerere	17
. 3.2.3.	Ejendomsmæglere/-handlere	18
. 3.2.4.	Øvrige undersøgelser	19
Kapitel 4.	<u>Gennemgang af direktivets regler, samt af de nødvendige ændringer i dansk ret</u>	21
. 4.1.	Direktivets formål	21
. 4.2.	Direktivets regler	21
. 4.3.	Gennemførelsesforanstaltninger i dansk ret	24
Kapitel 5.	<u>Udvalgets overvejelser</u>	27
. 5.1.	Regulering udover direktivets krav	27
. 5.1.1.	Regulering af andre aktiviteter	27
. 5.1.2.	Regulering ud over direktivets minimumskrav	28
. 5.2.	Bankiervirksomhed	29
. 5.2.1.	Nye virksomheder	29
. 5.2.2.	Overgangsregler for bestående virksomheder	30
. 5.3.	Fondsbørsvekslerere	32
. 5.3.1.	Betingelser for beskikkelse	32

..... 5.3.2.	Fondsbørsvekslerernes kreditinstitut- virksomhed	34
..... 5.3.3.	Fondsbørsvekslerernes personligt drevne virksomhed	35
..... 5.3.4.	Andre spørgsmål	38
..... 5.4.	Anden beslægtet virksomhed	39
..... 5.5.	Forudbetalings- og opsparingsordninger indenfor detailhandel m.v.	40
Kapitel 6.	<u>Lovudkast</u>	43
Kapitel 7.	<u>Bemærkninger til de enkelte bestemmelser</u>	47
<u>Bilag 1</u>	Industriministeriets skrivelse af 21. juli 1980	59
<u>Bilag 2</u>	Skrivelse af 20. november 1981 fra industriministeriet til Bestyrelsen for Københavns Fondsbørs	61
<u>Bilag 3</u>	Skrivelse af 23. marts 1982 fra Bestyrelsen for Københavns Fondsbørs til industriministeriet	63
<u>Bilag 4</u>	Skrivelse af 12. maj 1982 fra industri- ministeriet til Bestyrelsen for Københavns Fondsbørs	67
<u>Bilag 5</u>	EF-Rådets første direktiv af 12. decem- ber 1977 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virk- somhed som kreditinstitut (77/780/EØF)..	69

<u>Bilag 6</u>	Lov nr. 178 af 14. maj 1980 om visse kreditinstitutter, samt lov nr. 87 af 17. marts 1982 om ændring heri	77
<u>Bilag 7</u>	Bekendtgørelse nr. 307 af 10. juni 1981 om visse kreditinstitutter, samt bekendtgørelse nr. 442 af 9. august 1982 om ændring heri	81
<u>Bilag 8</u>	Bekendtgørelse nr. 12 af 16. januar 1984 af lov om Københavns Fondsbørs.	89
<u>Bilag 9</u>	Bekendtgørelse nr. 525 af 10. november 1983 om Københavns Fondsbørs.	93
<u>Bilag 10</u>	Lov nr. 218 af 8. juni 1966 om Ejendomsmæglere.	97
<u>Bilag 11</u>	Lov om visse Spare- og udlånsvirksomheder af 2. maj 1934.,	99
<u>Bilag 12</u>	§ 22 i Næringsloven (lov nr. 601 af 10. december 1975).	105
<u>Bilag 13</u>	Skrivelse af 15. marts 1982 til bankiervirksomheder med henblik på besvarelse af udsendt spørgeskema	107
<u>Bilag 14</u>	Spørgeskema udsendt til bankiervirksomheder.	109
<u>Bilag 15</u>	Liste over aktiviteter som udføres af fondsbørsvekslerere. .,	115
<u>Bilag 16</u>	Skrivelse af 10. maj 1982 fra Dansk Ejendomsmæglerforening.	117
<u>Bilag 17</u>	Udvalgets udkast til bekendtgørelse om særlige regler for kreditinstitutter, som ejes af fondsbørsvekslerere.	121

<u>Bilag 18</u>	Notat fra skattedepartementet om skattemæssige konsekvenser af virksomhedsomdannelse.	123
<u>Bilag 19</u>	Den danske Bankforenings notat af 13. april 1984 om udenlandske er- faringer med opsparingsordninger indenfor detailhandelen.	127

Kapitel 1.

Indledning.

Udvalgets nedsættelse,
kommissorium og sammensætning.

Ved skrivelser af 21. juli og 12. september 1980 nedsatte industriministeriet et udvalg med følgende kommissorium:

"

at udarbejde forslag til gennemførelse af 1. bankdirektiv for så vidt angår bankiervirksomhed,
at undersøge, i hvilken udstrækning denne lovgivning bør udstrækkes til allerede bestående virksomhed, herunder om udskillelse af fondsbørsvekselerernes fondsbørsvirksomhed fra anden virksomhed er hensigtsmæssig, samt

at overveje, om lovgivningen bør gå videre i sin regulering end nødvendigt efter direktivet."

Udvalgets kommissorium blev ved den som bilag 4 optagne skrivelse fra industriministeriet udvidet, således at man også skulle overveje behovet for at ændre betingelserne for at blive beskikket som fondsbørsvekselerer.

Til medlemmer af udvalget blev udpeget:

Kontorchef i industriministeriet, fra 1. oktober 1983
direktør for forsikringstilsynet, Eigil Mølgaard, formand,

fuldmægtig Vagn Joensen, justitsministeriet,

fuldmægtig Øle Reinbach, fondsbørstilsynet,

fuldmægtig Karin Kjærgaard, tilsynet med banker og sparekasser,

prokurist Jørgen Ovi, Danmarks Nationalbank,

konsulent Jens Thomsen, Det økonomiske Sekretariat,

underdirektør Henning Birch, Den danske Bankforening,

kontorchef Lars Allan Christensen, Danmarks Sparekasseforening,

fondsbørsvekselerer 01e Hertz, Repræsentantskabet for
Fondsbørsens Medlemmer,
statsautoriseret ejendomsmægler 1b Bjørnbirk, Dansk
Ejendomsmæglerforening.

Fuldmægtig Vagn Joensen blev i april 1983 erstattet af
fuldmægtig Marie Mikkelsen, justitsministeriet;
prokurist Jørgen Ovi blev i april 1982 erstattet af pro-
kurist Sven Boyer-Søgaard, Danmarks Nationalbank som i
oktober 1983 blev erstattet af assistent Lars Rohde,
Danmarks Nationalbank;
underdirektør Henning Birch blev december 1980 erstattet
af underdirektør Lars Beckvard, Den danske Bankforening,
som i januar 1984 blev erstattet af underdirektør Per
Overbeck, Den danske Bankforening;
kontorchef Lars Allan Christensen blev januar 1984 er-
stattet af kontorchef Jens Loft Rasmussen, Danmarks
Sparekasseforening.

Den nuværende formand for Fondsbørsvekselerernes Repræ-
sentantskab, fondsbørsvekselerer Eigil Pedersen har del-
taget i udvalgets møder.

Sekretærer for udvalget blev fuldmægtig Elisabeth Stæhr
og fuldmægtig Erik Bruun Hansen begge industriministe-
riet.

Fuldmægtig Elisabeth Stæhr blev juli 1982 afløst af
fuldmægtig Bjørn Juell-Sundbye, industriministeriet;
denne blev i januar 1983 afløst af fuldmægtig Peter
Pedersen, industriministeriet.

Udvalget har afholdt ialt 6 møder.

Eigil Mølgaard	'	Marie Mikkelsen	01e Reinbach
formand			

Karin Kjærgaard		Lars Rohde	Jens Thomsen
-----------------	--	------------	--------------

Per Overbeck		01e Hertz	1b Bjørnbirk
--------------	--	-----------	--------------

Jens Loft Rasmussen

/Erik Bruun Hansen
/Peter Pedersen

Kapitel 2. Sammenfatning.

I kapitel 3 er der først givet en kort beskrivelse af de regler, der i dag er gældende for branchens udøvere, herunder næringslovens bestemmelser for vekselerere, samt de særlige bestemmelser for ejendomsmæglere og især for fondsbørsvekselerere.

Dernæst er det beskrevet hvordan udvalget med henblik på at kortlægge aktiviteterne i de sektorer, der vil blive berørt af udvalgets lovforslag, har udsendt spørgeskemaer til en række virksomheder, som kunne antages at drive bankiervirksomhed. Svarene på spørgeskemaerne har været for få, til at der kan udarbejdes en oversigt over branchens økonomiske forhold, men undersøgelsen peger på, at det især er fondsbørsvekselerere, som vil blive omfattet af udvalgets lovforslag.

Kapitel 4 indeholder en gennemgang af direktiv nr. 77/-780/EØF, samt de ændringer af dansk ret som direktivet nødvendiggør.

For allerede eksisterende virksomheder giver direktivet mulighed for vidtgående, permanente undtagelser. Udvalget har dog fundet, at tungtvejende hensyn til indskyderbeskyttelse og konkurrenceneutralitet taler for, at disse efter en overgangsperiode sidestilles med nyetablerede virksomheder. Udvalget anbefaler derfor, at undtagelsen i § 1, stk. 2, i lov om visse kreditinstitutter, jfr. § 13, stk. 1, i lov af 2. maj 1934 om visse spare- og udlånsvirksomheder, ophæves.

I overensstemmelse med udvalgets kommissorium har man imidlertid også overvejet behovet for lovændringer, som ikke direkte er nødvendiggjorte af direktivet. Disse overvejelser er indeholdt i kapitel 5.

For det første har man overvejet behovet for en tilsynsmæssig regulering af virksomheder, der udelukkende foretager udlån af egne midler. Under hensyn til at disse virksomheder er af beskeden betydning og af uensartet karakter, har man dog ikke stillet forslag om en sådan regulering. Dette må også ses i lyset af, at det er indskyderbeskyttelseshensyn, som især ligger til grund for direktivet og kreditinstitutreglerne.

For det andet har udvalget fundet det hensigtsmæssigt, at bankiervirksomhed omfattes af lov om visse kreditinstitutter, selvom man herved på en række punkter går videre end krævet i direktivet.

For det tredje foreslår udvalget visse ændringer i lov om visse kreditinstitutter, så denne på flere punkter bringes i overensstemmelse med bank- og sparekasseloven.

For det fjerde har udvalget overvejet fastsættelse af overgangsbestemmelser for de bankiervirksomheder, som eksisterer ved lovens ikrafttræden. Man har her foreslået overgangsregler, for så vidt angår kravene til midlernes anbringelse og kapitalens størrelse.

For det femte har udvalget overvejet en række særlige spørgsmål i relation til fondsbørsvekslererne. Det foreslås, at kommissionsforretninger som hidtil skal drives i et personligt firma på grundlag af en beskikelse, mens ind- og udlånsaktiviteter m.m. overføres til et kreditinstitut omfattet af lov om visse kreditinstitutter eller eventuelt til en bank. Samtidig foreslås efter en overgangsperiode etableret et forbud mod anden erhvervsvirksomhed end kommissionsforretninger og kreditinstitut- eller bankvirksomhed gennem et selskab, dog således at fondsbørstilsynet kan dispensere herfra. Det foreslås endvidere, at kreditinstitutter ejet af fondsbørsvekslerere gives adgang til et udvidet forretningsområde. Endelig foreslås, at fondsbørsvekslerere, samt funktionærer og medindehavere af disses virksomheder undergives et forbud mod spekulation, ligesom der fore-

slås indført et forbud for fondsbørsvekslererne mod at have handelsbeholdninger ved en dags afslutning.

Endelig har man for det sjette overvejet visse tilgrænsende spørgsmål i forbindelse med bl.a. valutahandlerautorisation, revision, bogførings- og regnskabsregler samt adgangen til at blive kontoførende institut i værdipapircentralen for kreditinstitutter.

I kapitel 6 og 7 har udvalget udarbejdet forslag til lovændringer med bemærkninger.

Kapitel 3«
De berørte sektorer.

3.1. Gældende regler for branchens udøvere.

3.1.1. Fondsbørsvekselerere

Betingelserne for at opnå beskikkelse som fondsbørsvekselerer fremgår af lov om Københavns Fondsbørs, jfr. lovbekendtgørelse nr. 12 af 16. januar 1984, og af bekendtgørelse nr. 525 af 10. november 1983 om Københavns Fondsbørs. Udover at have en vis alder og opfylde visse uddannelsesmæssige kvalifikationer skal den pågældende:

1. have en egenkapital på 600.000 kr. ,
2. tegne en kautionsforsikring på 100.000 kr. til sikkerhed for forpligtelser over for andre vekselerere og
3. gennem tegning af forsikring eller på anden af industriministeren godkendt måde sikre sine kunder. Sikkerheden skal omfatte såvel vekselerervirksomhed som den af den pågældende i tilknytning hertil iøvrigt udøvede virksomhed.

Siden 1. januar 1982 har kundesikringsordningen været baseret på fondsbørsvekselerernes garantifond, suppleret af en bankgaranti. Den samlede erstatning, som garantifonden i henhold til kundesikringsordningen kan udbetale, udgør 12 mill. kr. pr. år. Det tab, der kan erstattes en enkelt kunde, er højst 1 mill. kr. i forbindelse med et depot af værdipapirer og højst 250.000 kr. i forbindelse med kontante indskud. Fonden er forpligtet til at have aktiver + forskrivninger fra de enkelte fondsbørsvekselerere til ialt 16 mill. kr. i en af ministeriet godkendt form. Såfremt garantifondens aktiver på grund af udbetaling af erstatning bliver mindre end de 16 mill. kr., skal der optages forhandling med industriministeriet med henblik på retablering.

Kravene til de enkelte fondsbørsvekselereres sikkerhed er uafhængig af deres forretnings størrelse og deres

omsætning på børsen. Denne sikkerhed suppleres dog af et krav om, at egenkapitalen til enhver tid skal udgøre mindst 8% af gælds- og garantiforpligtelserne.

Udover de lovpligtige kapitalkrav kan det nævnes, at Foreningen af Fondsbørsvekselerere og Fondsbørsveksele-
rernes Garantifond har tegnet en forsikring over for
Danmarks Nationalbank og børssøgende banker og sparekas-
ser.

Fondsbørsvekselerernes virksomhed kan opdeles i a) børs-
handel, b) bankiervirksomhed (ind- og udlån) og c)
andet. Beskikkelse som fondsbørsvekselerer og de dermed
forbundne krav angår alene adgangen til at handle på
børsen, og de økonomiske krav for opnåelse af beskik-
kelse er først og fremmest fastsat med henblik på de
egentlige børsforretninger.

En ikke uvæsentlig del af fondsbørsvekselerernes forret-
ninger angår imidlertid andet end de rene børs-handler.
Af de førnævnte krav til vekselerernes økonomi, dækker
den under 3 nævnte sikkerhedsordning tab for alle vekse-
lererens kunder i tilfælde af konkurs m.v. Således vil
f.eks. også depotkunder, som især kan tænkes at blive
ramt, fordi deres midler er anbragt hos vekselereren på
længere sigt, kunne få dækket deres tab, eller i hvert-
fald en del af det.

3.1.2. Øvrige vekselerere og bankiers.

Der stilles ikke i dag særlige krav med hensyn til kva-
lifikation og kapital til personer, der nedsætter sig
som vekselerere eller bankiers, udover at der foreligger
næringsbrev som vekselerer. Vekselerere og bankiers er
ej heller som fondsbørsvekselererne underkastet tilsyn i
henhold til en særlig lov. Næringsloven indeholder i §
22, stk. 3, en hjemmel til at give regler for udøvelse
af vekselerervirksomhed. Denne hjemmel er ikke benyttet.

3.1.3. Ejendomsrådgivere/-handlere.

Udover de ovennævnte erhvervsgrupper driver nogle ejen-

domsmæglere/-handlere en vis udlånsvirksomhed i forbindelse med deres hovedvirksomhed, jfr. bilag 16. I det omfang denne del af deres virksomhed ikke drives i selskabsform, er den ikke betinget af en særlig tilladelse og ikke underkastet tilsyn, jfr. lov om visse spare- og udlånsvirksomheder, § 13 (bilag 11).

3.2. Beskrivelse af de berørte sektors virksomhed.

Udvalget har på forskellig vis forsøgt at kortlægge de former for bankiervirksomhed, som drives af de berørte sektorer.

Der er for det første blevet udsendt et spørgeskema til en række virksomheder, som på den ene eller anden måde antages at drive bankiervirksomhed, eller typer af forretninger som er sammenlignelige hermed. Denne kreds af virksomheder er fremfundet dels ved gennemgang af en fortegnelse over momsregistrerede virksomheder, og dels ved gennemgang af fagbøger og annoncering i dagspressen.

Det tilsvarende materiale er blevet sendt til fondsbørsvekslererne gennem disses repræsentant i udvalget.

3.2.1. Personlige firmaer

Der blev i alt udsendt spørgeskemaer til 65 virksomheder. Som bilag 13 og 14 er optrykt fremsendelsesskrivelse samt spørgeskema. Udsendelsen skete alene til personligt drevne virksomheder med en eller flere indehavere (idet bankiervirksomhed drevet i selskabsform er omfattet af lovgivningen om visse kreditinstitutter). De adressater, som er fremfundet via den ovennævnte momsliste, hører under den gruppe af virksomheder, som benævnes holding-, investerings- og finansieringsselskaber. Udsendelsen er sket til virksomheder, hvis benævnelse indikerer, at der drives bankiervirksomhed, og til virksomheder som af andre grunde kunne antages at drive sådan og hermed beslægtet virksomhed. Det har ikke været muligt via den nævnte liste præcist at finde frem til virksomhedernes virkeområde. For så vidt angår virksomheder fremfundet via fagbog og annoncering i pressen, er der ved udvælgelsen naturligvis også lagt vægt på firma-

ets egen benævnelse, herunder først og fremmest om benævnelsen vekselerer eller bankier indgik i navnet. Herudover tillige hvad firmaet selv har angivet som dets virkeområde, eksempelvis udlån, eventuelt mod sikkerhed, køb og salg af pantebreve m.v. Under denne kategori er også medtaget visse ejendomsmæglerfirmaer.

Af undersøgelsen kan i øvrigt udledes:

Der blev som nævnt fremsendt spørgeskemaer til 65 virksomheder, og der fremkom en eller anden reaktion fra 32 af disse.

Blandt disse svar kunne alene 6 benyttes til "analyse" af branchen. Det ene af disse firmaer angav at være ophørt med sin virksomhed i foråret 1981. I øvrigt bestod reaktionerne hovedsagelig af returforsendelser fra postvæsenet eller oplysning (telefonisk eller skriftlig) fra adressaterne om, at de ikke drev bankiervirksomhed.

Af de 6 nævnte besvarelser kan udledes følgende, som dog ikke nødvendigvis er kendetegnende for branchen. Den "typiske" bankiervirksomhed handler med værdipapirer, og modtager indlån som videreudlånes mod sikkerhed i fast ejendom. Endvidere udlåner man penge for egen regning eller finansieret gennem et pengeinstitut. Bankiervirksomheder påtager sig normalt ikke garantiforpligtelser.

Virksomheden udøves direkte overfor kunderne uden mellemhandler. Det er også kun i få tilfælde, at bankiervirksomheden optræder som mellemmand mellem långiver og låntager.

Firmaerne opnår kontakt med kunderne gennem faste forbindelser og disses anbefalinger til andre kunder.

Ud fra de indkomne besvarelser må branchen betegnes som for nedadgående. I 6 af de indkomne besvarelser anføres det, at firmaet er ophørt med sin virksomhed. Årsagerne hertil må formentlig søges i den almindelige økonomiske

konjunktur i samfundet, forhøjelsen af lånegrænsen af nyopført byggeri til 80 pct. for realkreditinstitutlån samt pengeinstitutternes handel med pantebreve.

Som ovenfor nævnt er undersøgelsen foretaget i foråret 1982. Udvalget har imidlertid ikke grundlag for at antage, at der er sket nogen ændringer af betydning i de beskrevne forhold. Udvalget er fortsat af den opfattelse, at de anførte virksomheder talmæssigt er få, og alene spiller en ubetydelig rolle i kapitalformidlingen.

Under henvisning til, at de talmæssige regnskabsoplysninger er få og mangelfulde, kan besvarelsene fra bankiervirksomhederne ikke benyttes til at udarbejde en oversigt over branchens økonomiske forhold.

3.2.2. Fondsbørsvekselerere

Som nævnt blev spørgeskemamaterialet af fondsbørsvekselerernes repræsentant i udvalget fremsendt til alle fondsbørsvekselererfirmaerne med anmodning om besvarelse. Der fremkom reaktion fra i alt 20 af 24 firmaer. Udfra disse svar kan oplyses følgende:

Der hersker stor overensstemmelse i besvarelsen af de enkelte spørgsmål i næsten alle besvarelsene.

Fondsbørsvekselerernes aktiviteter er udover handel med værdipapirer bl.a. udlån og modtagelse af indlån. Udover ved modtagelse af indlån finansieres udlånene via lånoptagelse i pengeinstitutterne. Enkelte angiver, at de modtager ledig kapital gennem faste forbindelser. Som bilag 15 er optrykt en liste over aktiviteter, der udføres af fondsbørsvekselererne, udarbejdet af udvalget på baggrund af de indkomne svar.

Ind- og udlånsvirksomhed foregår dels gennem selve fondsbørsvekselererfirmaet dels gennem datterselskaber eller eventuelt via andre selskaber. Besvarelsene giver ikke præcise svar på dette spørgsmål.

Ifølge de fleste besvarelser sker beregningen af vederlaget i forbindelse med handler efter gældende lovgivning og markedsrenten.

Firmaerne angiver, at de opnår deres kontakt med kunderne gennem faste forretningsforbindelser. Enkelte fondsbørsvekslerere annoncerer dog efter kunder gennem fagbladene.

3.2.3. Ejendomsmæglere/-handlere.

Dansk Ejendomsmæglerforening har efter at have foretaget undersøgelser i lokalkredsene fremsendt en generel besvarelse af første del af spørgeskemaet. Besvarelsen er optrykt som bilag nr. 16.

Af besvarelsen fremgår:

De foreningen bekendte virksomheder handler med pantebreve på forskellig vis, enten ved køb og salg for egen regning eller ved kommissionssalg. De førstnævnte aktiviteter kan omfatte tilfælde, hvor en kunde udsteder pantebreve direkte til mægleren. Ved alle de nævnte former for transaktioner ydes i et vist omfang forskud til debitor, således at der herved ydes "lån for egen regning". Korte lån for egen regning ydes endvidere af mæglere i forbindelse med den egentlige ejendomsmæglervirksomhed, f.eks. hvor udbetaling skal præsteres ved køb, før den kontante del af salgssummen ved klientens salg er modtaget. Lån ydes også til betaling af ejerskifteafdrag.

Sikkerhed vil i givet fald bestå i pant i fast ejendom, mens de lån der ydes som forskud, enten indtil endelig afregning kan ske ved udstedelsen af et pantebrev, eller indtil klienten har fået den kontante købesum udbetalt ved sit salg, for en dels vedkommende ydes uden egentlig sikkerhed.

Långivningen angives at blive finansieret enten ved egenkapital eller ved lån i pengeinstitutter. Det bemærkes, at den beskrevne udlånsaktivitet i et vist om-

fang drives, ikke af ejendomsmægleren personligt, men gennem et aktie- eller anpartsselskab.

Ejendomsmæglere påtager sig garantiforpligtelser ved indeståelser for levering af pantebreve uden præjudicerende retsanmærkninger. Videre lægges en mæglers vurdering af en ejendom til grund ved salg af pantebreve med pant i ejendomme.

Kontakt til låntagere opnås via ejendomsmæglervirksomheden eller efter henvisning, f.eks. fra advokater, tidligere kunder, m.v.

3.2.4. Øvrige undersøgelser.

Som nævnt har udvalget herudover anmodet repræsentanterne for Den Danske Bankforening, Danmarks Sparekasseforening, Danmarks Nationalbank, fondsbørstilsynet og tilsynet med banker og sparekasser om at bidrage med deres viden om den bankiervirksomhed, som man måtte være bekendt med.

Det har imidlertid ikke været muligt for disse udvalgsmedlemmer at fremskaffe oplysninger, som kunne være til nytte for udvalgets arbejde.

Kapitel 4.

Gennemgang af direktivets regler, samt af de nødvendige ændringer i dansk ret.

4.1. Direktivets formål

Gennemførelsen af regler for udførelsen af bankiervirksomhed er nødvendiggjort ved gennemførelsen af EF-Rådets første direktiv af 12. december 1977 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (77/780/EØF). (Bilag 5).

Definitionen af et kreditinstitut fremgår af direktivets art. 1. Herefter er et kreditinstitut:: "et foretagende, hvis virksomhed består i fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning".

Betegnelsen "kreditinstitut" anvendes i den følgende gennemgang af direktivet, men man må være opmærksom på, at direktivet med dette udtryk også mener ind- og udlånsvirksomhed, der drives i personligt firma, altså den virksomhedsform, der omfattes af udvalgets kommissorium.

Intentionen bag direktivet er at skabe ensartede konkurrencevilkår for kreditinstitutterne, at lette adgangen til at oprette filialer i andre medlemsstater end den, hvori det pågældende institut hører hjemme, samt at beskytte de sparere som placerer midler i kreditinstitutter. Direktivet kan dog kun betegnes som første etape af en udvikling,, hvis mål er gennemførelsen af de ovennævnte formål.

4.2. Direktivets regler.

Direktivet foreskriver, at optagelse og udøvelse af virksomhed som kreditinstitut skal betinges af en offentlig tilladelse, jfr. direktivets art. 3. Vilkårene herfor skal mindst omfatte

- a) at der forefindes en særskilt egenkapital, d.v.s. at instituttet ikke må være organiseret som personligt ejet firma,
- b) en tilstrækkelig minimumskapital. Det fastsættes nationalt, hvad der skal anses som tilstrækkeligt,
- c) en ledelse bestående af mindst 2 personer. Disse samt de øvrige personer "som faktisk bestemmer hovedlinierne for kreditinstituttets virksomhed" skal være i besiddelse af den nødvendige hæderlighed og erfaring. I modsat fald må tilladelse ikke meddeles, samt
- d) at der til en ansøgning om tilladelse knyttes en driftsplan med særlig angivelse af arten af de påtænkte forretninger og af instituttets organisation.

De ovennævnte betingelser a) - c) fremgår af direktivets art. 3, stk. 2, og betingelse d) af art. 3> stk. 4. Der vil nationalt kunne fastsættes yderligere generelle betingelser for opnåelse af tilladelse. Sådanne vilkår må imidlertid ikke omfatte betingelser om, at ansøgninger behandles ud fra markedets økonomiske behov, jfr. art. 3, stk. 3. For medlemsstater hvor en sådan behovsprøvelse anvendtes før den 15. december 1977 på visse områder findes specielle overgangsregler. For bankier-virksomhed findes ingen behovsprøvelse, og overgangsreglerne vil således ikke på dette område skulle indgå i overvejelserne under udvalgsarbejdet.

For så vidt angår eksisterende institutter findes i art. 10 overgangsregler vedrørende de ovennævnte tilladelsesbestemmelser. Disse gør det i betydeligt omfang muligt nationalt at lade disse institutter fortsætte deres virksomhed uden hensyn til de nye regler.

Kreditinstitutter, som har påbegyndt deres virksomhed inden direktivets gennemførelse i de enkelte lande, anses for tilladte. Dette medfører, at der for disse

institutter ikke stilles krav om en tilladelsesprocedure med bl.a. indsendelse af driftsplan. Kreditinstitutterne er imidlertid løvrigt omfattet af direktivet, jfr. art. 10, stk. 1, første afsnit, dog med de nedennævnte undtagelser.

Direktivkravet om at kreditinstitutter skal have en særskilt egenkapital, kan medlemsstaterne undlade at gennemføre overfor virksomheder, som ikke opfylder kravet, og som bestod ved ikrafttrædelsen af direktivet, jfr. art. 10, stk. 1, tredje afsnit.

Direktivet stiller ikke krav om, at eksisterende institutter skal være i besiddelse af en tilstrækkelig minimumskapital, jfr. art. 10, stk. 1, første afsnit modsætningsvis. Nationalt vil der imidlertid kunne fastsættes regler herom.

Eksisterende institutter skal som udgangspunkt opfylde kravet om to ledere, jfr. art. 10, stk. 1, første afsnit. Institutter, som i følge art. 10, stk. 1, tredje afsnit er blevet fritaget for kravet om særskilt egenkapital, kan dog fritages for opfyldelsen af kravet om to ledere.

Kravet om at et instituts ledere skal være i besiddelse af den nødvendige hæderlighed og en fyldestgørende erfaring, skal imidlertid være opfyldt også for så vidt angår de eksisterende institutter, og det vil ikke være muligt at dispensere fra kravet, jfr. art. 10, stk. 1, første afsnit.

Som det fremgår ovenfor, er det muligt nationalt at gennemføre bestemmelser, som er mere vidtgående end direktivets krav, jfr. herved art. 10, stk. 4. Det er således muligt at ligestille alle kreditinstitutter, såvel allerede eksisterende som fremtidige.

Endvidere er det muligt at udforme strammere krav for at tilladelse gives i forhold til det ved direktivet fore-

skrevne minimum samt foreskrive yderligere regler for driften af et kreditinstitut.

4.3. Gennemførelsesforanstaltninger i dansk ret.

I følge direktivets artikel 2, stk. 5 og 6 kan medlemsstaterne for visse typer kreditinstitutter udsætte ikrafttrædelsen først i 5, og senere i yderligere 3 år fra vedtagelsen, såfremt en øjeblikkelig gennemførelse medfører tekniske problemer, som ikke kan løses på kort sigt.

Danmark har meddelt kommissionen, at man for bl.a. bankiervirksomheder ønsker at gøre brug af disse undtagelsesbestemmelser, senest i skrivelse af 5. oktober 1982, således at gennemførelsesforanstaltningerne skal være truffet senest 12. december 1985.

Ved en ændring af lov om banker og sparekasser og ved gennemførelsen af lov om visse kreditinstitutter blev direktivets krav gennemført i 1980, når bortses fra andelskasser m.m. samt "sådan ind- og udlånsvirksomhed, der finder sted som led i en i personligt firma dreven vekselererforretning" (lov om visse kreditinstitutter, § 1, stk. 2, nr. 2, jfr. lov om visse spare og udlånsvirksomheder § 13, 1. pkt.)

Selvom direktivet giver mulighed for vidtgående, permanente undtagelsesbestemmelser for eksisterende virksomheder, finder udvalget ikke, at sådanne bør udformes, da tungtvejende hensyn til indskyderbeskyttelse og lighed i konkurrencen taler for, at direktivets regler også bringes i anvendelse for eksisterende virksomheder.

Udvalget finder derfor, at gennemførelsen af direktivet for vekselvirksomheder bør ske, ved at disse bringes ind under lov om visse kreditinstitutter. Dette kan ske, ved at henvisningen i § 1, stk. 2, nr. 2, lov om visse kreditinstitutter til § 13, stk. 1, i lov om visse spare- og udlånsvirksomheder (1934-loven) ophæves. Det er udvalgets opfattelse, at kravene i lov om visse

kreditinstitutter straks bør finde anvendelse for ny-etablerede virksomheder. Derimod anbefaler udvalget, at der bør etableres en overgangsordning for bestående virksomheder, jfr. kapitel 5.

Kapitel 5. Udvalgets overvejelser.

5.1. Regulering; ud over direktivets krav.

Udover at fremkomme med forslag til gennemførelsen af direktivet for så vidt angår bankiervirksomhed, har udvalget efter dets kommissorium bl.a. også til opgave at overveje, om der skal ske en regulering udover direktivets krav.

Direktivet er et såkaldt minimumsdirektiv. Dette betyder for det første, at direktivet ikke er til hinder for, at der under en regulering medtages andre typer af virksomheder (virksomheder som f.eks. alene driver udlånsvirksomhed), og for det andet at det vil være muligt at opstille yderligere krav (udover direktivets) til den kreds af virksomheder, som er omfattet af definitionen på et kreditinstitut.

5.1.1. Regulering af andre aktiviteter.

Udvalget skal således overveje, om der for sektorer og aktiviteter, som ikke er omfattet af direktivet, bør indføres en tilsynsmæssig regulering som den, der er gældende for kreditinstitutter eller en anden form for regulering. Baggrunden for at overvejelser af denne karakter må inddrages i udvalgets arbejde, er behovet for at få afklaret, om en regulering alene af kreditinstitutvirksomhed kan medføre en uheldig konkurrenceforvridning til fordel for virksomheder, som ikke vil komme under tilsyn. Videre vil også hensynene til indskyderne og "forbrugerne" (eksempelvis låntagere) kunne spille en rolle.

De virksomheder, der kan være tale om» må nødvendigvis operere på pengemarkedet med aktiviteter som (alene) udlånsvirksomhed, formidling af lån, køb og salg af værdipapirer, og lignende.

Konkurrencemæssige hensyn må inddrages som følge af den risiko, der består for at en regulering alene af bankiervirksomhed med såvel indlåns- som udlånsvirksomhed, vil betyde en ikke ubetydelig belastning af denne

type virksomhed i forhold til beslægtede virksomhedsformer, som ikke er undergivet en lignende regulering. I samme forbindelse må nævnes, at visse bankiervirksomheder, som driver kreditinstitutvirksomhed, kan tænkes at ville bringe sig uden for den fremtidige regulering, og dermed uden for tilsyn, ved at ændre og/eller begrænse sine aktiviteter, eller ved eventuelt at foretage en opsplitning af disse på flere selvstændige virksomheder. Det må imidlertid antages, at markedet for "privat" udlånsvirksomhed uden for fondsbørsvekslerernes kreds stort set er forsvundet, jfr. kapitel 3. Dette må formentlig betyde, at antallet af beslægtede virksomheder er beskedent. Sammenholdes dette med, at de nævnte virksomheder tilsyneladende er af højst uensartet karakter, må det for det første stille sig meget tvivlsomt, om der er et behov for en tilsynsmæssig regulering, og for det andet hvilket indhold en eventuel regulering skal have. Da videre den kreds af tilgrænsende virksomheder der er tale om, ikke kan antages at modtage indskud fra offentligheden, synes det nævnte hensyn til indskyderne ikke at kunne begrunde en udvidelse af kredsen af virksomheder, som inddrages under en regulering.

Hvad endelig angår forbrugerbeskyttelseshensyn bemærkes, at det naturligvis set fra eksempelvis en låntagers side må være uden betydning, om en virksomhed baserer sin forretning på egne midler, eller på midler fremskaffet ved modtagelse af indlån fra offentligheden. Det skal imidlertid påny fremhæves, at antallet af de nævnte virksomheder synes at være beskedent. Samtidig er direktivets og kreditinstitutreglernes indhold i første række indrettet med henblik på en beskyttelse af indskyderne.

5.1.2. Regulering ud over direktivets minimumskrav.

Ud over at overveje om virksomheder forskellige fra kreditinstitutter skal inddrages i en regulering, skal udvalget som nævnt også overveje, om den tilsynsmæssige regulering skal gå videre end direktivets minimumskrav. I den forbindelse skal bemærkes, at de regler som er gennemført ved loven og bekendtgørelsen om visse kreditinstitutter, indeholder en regulering, som går ud over

direktivets krav. Baggrunden herfor var det ønskelige i, at lempeligere krav i forhold til bank- og sparekasse-loven ikke skulle tilskynde eksisterende og nye institutter til at bringe sig ind under kreditinstitutlovens område. Kreditinstitutreglerne er således udarbejdet efter principperne i bank- og sparekasseloven.

Under henvisning til, at det ikke findes hensigtsmæssigt, at der ved siden af de to ovenfor nævnte former for tilsynsmæssig regulering af kreditinstitutter etableres en tredje, har udvalget taget det udgangspunkt, at bankiervirksomheder skal bringes ind under de bestående regler i lovgivningen om visse kreditinstitutter.

5.2. Bankiervirksomhed.

I nærværende afsnit behandles spørgsmålet om, hvorledes reguleringen generelt foreslås indført for så vidt angår de bankiervirksomheder, som skal omfattes af en regulering. I afsnit 5.2.1. angives, hvorledes gennemførelsen efter udvalgets opfattelse bør foretages for så vidt angår virksomheder, som etableres efter lovens ikrafttræden, og i afsnit 5.2.2. hvilke overgangsregler, der foreslås indført for så vidt angår virksomheder, som eksisterer ved lovens ikrafttræden.

5.2.1. Nye virksomheder.

Som det ovenfor er anført, finder udvalget, at bankiervirksomheder, der driver kreditinstitutvirksomhed, d.v.s. foretagender, hvis virksomhed består i fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning, bør inddrages under kreditinstitutlovgivningens regler. Afgørende for udvalgets opfattelse har været hensynet til en vis enhed i reguleringen af beslægtede områder, samt til at der er tale om en regulering af en relativt beskeden sektor.

En inddragelse af de nævnte virksomheder under kreditinstitutlovens område vil kunne ske ved at ophæve undtagelsesbestemmelsen i kreditinstitutlovens § 1, stk. 2, der henviser til § 13, stk. 1, i lov af 2. maj 1934 om visse spare- og udlånsvirksomheder. Dette vil medføre,

at disse virksomheder fremover, d.v.s. fra lovens ikrafttræden, som foreslås fastsat til 1. januar 1986, alene vil kunne etablere sig under opfyldelse af kreditinstitutlovgivningens regler.

I forbindelse med at der sker en udvidelse af arten af virksomheder, som vil blive omfattet af kreditinstitutlovgivningen, har udvalget overvejet, om der bør ske visse tilpasninger af denne. Udvalget har imidlertid ikke fundet en gennemgribende ændring af kreditinstitutlovgivningen nødvendig, idet man finder, at lovgivningens rammer i det væsentlige er vide nok til også at omfatte de nye virksomheder som inddrages. Dog foreslås § 5 i kreditinstitutloven ændret således, at det heri nærmere præciseres, hvor omfattende et tilsyn kreditinstitutter skal være underlagt. Endvidere foreslås det, at reglerne i bank- og sparekasselovens kapitel 10 om opløsning skal finde anvendelse, samt at industriministeren gives hjemmel til at indføre en regel svarende til bank- og sparekasselovens § 48a om tilsyn på konsolideret grundlag. For øjeblikket er alene §§ 43 og 47 anvendelige på kreditinstitutter, jfr. herved kreditinstitutbekendtgørelsens § 27.

Med henblik på at forebygge interessekonflikter mellem kreditinstituttet og dets ansatte foreslås indført et forbud mod at direktører og funktionærer udfører eller deltager i spekulationsforretninger for egen regning. Bestemmelsen svarer til § 19, stk. 4 i bank- og sparekasseloven.

Endelig foreslår udvalget, at industriministeren bemyndiges til at fastsætte bestemmelser om, at fondsbørsvekselererejede kreditinstitutter kan udøve visse nærmere bestemte aktiviteter, som ikke kan udøves af kreditinstitutter iøvrigt, jfr. afsnit 5.3-2.

5.2.2. Overgangsregler for bestående virksomheder.

For de bankiervirksomheder som eksisterer ved lovens ikrafttræden, findes det nødvendigt med overgangsregler, for så vidt angår opfyldelsen af visse af kravene.

Overgangsregler for bestående virksomheder kan tænkes at vedrøre følgende forhold:

stiftelsen af et selskab med begrænset ansvar,
opfyldelsen af kravet om minimumskapital (5 mill.
kr.),
opfyldelsen af kravet til ledelsen,
opfyldelsen af kravet om en egenkapitaldækning på
8%,
opfyldelsen af kravet til midlernes anbringelse
(kreditinstitutbekendtgørelsens kapitel 6).

For så vidt angår kravet om stiftelsen af et selskab med begrænset ansvar, særlige krav til ledelsen, samt en egenkapitaldækning på 8% foreslås ingen overgangsregler indført. Dette betyder, idet det forudsættes, at lovgivningen skal træde i kraft 1. januar 1986, at eksisterende institutter efter 1. januar 1986 skal opfylde disse krav. Med henblik på, at give de bestående virksomheder mulighed for at overholde fristen den 1. januar 1986, foreslås det, at der gives disse mulighed for at omdanne sig i perioden 1. januar-31. december 1985 under anvendelse af de særlige overgangsregler. Det bemærkes, at kravet om en egenkapitaldækning på ~~8%~~ allerede eksisterer for så vidt angår fondsbørsvekslererfirmaer, jfr. fondsbørsbekendtgørelsens § 8.

For så vidt angår kravet til midlernes anbringelse, foreslås en overgangsperiode for eksisterende virksomheder på 1 år fra lovens ikrafttræden, altså 1. januar 1987. For så vidt der er behov for i det konkrete tilfælde at fravige disse overgangsregler med henblik på en yderligere frist, giver §§ 13 og 14 i kreditinstitutbekendtgørelsen tilsynet med banker og sparekasser hjemmel hertil. Disse regler kan af tilsynet i en overgangsperiode benyttes til at give en yderligere frist til nedbringelse af enkeltengagementer m.v.

Hvad endelig angår kravet om en minimumskapital på 5 mill. kr., foreslås indført en overgangsperiode, således at de virksomheder, der bestod ved lovens ikrafttræden, senest den 1. januar 1990 opfylder de almindelige krav til størrelsen af aktie-eller indskudskapitalen (5 mill. kr.), dog således at kapitalen ved lovens ikrafttræden

skal være mindst 1 mill. kr., og den 1. januar 1988 mindst 3 mill. kr.

5.3. Fondsbørsvekselerere.

Særlige spørgsmål opstår i relation til fondsbørsvekselererne, idet en gennemførelse af direktivets krav til også at gælde for bankiervirksomhed vil betyde en væsentlig ændring af de hidtil af fondsbørsvekselererne personligt drevne virksomheder. En opsplitning heraf er nødvendig, således at kommissionsforretningerne fortsat udøves i de personligt drevne virksomheder, og den egentlige bankiervirksomhed (ind- og udlån) overføres til et selskab under tilsyn i henhold til lov om visse kreditinstitutter eller eventuelt til en bank.

5.3.1. Betingelser for beskikkelse.

Som omtalt i afsnit 3.1 har der siden vedtagelsen af lov nr. 220 af 7. juni 1972 om Københavns Fondsbørs været fastsat krav om en mindste egenkapital for fondsbørsvekselererne, ligesom fondsbørstilsynets virksomhed i udstrakt grad har bestået i et tilsyn med fondsbørsvekselerernes økonomi. Alligevel har fondsbørsvekselerere siden 1972 i flere tilfælde haft betydelige økonomiske problemer bl.a. i form af betalingsstandsning og konkurs. Årsagen hertil skal søges først og fremmest i de forskellige andre aktiviteter som vekselererne har udøvet udover kommissionsforretninger på fondsbørsen, idet disse ofte har indebåret betydelige risici. På den anden side har sådan anden aktivitet været en væsentlig del af vekselerernes indtægtsgrundlag.

Økonomiske vanskeligheder i et fondsbørsvekselererfirma har uheldige konsekvenser, som rækker langt udover det pågældende firmas indehavere. Fondsbørsvekselererfunktionen er en så central funktion i pengeomsætningen og kreditformidlingen, at det må tillægges stor vægt, at offentligheden har tillid til den måde, hvorpå funktionen varetages. Svækkes denne tillid f.eks. på grund af hyppige økonomiske problemer, vil det meget let kunne gå udover hele fondsbørsens funktion. Hertil kommer, at

fondsbørsvekselerernes økonomi til en vis grad er indbyrdes afhængig på grund af fondsbørsvekselerernes garantifond, og fordi fondsbørsvekselererne indbyrdes er forpligtede til at acceptere hinanden som køber og sælger.

De relativt hyppige økonomiske problemer for fondsbørsvekselerere har givet anledning til, at industriministeriet i november 1981 anmodede fondsbørsbestyrelsen om at undersøge de gældende betingelser og procedurer for opnåelse af beskikkelse som fondsbørsvekselerer set på baggrund af bl.a. den økonomiske hæftelse, der gennem de gensidige ordninger påføres de eksisterende fondsbørsvekselerere når en ny vekselerer beskikkes (bilag 2). Fondsbørsbestyrelsen nedsatte et udvalg til at se på disse problemer, og udvalget konkluderede, at der gennem en lovændring burde åbnes mulighed for et mere frit skøn fra ministeriets side ved beskikkelsesansøgninger under hensyn til "de særlige krav der må stilles til en fondsbørsvekselerer som finansiel rådgiver, kapitalformidler og kapitalforvalter." (bilag 3).

Ministeriet udtalte i den anledning:

"På baggrund af den nære sammenhæng mellem de af udvalget rejste problemer og det arbejde, der pågår i bankierudvalget, finder ministeriet ikke på indeværende tidspunkt anledning til at tage et lovgivningsinitiativ som foreslået af fondsbørsbestyrelsen, men vil lade forslaget indgå i overvejelserne i bankierudvalget." (bilag 4).

Udvalget har overvejet disse problemer, og er af den opfattelse, at disse bliver løst ved at gennemføre de af udvalget stillede forslag om at begrænse fondsbørsvekselerernes aktiviteter til kommissionsforretninger, samt til kreditinstitut- og bankvirksomhed, og ved at adskille kommissionsforretningerne fra kreditinstitut- og bankvirksomheden.

En sådan løsning synes at indebære,, at risikoen ved fondsbørsvekselererens personlige forretninger begrænses

væsentligt, samt at fondsbørsvekselererens forretningsområde opretholdes i rimeligt omfang.

Fondsbørsvekselerernes repræsentant i udvalget er dog fortsat af den opfattelse, at der gennem en lovændring bør åbnes mulighed for et mere frit skøn fra ministeriets side, således at der i højere grad kan lægges vægt på den udtalelse, der i hvert enkelt tilfælde indhentes fra Fondsbørsbestyrelsen. Dette synspunkt begrundes med, dels at fondsbørsvekselererne - igennem pligten til ubegrænset at acceptere hinanden som handelspartnere - påtager sig en betydelig afviklingsrisiko, sålænge alle værdipapirer ikke afvikles via Værdipapircentralen, og dels at fondsbørsvekselerernes tvungne kollektive kundesikringsordning fortsat er i kraft og dermed stilles til rådighed for en ny fondsbørsvekselerer, som for ukritisk opnår en beskikkelse.

5.3.2. Fondsbørsvekselerernes kreditinstitutvirksomhed.

Principielt er udvalget af den opfattelse, at vekselerernes kreditinstitutvirksomhed må overføres til et kreditinstitut oprettet efter gældende regler, og således at de samme overgangsregler som ovenfor skitseret også finder anvendelse for disse. Udvalget har imidlertid fundet, at der af hensyn til fondsbørsvekselerernes virksomheder dels er behov for visse tilpasninger af kreditinstitutreglerne i almindelighed, jfr. ovenfor, dels for at give kreditinstitutter, som ejes af en eller flere fondsbørsvekselerere mulighed for at udøve visse af de aktiviteter, som fondsbørsvekselererne i dag udøver, og som iøvrigt ikke kan udøves af kreditinstitutter.

Under henvisning til, at det må tilstræbes, at der er så minimal risiko forbundet med fondsbørsvekselerernes forretninger som muligt, vil det være hensigtsmæssigt, at den største del af vekselerernes nuværende aktiviteter kan overføres til et kreditinstitut. Det kan kun med nogen usikkerhed siges, i hvilket omfang disse aktiviteter kan udøves under kreditinstitutlovgivningens rammer. De fra fondsbørsvekselererne modtagne spørgeskemaer, jfr. kapitel 3, synes dog at vise, at kun en vis del af

aktiviteterne vil kunne overføres til et kreditinstitut under den nugældende retstilstand.

Udvalget finder imidlertid, at visse af de aktiviteter, udover kommissionsforretninger, som ikke vil kunne overføres til et kreditinstitut i henhold til ovenstående, fortsat bør kunne udøves af fondsbørsvekslererne.

Desuden finder udvalget som anført, at de aktiviteter som skal kunne drives i vekslerernes personlige firmaer bør begrænses mest muligt. Udvalget foreslår derfor, at industriministeren gives hjemmel til at bestemme, at kreditinstitutter, hvori en eller flere fondsbørsvekslerere ejer over halvdelen af aktie- eller indskudskapitalen, og repræsenterer flertallet af stemmerne, kan udøve visse nærmere bestemte aktiviteter, som ikke kan udøves af kreditinstitutter iøvrigt. Skal disse regler virke efter hensigten må de kunne udnyttes fra dannelsen af et kreditinstitut, d.v.s. fra 1. januar 1985, og hjemlen må derfor kunne udnyttes, og faktisk være udnyttet, fra denne dato. I bilag 17 findes udvalgets forslag til en sådan bekendtgørelse.

Det har i udvalget ligeledes været overvejet, om der for kreditinstitutter bør indføres en regel parallel til § 22 i bank- og sparekasseloven om ligestilling af ansvarlig lånekapital med egenkapital ved opgørelsen af 8%’s kravet. Udvalget har ikke fundet vægtige argumenter, der taler imod en sådan ligestilling for så vidt angår de fondsbørsvekslererejede kreditinstitutter. Industriministeren kan i medfør af kreditinstitutlovens § 5 fastsætte en sådan regel.

5.3.3. Fondsbørsvekslerernes personligt drevne virksomhed.

Ved overførslen af en del af fondsbørsvekslerernes aktiviteter til et kreditinstitut vil alene få aktiviteter blive tilbage i de personligt drevne virksomheder. Da det som ovenfor nævnt er formålstjenligt, at der er så lille risiko som muligt forbundet med virksomheden som fondsbørsvekslerer, må der gives grænser for, hvilke

aktiviteter der kan udføres i de personligt drevne virksomheder. Derfor foreslås det, at der i fondsbørsloven indsættes et forbud mod at fondsbørsvekslerere driver anden form for erhvervsvirksomhed end kommissionsforretninger, samt - gennem et selskab - kreditinstitutvirksomhed og bankvirksomhed. Det foreslås dog, at der gives fondsbørstilsynet mulighed for i begrænset omfang at tillade fondsbørsvekslererne at drive visse yderligere med kommissionsforretningerne tæt forbundne aktiviteter, f.eks. økonomisk rådgivning og vurdering af værdipapirer.

Når bankvirksomhed er medtaget skyldes det, at virksomheden i et kreditinstitut kan antage en sådan karakter, at tilsynet med banker og sparekasser må statuere, at der er tale om bankvirksomhed og kræve instituttet omdannet til en bank. Dette må i givet fald ske på de almindelige vilkår for bl.a. stiftelsen - herunder med en aktiekapital på 25 mio. kr.

Da det ikke er rimeligt at kræve, at fondsbørsvekslererne i denne situation skal afhænde deres kapitalinteresser, må der være adgang til at drive bankvirksomhed.

Vil vekslerne undgå at komme ud for situationen, må de holde virksomheden inden for det, der er tilladt for kreditinstitutter.

Udvalget har fundet det rimeligt, at der indrømmes eksisterende virksomheder en frist på 2 år fra lovens ikrafttræden til afvikling af anden virksomhed. Desuden foreslås, at fondsbørstilsynet herudover gives mulighed for at tillade, at fondsbørsvekslerere kan fortsætte med at drive anden virksomhed, eventuelt på særlige betingelser eller for et begrænset tidsrum. Der tænkes her især på tilfælde, hvor den pågældende virksomhed har nær forbindelse med fondsbørsvekslererens øvrige aktiviteter og hvor den ikke frembyder nogen særlig risiko. På baggrund af den i kapitel 3 foretagne undersøgelse er

det udvalgets opfattelse, at det alene vil blive en meget lille del af de samlede aktiviteter, som skal afvikles.

Fondsbørsvekselerernes repræsentant i udvalget er af den opfattelse, at det ikke er nødvendigt eller ønskeligt, at der gives fondsbørsvekselererne en frist på 2 år til afvikling af anden virksomhed, idet en regulering af branchens forhold bør ske hurtigst muligt. Den mulighed, der ifølge udvalgets lovudkast gives fondsbørstilsynet til at tillade anden virksomhed, findes at være fuldt tilstrækkelig. Vekselerernes repræsentant foreslår derfor at § 4, stk. 3 i lovudkastet slettes.

Ud fra de ovenfor nævnte hensyn foreslås det videre, som det også er foreslået for kreditinstitutter, at fondsbørsvekselererne, samt medindehavere af og funktionærer i disses virksomheder undergives et forbud mod at spekulere for egen regning i værdipapirer. Udvalget foreslår indført en regel herom i fondsbørsloven svarende til den for direktører og funktionærer i banker og sparekasser, jfr. bank- og sparekasselovens § 19, stk. 4.

På grund af den måde hvorpå børshandel i praksis foregår vil fondsbørsvekselererne i deres virksomhed som børs-mæglere næppe kunne undgå at erhverve værdipapirer, hvortil ingen køber er, dels fordi papirerne handles i bestemte stykstørrelser, og dels fordi der i praksis kan ske fejl. Med henblik på at begrænse risikoen mest muligt ved at ligge inde med børsnoterede værdipapirer foreslås det, at der indføres et påbud om, at sådanne handelsbeholdninger skal være afviklet ved dagens afslutning, eventuelt ved at vekselereren sælger til det kreditinstitut eller den bank, som måtte være "tilknyttet" vekselererforretningen.

En sådan afvikling må i givet fald ske kontant.

5.3.4. Andre spørgsmål.

Udover de spørgsmål og problemer, der relaterer sig til fondsbørs- og kreditinstitutlovgivningen, må visse tilgrænsende spørgsmål drøftes.

Gennemførelse af lovgivningen vil som nævnt medføre et krav om, at visse dele af fondsbørsvekslerernes personligt drevne virksomheder omdannes til selskabsform. En sådan omdannelse kan have skattemæssige konsekvenser. Udvalget har anmodet skattedepartementet om en generel beskrivelse heraf. Som bilag 18 er optrykt et af skattedepartementet i den anledning udarbejdet notat.

Stort set alle fondsbørsvekslerere er i øjeblikket af nationalbanken autoriserede som valutahandlere. Det synes hensigtsmæssigt, at også kreditinstitutter, hvori fondsbørsvekslererne har en bestemmende indflydelse, kan få autorisation. Valutabekendtgørelsen åbner mulighed for, at visse selskaber, udover de dér specielt nævnte, kan få autorisation som valutahandlere (§ 3, stk. 1). Det ovenfor nævnte bekendtgørelsesudkast (Bilag 17) giver mulighed for, at de omtalte kreditinstitutter kan udøve aktivitet som valutahandler (hvilket ikke er muligt for kreditinstitutter iøvrigt).

Det må anses for hensigtsmæssigt, at der er hel eller delvis personsammenfald mellem revisorerne for henholdsvis fondsbørsvekslererforretningerne og de kreditinstitutter og banker, som måtte være knyttet hertil. Dette foreslås gennemført ved en bestemmelse i fondsbørsloven, der bestemmer, at en fondsbørsvekslerer, som har en bestemmende indflydelse i et kreditinstitut eller en bank, skal have kreditinstitutts eller bankens statsautoriserede revisor som sin revisor.

En fælles administration for en fondsbørsvekslerers forretning og et kreditinstitut eller en bank, denne måtte have interesser eller en bestemmende indflydelse i, kan medføre en risiko for en uheldig sammenblanding af de to virksomheders forretninger, administration, bogholderi etc. Det må sikres, at en eventuel fælles administration ikke vil medføre nogen risiko i så henseende. En sådan tilsikring må ske via bogførings- og

regnskabsreglerne for henholdsvis kreditinstitutter/banker og fondsbørsvekselerere og gennem det praktiske tilsyn.

Der er ikke i følge værdipapircentralloven mulighed for, at et kreditinstitut kan blive kontoførende institut i relation til Værdipapircentralen. Under hensyn til, at det synes væsentligt for de kreditinstitutter, som ejes af fondsbørsvekselerere, at have en forbindelse til Værdipapircentralen, foreslår udvalget, at der ved en ændring af værdipapircentralloven etableres mulighed for, at også disse kreditinstitutter kan blive kontoførende institutter.

Bestemmelserne om hvilke pengeinstitutter og lignende, der kan føre checkkonti (checklovens §§ 3 og 54 og kgl. anordning 224/1932) må formentlig udvides til også at omfatte kreditinstitutter, der ejes af fondsbørsvekselerere.

Udvalgets forslag til ændringer i kreditinstitutloven indebærer bl.a., at en række bestemmelser fra bank- og sparekasseloven, som i dag findes i kreditinstitutbekendtgørelsen, indføres i kreditinstitutloven. Udvalget er bekendt med, at andelskasseudvalget foreslår, at der udarbejdes en lov om pengeinstitutter, som udover at omfatte banker og sparekasser også kommer til at omfatte andelskasser. Dette rejser spørgsmålet, om også kreditinstitutter burde omfattes af en sådan pengeinstitutlov.

5.4. Anden beslægtet virksomhed.

Som det fremgår af kapitel 3, udøver ejendomsmæglere i et begrænset omfang tillige virksomhed med køb og salg af pantebreve, udlån m.v. Imidlertid synes ejendomsmæglere ikke at drive egentlig kreditinstitutvirksomhed med såvel ind- som udlån, og det ovenfor skitserede forslag til en regulering synes således ikke at berøre denne sektor.

Som nævnt under 5.1.1. vil heller ikke virksomheder som alene driver udlånsvirksomhed på grundlag af egenkapital

eller midler fremskaffet ved optagelse af lån i pengeinstitutter eller lignende blive omfattet af reguleringen.

5.5. Forudbetalings- og opsparingsordninger indenfor detailhandel m.v.

Lov om visse kreditinstitutter omhandler alene foretagender, hvis virksomhed består i fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning. Loven berører således ikke foretagender, der enten kun yder lån for egen regning eller kun fra offentligheden modtager indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales.

I afsnit 5.1.1. og 5.4. omtales virksomheder, som alene driver udlånsvirksomhed på grundlag af egenkapital eller midler fremskaffet ved optagelse af lån. Det anføres, at denne kreds af virksomheder ikke kan antages at modtage indskud fra offentligheden, hvorved hensynet til indskyderne ikke kan begrunde inddragelse af rene udlånsvirksomheder under en regulering.

En kreds af virksomheder, hvis finansielle aktiviteter ikke er underlagt særlig lovregulering, modtager indskud/forudbetalinger fra offentligheden uden samtidig at yde lån for egen regning. Der sigtes til varehuse og forretningskæder m.v., der tilbyder kunderne forudbetalings- eller opsparingsordninger. Ordningerne går i hovedtræk ud på, at kunderne ved forudbetaling af varekøb tilbydes en forrentning, der eventuelt kan ydes i form af en rabat.

Denne type forretninger synes endnu ikke særlig udbredt i Danmark. I udlandet er der imidlertid talrige eksempler på sådanne opsparingsordninger inden for bl.a. detailhandelen. Det er i USA og England, at udviklingen på dette område er længst fremme. Et stort antal virksomheder tilbyder kunder finansielle serviceydelser i form af bl.a. forrentning af indskuddet på linie med pengeinstitutterne. I bilag 19 findes en kort beskrivelse af

de mere betydningsfulde ordninger, udarbejdet af Den danske Bankforening.

I Danmark har de første ordninger inden for dette område allerede set dagens lys. Det drejer sig navnlig om olie- og benzinbranchen, isenkrambranchen, møbelbranchen, rejsebureaubranchen og foderstofbranchen.

Udvalget finder imidlertid ikke at have fornødent statistisk og andet empirisk grundlag, til at kunne pege på konkrete indgreb, men finder på den anden side, at de her nævnte forudbetalings- og opsparingsordninger m.v. fortjener nærmere overvejelse.

Kapitel 6.

Lovudkast.

Lov om ændring af lovene om visse kreditinstitutter,
om Københavns Fondsbørs og om en
Værdipapircentral
(bankiervirksomhed).

§ 1.

I lov nr. 178 af 14. maj 1980 om visse kreditinstitutter som ændret ved lov nr. 87 af 17. marts 1982 foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, nr. 2, ændres "§ 13, stk. 1 og 2," til: "§ 13, stk. 2,"

2. § 3 affattes således:

"§ 3. Bank- og sparekasselovens regler for banker om nægtelse og inddragelse af tilladelse og om opløsning finder tilsvarende anvendelse på institutter omfattet af denne lov."

3. Efter § 4 indsættes:

"§ 4a. Direktører og funktionærer i et kreditinstitut må ikke for egen regning udføre eller deltage i spekulationsforretninger."

4. § 5 affattes således:

"§ 5. Industriministeren fastsætter nærmere regler om udøvelsen af virksomhed som kreditinstitut omfattet af denne lov, herunder om

- 1) stiftelse,,
- 2) aktie- eller indskudskapitalen,
- 3) tilladelse til at udøve virksomhed som kreditinstitut,
- 4) ledelse,
- 5) den nødvendige egenkapital,
- 6) midlernes anbringelse,
- 7) regnskab, revision og anvendelse af overskud,

- 8) konsolideret tilsyn for kreditinstitutter og deres datterselskaber,
- 9) tilsyn, og
- 10) kreditinstitutternes bidrag til dækning af statens udgifter til tilsyn med kreditinstitutterne.

Stk. 2. Der tillægges bidragene efter stk. 1, nr. 10 udpantningsret.

Stk. 3. Industriministeren kan fastsætte regler om, at kreditinstitutter kan udøve visse nærmere bestemte aktiviteter, der ikke er kreditinstitutvirksomhed. Det er dog en betingelse, at en eller flere fondsbørsvekslerere direkte eller indirekte ejer over halvdelen af aktierne eller anparterne og repræsenterer flertallet af stemmerne i instituttet."

5. § 6, stk. 1 affattes således:

"§ 6. Overtrædelse af § 2, nr. 1, § 4, stk. 1, jvf. § 6, stk. 2, og § 4a straffes med bøde."

§ 2.

I lov om Københavns Fondsbørs, jfr. lovekendtgørelse nr. 12 af 16. januar 1984, foretages følgende ændringer:

1. § 18 affattes således:

"§ 18. Fondsbørsvekslerere må ikke drive anden erhvervsvirksomhed end kommissionsforretninger med værdipapirer. Fondsbørsvekslerere kan dog gennem et selskab drive virksomhed omfattet af lov om visse kreditinstitutter og af lov om banker og sparekasser.

Stk. 2. Fondsbørstilsynet kan give tilladelse til, at fondsbørsvekslerere personligt udøver anden virksomhed, der er tæt forbundet med kommissionsforretningernes udførelse.

Stk. 3. Fondsbørsvekslerere samt medindehavere af og funktionærer i disses virksomheder må ikke for egen regning udføre eller deltage i spekulationsforretninger.

Stk. 4. En fondsbørsvekslerer må ikke have en handelsbeholdning af børsnoterede værdipapirer ved en dags afslutning.

Stk. 5. Såfremt overdragelse af en handelsbeholdning sker til et kreditinstitut eller en bank, hvori fondsbørsvekslereren selv, dennes medindehavere eller ansatte hver for sig eller tilsammen har en bestemmende indflydelse, skal afregning ske kontant"

2. I § 21 indsættes efter stk. 1:

"Stk. 2. Fondsbørsvekslerere, der alene eller sammen med andre fondsbørsvekslerere har en bestemmende indflydelse i et kreditinstitut eller i en bank, skal benytte kreditinstituttets eller bankens statsautoriserede revisor."

Stk. 2 bliver herefter stk. 3 og stk. 3 bliver stk. 4.

3. §25, stk. 1 affattes således:

"§ 25. Overtrædelse af § 1, § 16, stk. 2, og § 18, stk. 1 og 3, straffes med bøde, medmindre strengere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning."

§ 3.

I lov om en værdipapircentral, jfr. lovbekendtgørelse nr. 165 af 27. april 1983, foretages følgende ændringer:

1. I § 6, nr. 5 udgår ordet "og". Endvidere indsættes i § 6, nr. 6 efter "institut": ",og".

2. I § 6 indsættes som nyt nr.:

"7. kreditinstitutter der er omfattet af lov om visse kreditinstitutter, og hvori en eller flere fondsbørsvekslerere ejer over halvdelen af aktierne eller anparterne og repræsenterer flertallet af stemmerne."

§ 4.

Loven træder i kraft den 1. januar 1986.

Stk. 2. § 5, stk. 3 i lov om visse kreditinstitutter som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4 træder dog i kraft 1. januar 1985.

Stk. 3« § 18, stk. 1 og 2 i lov om Københavns Fondsbørs som affattet ved denne lovs § 2, nr. 1 finder først

anvendelse fra 1. januar 1988 for så vidt angår virksomhed som udøves ved lovens ikrafttræden.

Stk. 4. Fondsbørstilsynet kan i det enkelte tilfælde give fondsbørsvekslerere tilladelse til at fortsætte virksomhed, der strider mod § 18, stk. 1 i lov om Københavns Fondsbørs som affattet ved denne lovs § 2, nr. 1. Tilladelsen kan gøres betinget eller tidsbegrænset.

§ 5.

Personligt drevne virksomheder, som på grund af denne lovs § 1, nr. 1 den 1. januar 1986 vil blive omfattet af lov om visse kreditinstitutter, kan uanset § 2 i lov om visse kreditinstitutter fortsætte virksomheden uden tilladelse, hvis virksomheden omdannes til et kreditinstitut i perioden 1. januar-31. december 1985. Det er dog en betingelse, at virksomheden anmeldes til registrering i tilsynet med banker og sparekasser senest den 1. januar 1986. Nedlæggelse af forbud mod fortsat virksomhed sidestilles med inddragelse af tilladelse i henhold til § 3 i lov om visse kreditinstitutter som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2.

Stk. 2. Virksomheder omfattet af stk. 1 skal senest den 1. januar 1990 opfylde de almindelige krav til størrelsen af aktie- eller indskudskapitalen. Kapitalen skal dog den 1. januar 1986 være mindst 1 mill. kr., og den 1. januar 1988 mindst 3 mill. kr.

Stk. 3« Virksomheder omfattet af stk. 1 skal senest den 1. januar 1987 opfylde bestemmelserne om midlernes anbringelse.

Kapitel 7.
Bemærkninger
til
de enkelte bestemmelser.

Til § 1, nr. 1.

Bestemmelsen medfører, at de af § 13, stk. 1, i lov af 2. maj 1934 om visse spare- og udlånsvirksomheder omfattede virksomheder fra lovens ikrafttræden vil blive omfattet af lovgivningen om visse kreditinstitutter. Ifølge § 13, stk. 1 i den nævnte lov drejer det sig om sådanne foretagender, som driver ind- og udlånsvirksomhed i en under personligt firma dreven vekselererforretning.

Ophævelsen medfører som udgangspunkt, at ind- og udlånsvirksomhed fra 1. januar 1986 ikke vil kunne ske i et personligt ejet vekselererfirma, d.v.s. at der ikke efter denne dato kan ny-etableres sådan virksomhed, ligesom virksomheder der eksisterer på tidspunktet for lovens ikrafttræden må ophøre.

Den nævnte virksomhed vil altså efter lovens ikrafttræden alene kunne ske gennem et kreditinstitut omfattet af lovgivningen herom og under de betingelser som denne fastsætter. Nye virksomheder vil i alle enkeltheder skulle opfylde kreditinstitutlovgivningens krav.

De virksomheder,, som eksisterer ved lovens ikrafttræden, vil også som udgangspunkt skulle opfylde kreditinstitutlovgivningens krav for lovligt at kunne udøve sådan virksomhed. I § 5 er der dog særlige overgangsbestemmelser for så vidt angår spørgsmålet om meddelelse af til-ladelse, indskudskapitalens størrelse, og bestemmelserne om midlernes anbringelse.

Til § 1, nr. 2.

På baggrund af den udvidelse af kreditinstitutter under

tilsyn, som må forventes at blive resultatet af loven, foreslås det, at der indføres tilsvarende regler om opløsning, som findes for banker, jfr. bank- og sparekasselovens kapitel 10. Ved at udvide kreditinstitutlovgivningens regler til også at omfatte bankiervirksomhed, medtages virksomhedsformer, som for visses vedkommende har sådanne ligheder med banker, at det synes rimeligt og hensigtsmæssigt, at disse regler også kommer til at gælde for kreditinstitutter. Det drejer sig om regler, som giver mulighed for i visse nærmere tilfælde at inddrage den udstedte tilladelse til at drive virksomhed, som foreskriver pligt for ledelsen og revisor til at give indberetning til tilsynet om tab af nogen del af selskabets aktie- respektive anpartskapital og om pligt til at indkalde til generalforsamling såfremt tabet udgør over 25% af kapitalen, og som giver tilsynet mulighed for at anmelde betalingsstandsning for og indgive konkursbegæring mod et kreditinstitut. Videre findes regler som foreskriver særregler i øvrigt om kreditinstitutters opløsning, og som på enkelte punkter fraviger de normale opløsningsbestemmelser, herunder visse regler i konkursloven, eller giver mulighed herfor.

Som nævnt er der tale om en overførsel af de for banker gældende regler, og reglerne vil således skulle forstås på samme måde som disse.

Hovedsynspunktet i reglerne i bank- og sparekasseloven om opløsning er, at konkursloven med de ændringer som trådte i kraft den 1. januar 1978 i al væsentlighed bør finde anvendelse ved behandlingen også af banker og sparekasser, og, som foreslået nu, af kreditinstitutter under konkurs, og at betalingsstandsning sinstitut kan udgøre et velegnet instrument til at skabe ro og forsøge at videreføre et institut i økonomiske vanskeligheder.

Til § 1, nr. 3.

Med henblik på at forebygge en uønskelig sammenblanding af kreditinstituttets interesser med direktørers og

funktionærers personlige interesser foreslås det, at der for disse persongrupper indføres en parallel i kreditinstitutloven til bank- og sparekasselovens § 19, stk. 4, hvorefter disse ikke for egen regning må udføre eller deltage i spekulationsforretninger. Det må herved tages i betragtning, at kreditinstitutter på samme måde som banker og sparekasser baserer deres virksomhed på indlån modtaget fra offentligheden.

Bestemmelsen svarer som nævnt til bank- og sparekasselovens § 19, stk. 4, og må afgrænses i overensstemmelse hermed.

Til § 1, nr. 4.

Stk. 1 og 2 tilsigter ikke, bortset fra nr. 8), at skabe nogen realitetsændring i forhold til den nuværende formulering af § 5, men foreslås indført med henblik på en nærmere præcisering af de regler, der forudsættes fastsat om udøvelsen af kreditinstitutvirksomhed.

For så vidt angår stk. 1, nr. 8) er der tale om en reel udvidelse, idet industriministeren herved bemyndiges til at fastsætte regler om tilsyn på konsolideret grundlag for så vidt angår kreditinstitutter og deres datterselskaber. Bemyndigelsen forudsættes udnyttet ved fastsættelse af bestemmelser svarende til § 48a i bank- og sparekasseloven.

Baggrunden for reglen er dels et af EF-rådet vedtaget direktiv om tilsyn med kreditinstitutter på et konsolideret grundlag, og dels at der herved kan skabes et bedre overblik over kreditinstitutternes samlede virksomhed. Samtidig kan det forhindres, at der sker en udhuling af de i medfør af loven givne bestemmelser om bl.a. egenkapital og enkeltengagements størrelse.

Stk. 3 giver industriministeren hjemmel til at bestemme, at visse nærmere bestemte aktiviteter, som ikke falder ind under kreditinstitutvirksomhed, kan udøves af kreditinstitutter, hvori en eller flere fondsbørsvekselelere ejer over halvdelen af aktierne eller anparterne, og repræsenterer flertallet af stemmerne. Tilladelsen forudsættes efter forslaget givet generelt i bekendtgørelsesform for alle institutter, som opfylder betingel-

sen om, at en eller flere fondsbørsvekselerere skal eje over halvdelen af kapitalen og repræsentere en flerhed af stemmerne.

Af bl.a. tilsynsmæssige årsager er det fundet hensigtsmæssigt, at foretage en skarp afgrænsning af de kreditinstitutter, som omfattes af bestemmelsen. Ved ordene "direkte eller indirekte" åbnes der dog mulighed for at vekselerere indirekte kan eje et kreditinstitut gennem f.eks. et helejet investeringsselskab.

Samtidig synes der ikke at være et reelt behov for, at kreditinstitutter, hvori fondsbørsvekselerere har en mindre indflydelse end den foreslåede gives det udvidede aktivitetsområde. Det må forventes, at de nævnte kreditinstitutter i høj grad vil være helejede af fondsbørsvekselererne.

Det forudsættes, at de aktiviteter som vil blive tilladt, på denne måde vil blive afgrænset så klart det er muligt, således at tvivl om hvilke aktiviteter, der kan udøves af disse kreditinstitutter, elimineres eller begrænses mest muligt.

Forslaget skal gøre det muligt for de omhandlede institutter at udøve visse af de aktiviteter, som i øjeblikket udøves af fondsbørsvekselererne i deres personligt drevne virksomheder, men som de efter den i denne lov foreslåede bestemmelse i fondsbørslovens § 18, stk. 1 afskæres fra. Der kan være tale om at tillade aktiviteter som f.eks. opbevaring og administration af værdipapirer i åbne depoter, terminsforretninger, valutahandel og markedslånsformidling.

Til § 1, nr. 5.

Overtrædelse af spekulationsforbudet i § 4a i kreditinstitutloven, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 3> foreslås i lighed med hvad der gælder for overtrædelse af spekulationsforbudet i bank- og sparekasseloven sanktioneret med straf af bøde.

Til § 2, nr. 1.

Bestemmelsen foreskriver, at fondsbørsvekselererne alene må udøve virksomhed med køb og salg af værdipapirer for

fremmed regning (kommissionsforretninger) samt, gennem et selskab, virksomhed omfattet af lov om visse kreditinstitutter eller af lov om banker og sparekasser. Handel med fremmed valuta er dog tilladt efter bestemmelsen når det sker i forbindelse med afvikling af børsforretninger.

For de bestående virksomheder får reglen dog først virkning fra et senere tidspunkt, jfr. lovforslagets § 4, stk. 3-

Bestemmelsen medfører, at fondsbørsvekslererne hverken gennem de af dem personligt ejede vekselererforretninger eller på anden måde må drive anden virksomhed, hvad enten det sker direkte i form af personligt ejet erhvervsvirksomhed eller i form af en sådan ejerindflydelse i et selskab, at der udøves eller kan udøves en bestemmende indflydelse.

Fondsbørsvekslererne vil ifølge bestemmelsen uden begrænsninger kunne eje aktier eller anparter i et kreditinstitut omfattet af lov om visse kreditinstitutter, og aktier i en bank. Igennem kreditinstituttet vil kunne udøves den virksomhed, som efter de gældende regler kan udøves af kreditinstitutter. Fondsbørsvekselererejede kreditinstitutter vil herudover få mulighed for at udøve visse yderligere aktiviteter, jfr. lovforslagets § 1, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

Stk. 2 åbner mulighed for, i begrænset omfang, at tillade fondsbørsvekselerere at udøve anden virksomhed end nævnt i stk. 1. Der er her tænkt på virksomhed der i de konkrete tilfælde er tæt forbundet med fondsbørsvekselerernes kommissionsforretninger på fondsbørsen som f.eks. økonomisk rådgivning og vurdering af værdipapirer.

Det forudsættes, at der i medfør heraf alene meddeles tilladelse til udøvelse af sådan virksomhed, hvormed der ikke er forbundet nogen risiko.

Stk. 3 indfører et spekulationsforbud for fondsbørsvekselererne, samt medindehavere og funktionærer i disses virksomheder. Baggrunden herfor er bl.a. ønsket om, at der er så lille en risiko forbundet med virksomheden som

fondsbørsvekselerer som muligt. Spekulationsbegrebet må afgrænses i overensstemmelse med bestemmelsen i bank- og sparekasselovens § 19, stk. 4, hvori et tilsvarende forbud mod spekulation findes for direktører og funktionærer i banker og sparekasser.

Stk. 4 som indfører et forbud mod at fondsbørsvekselerere ligger inde med handelsbeholdninger ved en dags afslutning, har også til formål at mindske risikoen ved fondsbørsvekselerernes virksomhed.

Ved handelsbeholdninger forstås de børsnoterede værdipapirer, som vekselererne har købt og til hvilke der ikke er købere. Handelsbeholdninger hvortil der ingen købere er fremkommer som følge af, at det ikke er praktisk muligt for fondsbørsvekselererne at undgå at erhverve værdipapirer udover hvad de har i ordre, bl.a. som følge af, at værdipapirer på fondsbørsen udbydes i bestemte stykstørrelser.

Derimod medfører bestemmelsen ikke, at fondsbørsvekselererne systematisk må købe eller sælge for egen regning i løbet af dagen, idet dette vil være i strid med spekulationsforbudet.

Overholdelsen af bestemmelsen vil bero på et konkret skøn, hvorved der for det første skal lægges vægt på, hvorvidt køb eller salg for egen regning i løbet af en dag har et rimeligt beskedent niveau i forhold til fondsbørsvekselererens egenkapital, og de praktiske muligheder for at begrænse handler for egen regning. For det andet vil det have betydning, hvorvidt de kursrisici en fondsbørsvekselerer påtager sig ved køb eller salg for egen regning af forskellige papirer, er akkumulerende eller tværtimod tenderer at modvirke hinanden. Det sidste vil f.eks. kunne være tilfældet, hvor køb for egen regning af en obligation modvirkes ved salg for egen regning i en anden obligation, idet vekselererens samlede risiko f.eks. i tilfælde af kursfald i løbet af dagen herved vil begrænses.

Bestemmelsen medfører, at fondsbørsvekselererne skal afhænde (sælge) sådanne beholdninger før hver dags afslutning til f.eks. banker og sparekasser eller kreditinstitutter.

I stk. 5 foreslås videre, at når sådanne handelsbeholdninger sælges til et kreditinstitut eller en bank, hvori fondsbørsvekselereren selv, dennes kompagnoner eller ansatte hver for sig eller tilsammen har en bestemmende indflydelse, skal afregning ske kontant. Også herved tilstræbes at begrænse risikoen mest muligt ved fondsbørsvekselerernes virksomhed. Ved kravet om kontant betaling skal forstås effektiv betaling med sædvanlige betalingsmetoder.

Til § 2, nr. 2.

Den foreslåede bestemmelse kan sammenlignes med de almindeligt gældende bestemmelser om at moder- og datterselskaber indenfor en koncern skal have mindst én fælles revisor. Bestemmelsen sikrer, at fondsbørsvekselererens personlige formue opgøres udfra en korrekt vurdering af kreditinstituttets eller bankens egenkapital, ligesom eventuelle uregelmæssigheder i bogføringen af transaktioner mellem vekselerer og datterselskab lettere kan konstateres.

Til § 2, nr. 3.

Ændringen har alene til formål at foreskrive straf for overtrædelse af fondsbørslovens § 18, stk. 1 og 3, som affattet ved denne lovs § 2, nr. 1.

Til § 3.

Ved den foreslåede ændring af lov om en værdipapircentral åbnes der mulighed for at også kreditinstitutter, som kontrolleres af fondsbørsvekselerere, kan blive kontoførende i værdipapircentralen på linie med bl.a. banker, sparekasser og fondsbørsvekselerere. Ved kontoførende institutter i Værdipapircentralen forstås institutter, der på Værdipapircentralens vegne kan foretage registreringer i Værdipapircentralen. Det er alene in-

stitutter, som er omfattet af § 5, stk. 3 i lov om visse kreditinstitutter som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4, som har mulighed herfor.

Hensigten med den foreslåede bestemmelse er at lette de pågældende kreditinstitutters mulighed for at varetage funktioner, som idag varetages af fondsbørsvekslerere, og som ifølge lovforslaget vil blive overført til disses kreditinstitutter.

Retten til at varetage funktionen som kontoførende i Værdipapircentralen er dog betinget af, at de yderligere krav i registreringsbekendtgørelsen opfyldes, samt at der er indgået en tilslutningsaftale med Værdipapircentralen.

Til § 4.

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 1986, hvorved der, sammenholdt med lovens overgangsbestemmelser, gives de eksisterende institutter rimelige muligheder for at omstille og omlægge deres virksomhed.

Ikrafttrædelsen vil først og fremmest have den betydning, at nye bankiervirksomheder omfattet af loven i det hele skal opfylde kreditinstitutlovgivningens krav, samt at ind- og udlånsvirksomhed (bankiervirksomhed) fra dette tidspunkt skal finde sted i et selskab under tilsyn, jfr. også bemærkningerne til § 1, nr. 1.

Bestemmelsen i stk. 2 betyder at kreditinstitutter, som er omfattet af § 5, stk. 3 i lov om visse kreditinstitutter som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4, i overgangsperioden fra 1. januar 1985 til lovens ikrafttræden den 1. januar 1986 kan udøve de deri omhandlede aktiviteter.

Bestemmelsen er et nødvendigt supplement til overgangsreglen i § 5 med henblik på at sikre en uproblematisk overgang for visse af de aktiviteter som i dag udøves af fondsbørsvekslererne fra disses personlige virksomheder til et kreditinstitut.

Reglen i stk. 3 medfører, at i tidsrummet indtil den 31. december 1987 vil fondsbørsvekslererne kunne fortsætte deres nuværende virksomhed, dog med den væsentlige modifikation som følger af, at bankiervirksomhed omfattet af dette lovforslags § 1, nr. 1, d.v.s. ind- og udlånsvirksomhed, der finder sted som led i en under personligt firma dreven vekslererforretning, jfr. § 13, stk. 1 i lov af 2. maj 1934 om visse spare- og udlånsvirksomheder, fra lovens ikrafttræden den 1. januar 1986 skal finde sted i et kreditinstitut. Fondsbørsvekslererne vil altså heller ikke efter 1. januar 1986 i deres personligt drevne virksomheder kunne udøve kreditinstitutvirksomhed (ind- og udlån).

I medfør af stk. 4 har fondsbørstilsynet mulighed for at tillade fondsbørsvekslerere at fortsætte virksomhed, de efter denne lovs § 2, nr. 1 i øvrigt afskæres fra. Tilladelsen kan gøres betinget eller tidsbegrænset.

Ved afgørelsen af, om tilladelse skal gives, herunder om der skal knyttes betingelser eller tidsfrister til den, må der bl.a. ses på hvilken forbindelse aktiviteten har til fondsbørsvekslererens øvrige forretninger, og på hvilken risiko der er forbundet med aktiviteten. Herved kan også tages i betragtning, om aktiviteten udøves i aktie- eller anpartsselskabsform.

Til § 5.

§ 5 indeholder visse overgangsbestemmelser m.m.

I stk. 1 fastsættes, at virksomheder, som omdannes i perioden 1. januar-31. december 1985 ikke skal godkendes, men blot anmeldes til registrering senest den 1. januar 1986 for at kunne fortsætte deres virksomhed. Virksomhederne har herefter uden godkendelse ret til at udøve virksomhed omfattet af lov om visse kreditinstitutter, såfremt lovens krav i øvrigt er opfyldt.

Bestemmelsen betyder videre, sammenholdt med stk. 2 og 3, at de eksisterende virksomheder skal omdanne sig i den nævnte periode for at undgå fuldt ud, at blive omfattet af kreditinstitutloven; en omdannelse såvel før

som efter de nævnte tidspunkter vil have til følge, at de almindelige kapitalkrav m.v. skal være opfyldt.

Stk. 2 indeholder overgangsbestemmelser med hensyn til størrelsen af aktie- eller indskudskapitalen for de eksisterende virksomheder. Sådanne overgangsbestemmelser skønnes hensigtsmæssige, da det må formodes, at en række eksisterende virksomheder vil få vanskeligt ved straks at opfylde kapitalkravene i lov om visse kreditinstitutter og derfor i mangel af overgangsbestemmelser vil være nødsaget til at indstille en stor del af deres virksomhed. Det foreslås, at kapitalen ved lovens ikrafttræden den 1. januar 1986 skal udgøre mindst 1 mill. kr., den 1. januar 1988 mindst 3 mill. kr. og endnu 2 år senere den 1. januar 1990 skal det for kreditinstitutter almindeligt gældende kapitalkrav være opfyldt. Dette mindste kapitalkrav er i dag i bekendtgørelse om visse kreditinstitutter fastsat til 5 mill. kr.

I stk. 3 gives eksisterende virksomheder en frist på et år til at opfylde de krav om midlernes anbringelse, der er fastsat i bekendtgørelse nr. 307 af 10. juni 1981 om visse kreditinstitutter, §§ 9-14. Ifølge disse bestemmelser må et engagement med en enkelt kunde ikke overstige 35% eller i særlige tilfælde 50% af egenkapitalen, idet der dog kan bortses fra en række særligt sikrede krav. Endvidere må et kreditinstitut ikke eje eller belåne aktier, anparts-, andels- eller garantibeviser i et enkelt selskab til et højere bogført beløb end 15% af kreditinstituttets egenkapital, ligesom den samlede bogførte værdi af aktier m.m. ikke må overstige 50% af egenkapitalen. Hertil kommer, at højst 20% af kreditinstituttets egenkapital må være placeret i fast ejendom. For alle disse anbringelsesregler gælder det dog, at tilsynet med banker og sparekasser kan undtage. Det må forudses, at denne adgang til at undtage i et vist omfang vil blive benyttet i en overgangsperiode overfor virksomheder, der har problemer med at opfylde kravene til midlernes anbringelse efter et år.

Endelig må et kreditinstitut ikke uden tilladelse yde kredit til eller stille garanti m.m. for personer og virksomheder, som har afgørende indflydelse på kreditinstituttets dispositioner eller lignende. Også sådanne engagementer er omfattet af den 1-årige overgangsperiode.

Kravet i kreditinstitutbekendtgørelsens § 15, om at der skal forefindes en forsvarlig kassebeholdning, samt tilsynets adgang til at kræve denne forhøjet vil straks finde anvendelse.

21 JULI 1980

1-EF-500-3-11-80.

Ly.

JuBtitsminieteriet,
Slotsholmsgade 10,
1216 København K,

Industriministeriet har besluttet at nedsætte et udvalgte med henblik på gennemførelsen for så vidt angår bankiervirksomhed af EF-Rådets 1. direktiv om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (77/780 30P).

Udvalgets koimnieeorium fremgår af vedlagte bilag.

Et ekeemplar af direktivet vedlægges.

I den anledning skal man anmode justitsministeriet om at udpege et medlem af udvalget.

Industriministeriet har anmodet Justitsministeriet, Fondsbørortilsynet, Tilsynet med banker og sparekasser, Danmark Nationalbank, Det økonomiske Sekretariat, Den Danske Bankforening, Danmarks Sparekasseforening og Repræsentantskabet for Fondsbørsens Medlemmer om hver at udpege et medlem af udvalget og Dansk Ejendomsæglerforening, Dansk Ejendomshandlerforening og Forenede Danske Ejendomshandlere om at udpege et frelies medlem.

Som formand for udvalget vil kontorchef Eiril Mølgaard, industriministeriet, blive udpeget.

P. M. V.

Hagen Jørgensen

K. Lythard

20 NOV. 1981

j.nr. 520-V81⁵

BJS/EBH

Bestyrelsen for Københavns Fondsbørs
Nikolaj Plads 6,
1040 København K.

Vedlagt fremsendes et af industriministeriet udarbejdet udkast til ny bekendtgørelse om Københavns Fondsbørs, hvortil man skal anmode om eventuelle bemærkninger inden den 8. december 1981.

Udkastet indeholder de fornødne regler til etablering af det sekundære aktiemarked, der er foreslået i rapporten afgivet af det af fondsbørsbestyrelsen nedsatte udvalg vedrørende etablering af et aktiemarked for mindre og mellemstore selskaber. Desuden indeholder forslaget ændringer som følge af ændringen af loven om Københavns Fondsbørs, hvor sondringen mellem hoved- og efterbørsen blev ophævet. Endvidere indeholder udkastet en ændring i proceduren for opnåelse af beskikkelse som fondsbørsvekselerer samt øgede krav til fondsbørsvekselerernes egenkapital. Endelig indarbejdes de ændringer, der er sket siden bekendtgørelsens ikrafttræden i 1972.

Under de indledende drøftelser om ændring af bekendtgørelsen om Københavns Fondsbørs er der blevet fremsat ønske om, at de gældende bestemmelser om opnåelse af beskikkelse som fondsbørsvekselerer tages op til fornyet overvejelser, bl.a. under hensyntagen til den gensidige hæftelse, der er etableret gennem de gensidige sikringsordninger, og under hensyn til fondsbørsvekselerernes pligt til at acceptere hinanden som forretningsforbindelse.

På denne baggrund skal industriministeriet anmode fondsbørsbestyrelsen om at undersøge de gældende betingelser og proceduren for opnåelse af beskikkelse som fondsbørsvekselerer set på baggrund af, at betingelserne på den ene side ikke må hindre tilstedeværelsen af det fornødne antal fondsbørsvekselerere til fondsbørsens rette funktion og på den anden side den økonomiske hæftelse, der gennem de gensidige ordninger påføres de eksisterende fondsbørsvekselerere, når en ny vekselerer beskikkes.

Såfremt fondsbørsbestyrelsen nedsætter et særligt udvalg til at behandle de nævnte spørgsmål, vil man sætte pris på, at industriministeriet og fonds-børstilsynet repræsenteres i udvalget.

P.M.V.

EB

E. Mølgaard

KØBENHAVNS FONDSBØRS

TELEFON (01) 12 19 85

TELEX 16496 COSTEX DK

TELEGRAM-ADRESSE COPENSTOCK

NIKOLAJ PLADS 6

POSTBOX 10 40

1007KØBENHAVN K

23. marts 1982

j r .nr. 10 2/8 2

Industriministeriet
Slotsholmsgade 12
1216 København K

Ved skrivelse af 20. november 1981, j.nr. 520-1-81, har industriministeriet anmodet fondsbørsbestyrelsen om at undersøge de gældende betingelser og proceduren for opnåelse af beskikkelse som fondsbørsvekselerer.

Ministeriets; henvendelse blev behandlet på fondsbørsbestyrelsens møde den 4. december 1981, og man vedtog der at nedsætte et særligt udvalg til at foretage denne undersøgelse.

Udvalget fik følgende sammensætning: professor Jan Kobbernagel (formand), direktør Knud Agbo, fondsbørsvekselerer Øie Hertz, vicedirektør Egon Jensen, fondschef Ib Glud Konradsen, fondsbørsvekselerer Ejgil Pedersen, fuldmægtig Elisabeth Stæhr og kontorchef Poul Erik Skaanning-Jørgensen (sekretær). Udvalget har afholdt 3 møder.

I sin rapport til fondsbørsbestyrelsen har udvalget udtalt:

"Drøftelserne i udvalget har især koncentreret sig omkring nægtelse af beskikkelse, idet det er opfattelsen, at der næppe for tiden kan føjes yderligere til de positive krav, der stilles. Der henvises i denne forbindelse til den netop gennemførte skærpelse af kravene til fondsbørsvekselerernes egenkapital, jfr. bekendtgørelse nr. 7 af 19. januar 1982. I denne bekendtgørelse er der også gennemført en ændret fremgangsmåde ved ansøgning om beskikkelse som fondsbørsvekselerer, og udvalget har derfor ikke yderligere drøftet proceduren.

Det er udvalgets generelle opfattelse;, at det vil være vanskeligt at formulere objektive kriterier, som skulle kunne begrunde en nægtelse af beskikkelse. En sådan afgørelse må nødvendigvis indeholde et ganske stort element af skøn.

Fondsbørslovens § 10, stk. 4, 2 pkt. giver ret til at nægte beskikkelse, såfremt ansøgerne i stilling eller erhverv har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at han ikke vil drive virksomhed som fondsbørsvekselerer på forsvarlig måde.

Den samme formulering findes i en række andre love, der vedrører liberale erhverv.

Efter det for udvalget oplyste er ministeriets generelle praksis vedrørende disse enslydende bestemmelser, at der skal foreligge grove dokumenterede handlinger, der indicerer, at den pågældende må antages ikke at ville drive det pågældende erhverv på forsvarlig måde.

Det er imidlertid udvalgets opfattelse, at der er afgørende forskel på den virksomhed, der udøves af fondsbørsvekselerere og den virksomhed, der drives af de øvrige erhverv, som udøves i henhold til en industriministeriel autorisation, og at denne forskel må kunne begrunde, at der åbnes mulighed for et friere skøn fra ministeriet ved bedømmelse af, om en beskikkelse som fondsbørsvekselerer bør meddeles. Der tænkes i denne forbindelse dels på, at fondsbørsvekselererne i væsentligt omfang har adgang til at disponere over midler fra offentligheden, der er betroet de pågældende blandt andet i tillid til den pågældende beskikkelsesordning, dels på at fondsbørsvekselererne er forpligtet til at kontrahere med hinanden, og at enhver ny fondsbørsvekselerer skal optages i vekselerernes gensidige garantiordning med den deraf følgende øgede økonomiske risiko for de øvrige fondsbørsvekselerere.

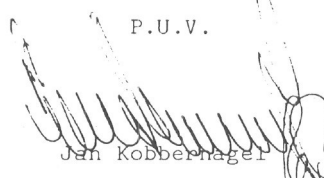
Udvalget har drøftet forskellige tilføjelser til fondsbørslovens § 10, stk. 4, som kunne give ministeriet mulighed for at tage de ovenfor nævnte specielle forudsætninger med i det skøn, der skal udøves.

Udvalget vil herefter foreslå følgende tilføjelse til § 10, stk. 4, 2 pkt.:

"Ved udøvelsen af skønnet herover, tages der hensyn til de særlige krav, der må stilles til en fondsbørsvekslerer som finansiel rådgiver, kapitalformidler og kapitalforvalter, jfr. også § 17".

Fondsbørsbestyrelsen kan tilslutte sig dette forslag, der ligeledes er tiltrådt af fondsbørsvekslerernes repræsentantskab.

P.U.V.

Jan Kobbervæge

Ib Paaschburg

J.nr. 520-82

EBH/BJs

Bestyrelsen for Københavns Fondsbørs,
Nikolaj Plads 6,
1040 København K.

Ved skrivelse af 23. marts 1982, j.nr. 102/82, har et af fondsbørsbestyrelsen nedsat udvalg til undersøgelse af de gældende betingelser og proceduren for opnåelse af beskikkelse som fondsbørsvekselerer fremsendt et forslag til en tilføjelse til § 10, stk. 4, i lov om Københavns Fondsbørs. Forslaget, der er tiltrådt af fondsbørsvekselerernes repræsentantskab og af fondsbørsbestyrelsen, har følgende ordlyd:

"Ved udøvelsen af skønnet herover, tages der hensyn til de særlige krav, der må stilles til en fondsbørsvekselerer som finansiel rådgiver, kapitalformidler og kapitalforvalter, jfr. også § 17."

I sin rapport udtaler udvalget, at det vil være vanskeligt at formulere objektive kriterier, som skulle kunne begrunde nægtelse af beskikkelse, da en sådan afgørelse nødvendigvis må indeholde et ganske stort element af skøn. Selvom lovens formulering er enslydende med andre love vedrørende liberale erhverv, er det udvalgets opfattelse, at der er afgørende forskel på fondsbørsvekselerernes virksomhed og anden virksomhed, der udøves i henhold til en af industriministeriet givet autorisation. Denne forskel må ifølge udvalget kunne begrunde, at der åbnes mulighed for udøvelse af et friere skøn fra ministeriet ved bedømmelse af, hvorvidt der bør meddeles beskikkelse som fondsbørsvekselerer.

På baggrund af den nære sammenhæng mellem de af udvalget rejste problemer og det arbejde, der pågår i bankierudvalget, finder ministeriet ikke på indeværende tidspunkt anledning til at tage et lovgivningsinitiativ som foreslået af fondsbørsbestyrelsen, men vil lade forslaget indgå i overvejelserne i bankierudvalget.

P.M.V.

Hagen Jørgensen

RÅDETS FØRSTE DIREKTIV

af 12. december 1977

om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut

(77/780/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det
europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 57,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-
Parlamentet (1),

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og
sociale Udvalg (2), og

ud fra følgende betragtninger:

I medfør af traktaten er enhver forskelsbehandling
med hensyn til etablering og udveksling af tjenestey-
delser, der er **begrundet** i enten nationalitet eller det
forhold, at foretagendet ikke er etableret i den med-
lemsstat, hvor tjenesteydelsen finder sted, forbudt si-
den udløbet af overgangsperioden ;

for at lette adgangen til at optage og udøve virksom-
hed som kreditinstitut er det nødvendigt at fjerne de
mest forstyrrende forskelle i medlemsstaternes lovgiv-
ning for så vidt angår de ordninger, som disse institut-
ter er underlagt;

i betragtning af omfanget af disse forskelle er det dog
ikke muligt ved et enkelt direktiv at indføre sådanne
bestemmelser, som er nødvendige for et fælles marked
for kreditinstitutter; dette marked må derfor oprettes i
etaper; det endelige resultat af en sådan proces skal
især gøre det lettere for de kompetente myndigheder i
den **medlemsstat**, hvor et kreditinstitut, der opererer i
flere medlemsstater, har sit hjemsted, i passende sam-
råd med de kompetente myndigheder i de øvrige be-
rørte medlemsstater, at føre samlet tilsyn med dette ;

samordningen med hensyn til kreditinstitutter skal
både for at beskytte sparere og for at skabe ensartede

konkurrencevilkår for kreditinstitutterne gælde for
disse som helhed ; der skal dog om nødvendigt tages
hensyn til de objektive forskelle i deres juridiske status
og egentlige **virksomhedsområde**, som er fastsat i de
nationale lovgivninger;

samordningen må derfor være så bred som mulig og
omfatte samtlige institutter, hvis virksomhed består i
fra offentligheden at modtage midler, der skal tilbage-
betales, enten i form af indlån eller på anden måde,
f.eks. kontinuerlig udstedelse af obligationer og andre
lignende værdipapirer, samt i at yde lån for egen reg-
ning ; der bør imidlertid indføres undtagelser for visse
kreditinstitutter, som dette direktiv ikke kan omfatte ;

dette direktiv berører ikke anvendelse af national lov-
givning, når denne indeholder bestemmelser om sær-
lige, supplerende tilladelser, der gør det muligt for kre-
ditinstitutterne at udøve særlige former for virksom-
hed eller foretage **særlige** former for forretninger;

én og samme tilsynsordning kan ikke altid anvendes
over for alle former for kreditinstitutter; anvendelsen
af dette direktiv bør derfor udsættes for visse grupper
eller typer af kreditinstitutter, for hvilke en øjeblikke-
lig anvendelse af direktivet kan medføre tekniske van-
skeligheder ; det kan dog ikke udelukkes, at mere spe-
cielle bestemmelser for sådanne institutter vil vise sig
nødvendige i fremtiden ; det er imidlertid ønskeligt, at
disse specielle bestemmelser baseres på en række fæl-
les principper;

det er hensigten senere for hele Fællesskabet at ind-
føre ensartede betingelser for at meddele tilladelse til
beslægtede kategorier af kreditinstitutter; i en første
etape må man dog indskrænke sig til at angive visse
minimumsbetingelser, som alle medlemsstaterne skal
kræve opfyldt;

det ovenfor opstillede mål kan kun nås, hvis de særligt
vide skønsmæssige beføjelser, som visse tilsynsmyndig-
heder råder over ved meddelelse af tilladelse til kredit-
institutter, gradvis indsnævres ; kravet om en drifts-
plan kan i denne sammenhæng kun betragtes som en
faktor, der giver de kompetente myndigheder anled-
ning til at træffe afgørelse på grundlag af mere præ-
cise oplysninger inden for rammerne af objektive krite-
rier ;

(*) EFT nr. C 128 af 9. 6. 1975, s. 25.

(2) EFT nr. C 263 af 17. 11. 1975, s. 25.

det endelige mål for samordningen er at nå frem til et system, hvorefter kreditinstitutter, der har hjemsted i en medlemsstat, fritages for enhver national tilladelsesprocedure med hensyn til at oprette filialer i de øvrige medlemsstater;

en vis smidighed er imidlertid allerede i første etape mulig med hensyn til krav til kreditinstitutternes retlige status og beskyttelse af benævnelser;

det er nødvendigt at stille ensartede finansielle krav til kreditinstitutterne for at sikre ensartet beskyttelse af spareerne og rimelige konkurrencevilkår for beslægtede kategorier af kreditinstitutter; indtil en yderligere samordning kan finde sted, bør der fastlægges passende forholdstal, som gør det muligt, som led i samarbejdet mellem nationale myndigheder efter ensartede metoder at følge udviklingen i forholdende for beslægtede kategorier af kreditinstitutter; denne fremgangsmåde skulle lette en gradvis tilnærmelse mellem de ordninger med nøgletal, som medlemsstaterne har fastlagt og anvender; der må imidlertid skelnes mellem nøgletal, der skal sikre en betryggende drift af kreditinstitutterne, og nøgletal, der har relation til den økonomiske politik og pengepolitikken; med henblik på at opstille forholdstal samt etablere et samarbejde i almindelighed mellem tilsynsmyndighederne må en samordning af reglerne for opstilling af kreditinstitutters regnskaber påbegyndes snarest muligt;

den ordning, der gælder for filialer af kreditinstitutter, som har hjemsted uden for Fællesskabet, bør være ens i alle medlemsstaterne; det er på nuværende tidspunkt vigtigt at fastsætte, at reglerne for disse filialer ikke må være gunstigere end for filialer af institutter med hjemsted i medlemsstaterne; der bør præciseres, at Fællesskabet kan indgå aftaler med tredjelande om gennemførelse af bestemmelser, ifølge hvilke der gælder samme betingelser for de nævnte filialer inden for hele dets område, idet der lægges hensyn til gensidighedsprincippet; undersøgelsen af problemerne inden for de områder, der omfattes af Rådets direktiver vedrørende kreditinstitutters virksomhed, særligt med henblik på en mere vidtgående samordning, knæver et samarbejde mellem de kompetente myndigheder og Kommissionen i et rådgivende udvalg;

oprettelsen af et rådgivende udvalg for de kompetente myndigheder i medlemsstaterne foregriber ikke andre former for samarbejde mellem tilsynsmyndighederne med hensyn til kreditinstitutternes adgang til at optage virksomhed og tilsynet med dem, herunder især det samarbejde, som finder sted i det kontaktudvalg, der er nedsat mellem banktilsynsmyndighederne (10) -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFSNIT I

Definitioner og anvendelsesområde

Artikel 1

I dette direktiv forstås ved:

- kreditinstitut: et foretagende, hvis virksomhed består i fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning;
- tilladelse: en fra myndighederne hidrørende akt, uanset formen, som medfører ret til at udøve virksomhed som kreditinstitut;
- filial: en afdeling, som retligt udgør en ikkeselvstændig del af et kreditinstitut, og som helt eller delvis foretager forretninger, der er forbundet med virksomhed som kreditinstitut; flere afdelinger, som i en og samme medlemsstat oprettes af et kreditinstitut med hjemsted i en anden medlemsstat, anses som én filial, dog med forbehold af artikel 4, stk. 1;
- egenkapital: kreditinstituttets egen kapital, herunder midler, som kan sidestilles hermed i henhold til de nationale bestemmelser.

- Artikel 2

1. Dette direktiv vedrører adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut.

2. Det vedrører ikke virksomhed udøvet af

- medlemsstaternes centralbanker;
- postgirokontorer;
- i Belgien: kommunale sparekasser, »Institut de Récompte et de Garantie — Herdisconterings-en Waarborginstituut«, »Société nationale d'Investissement — Nationale Investeringsmaatschappij-«, regionale udviklingselskaber, »Société nationale du Logement — Nationale Maatschappij voot de Huisvesting«, og dets tilladte selskaber, »Société nationale terrienne — Nationale Landmaatschappij-« og dets tilladte selskaber;

- i Danmark: »Dansk Eksportfinansieringsfond« og »Danmarks Skibskreditfond«;
- i Tyskland : »Kreditanstalt für Wiederaufbau«, foretagender, der i medfør af »Wohnungsgemeinnützigkeitsgesetz« (lov om almennyttigt boligbyggeri) er anerkendt som organer inden for den nationale boligpolitik, og hvis hovedvirksomhed ikke er bankvirksomhed, samt foretagender, der i medfør af denne lov er anerkendt som almennyttige boligselskaber ;
- i Frankrig: »Caisse des Depots et Consignations«, »Credit Foncier« og »Credit National«;
- i Irland : »credit unions«;
- i Italien : »Cassa Depositi e Prestiti«;
- i Nederlandene: »N.V. Export-Financieringsmaatschappij«, »Nederlandse Financieringsmaatschappij voor Ontwikkelingslanden N.V.«, »Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden N.V.«, »Nationale Investeringsbank N.V.«, »N.V. Bank van Nederlandse Gemeenten«, »Nederlandse Waterschapsbank N.V.«, »Financieringsmaatschappij Industrieel Garantiefonds Amsterdam N.V.«, »Financieringsmaatschappij Industrieel Garantiefonds 's-Gravenhage N.V.«, »N.V. Noordelijke Ontwikkelings Maatschappij«, »N.V. Industriebank Limburgs Instituut voor ontwikkeling en financiering« og »Overrijsselse Ontwikkelingsmaatschappij N.V.«;
- i Det forenede Kongerige: »National Savings Bank«, »Commonwealth Development Finance Company Ltd.«, »Agricultural Mortgage Corporation Ltd.«, »Scottish Agricultural Securities Corporation Ltd.«, »Crown Agents for overseas government and administration«, »credit unions« og »municipal banks«.

3. På forslag af Kommissionen, som med henblik herpå hører det i artikel 11 omhandlede udvalg, herefter benævnt »Det rådgivende Udvalg«, tæller Rådet afgørelse om enhver eventuelt ændring af den i stk. 2 opstillede fortegnelse.

4. a) Kreditinstitutter, som ved dette direktivs meddelelse findes i samme medlemsstat, og som på dette tidspunkt varigt er tilsluttet et centralorgan, der kontrollerer dem, og som er etableret i samme medlemsstat, kan undtages fra betingelserne i artikel 3, stk. 2, første afsnit, første, andet og tredje led, i artikel 3, stk. 2, andet afsnit og i artikel 3, stk. 4, samt fra Ibestemmelserne i artikel 6, forudsat at den nationale lovgivning senest på det tidspunkt, hvor de nationale myndigheder træffer de nødvendige foranstaltninger til at omsætte direktivet hertil, indeholder følgende bestemmelser:

centralorganet og de tilsluttede institutter hæfter solidarisk for deres forpligtelser, eller de tilsluttede institutters forpligtelser garanteres fuldt ud af centralorganet;

centralorganets og samtlige tilsluttede institutters solvens og likviditet kontrolleres i deres helhed på grundlag af koncernregnskaber;

centralorganets ledelse er bemyndiget til at give instrukser til de tilsluttede institutters ledelse.

b) Kreditinstitutter, som har lokalt virkefelt, og som efter dette direktivs meddelelse tilsluttes et centralorgan i den i litra a) angivne forstand, kan drage fordel af de i litra a) fastsatte bestemmelser, såfremt de udgør en normal udvidelse af det net, der hører ind under dette centralorgan.

c) Når det drejer sig om andre kreditinstitutter end sidanne, som oprettes i myndighedsområder eller er et resultat af fusion eller spaltning af eksisterende institutter, der hører ind under centralorganet, kan Rådet på forslag af Kommissionen, der hører Det rådgivende Udvalg herom, (særlige supplerende regler for anvendelsen af litra b), herunder ophævelse af de i litra a) fastsatte undtagelser, såfremt det finder, at tilslutningen af nye institutter, der nyder fordel af den i litra b) fastsatte ordning, vil kunne påvirke konkurrencen negativt. Rådet tæller afgørelse med kvalificeret flertal.

5. Medlemsstaterne kan udsætte gennemførelsen af dette direktiv helt eller delvis for så vidt angår visse grupper eller typer af kreditinstitutter, såfremt en sådan øjeblikkelig gennemførelse medfører tekniske problemer, som ikke kan løses på kort sigt. Sådanne problemer kan opstå enten som følge af, at disse institutter er undergivet tilsyn fra en anden myndighed end den, der normalt varetager tilsynet med bankerne, eller som følge af, at de er underlagt en særlig ordning. Under alle omstændigheder kan hverken offentligretlig status eller de pågældende kreditinstitutters ringe størrelse eller begrænsede virkefelt påberåbes som begrundelse for en sådan udsættelse med gennemførelsen. Dette gælder kun for grupper eller typer af kreditinstitutter, som allerede består ved meddelelsen af direktivet

6. I overensstemmelse med stk. 5 kan en medlemsstat træffe afgørelse om at udsætte gennemførelsen af dette direktiv indtil fem år efter dets meddelelse og kan, efter høring af Det rådgivende Udvalg, forlænge denne afgørelse én gang for højst tre år.

Medlemsstaten meddeler Kommissionen sin afgørelse og begrundelsen herfor inden seks måneder efter meddelelsen af dette direktiv. Den meddeler ligeledes Kommissionen enhver forlængelse eller ophævelse af denne afgørelse. Kommissionen sørger for, at denne afgørelse offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Inden syv år efter meddelelsen af dette direktiv forelægger Kommissionen, efter at have hørt Det rådgivende Udvalg, Rådet en situationsberetning om den udsatte gennemførelse. I givet fald forelægger Kommissionen inden seks måneder efter forelæggelsen af denne beretning Rådet forslag, der tager sigte på enten at optage de pågældende institutter i den i stk. 2 omhandlede fortegnelse eller at give tilladelse til en yderligere udsættelse af gennemførelsen. Rådet træffer afgørelse om disse forslag inden seks måneder efter deres forelæggelse.

AFSNIT II

Kreditinstitutter med hjemsted i en af medlemsstaterne og filialer i andre medlemsstater

Artikel 3

1. Medlemsstaterne drager omsorg for, at de kreditinstitutter, som omfattes af dette direktiv, er meddelt tilladelse, før de påbegynder deres virksomhed. Med forbehold af stk. 2, 3 og 4 tastsætter de betingelserne herfor og meddeler dem til Kommissionen samt til Det rådgivende Udvalg.

2. Med forbehold af andre generelle betingelser, der måtte være fastsat i de nationale bestemmelser, meddeler de kompetente myndigheder kun tilladelse, når de pågældende kreditinstitutter opfylder følgende betingelser:

- der skal forefindes en særskilt egenkapital,
- der skal forefindes en tilstrækkelig minimumsegenkapital,
- der skal være mindst to personer, som faktisk bestemmer hovedlinjerne for kreditinstituttets virksomhed.

I øvrigt meddeler myndighederne ikke tilladelse, såfremt de i første afsnit, tredje led, nævnte personer ikke er i fyldstgørende erfaring til at udøve disse funktioner.

3. a) De i stk. 1 og 2 omhandlede betingelser kan ikke omfatte, at anmodningen om tilladelse skal behandles ud fra markedets økonomiske behov.

b) Såfremt det i de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser i en medlemsstat ved meddelelsen af dette direktiv fastsættes, at markedets økonomiske behov er en betingelse for tilladelse, og såfremt de tekniske og strukturelle vanskeligheder i dens banksystem ikke gør det muligt for den at undlade at anvende dette kriterium inden for den i artikel 14, stk. 1, fastsatte frist, kan denne stat dog i en periode på syv år fra meddelelsen fortsat anvende dette kriterium.

Medlemsstaten meddeler Kommissionen sin afgørelse og begrundelsen herfor inden seks måneder efter meddelelsen.

c) Inden seks år efter meddelelsen af dette direktiv forelægger Kommissionen, efter at have hørt Det rådgivende Udvalg, Rådet en beretning om anvendelsen af kriteriet om det økonomiske behov. I givet fald forelægger Kommissionen Rådet forslag, der tager sigte på at bringe anvendelsen af dette kriterium til ophør. Den i litra b) anførte periode forlænges med yderligere fem år, medmindre Rådet i mellemtiden på forslag af Kommissionen træffer enstemmig afgørelse om at bringe anvendelsen af dette kriterium til ophør.

d) Anvendelsen af kriteriet om det økonomiske behov kan kun ske på grundlag af forud fastsatte, generelle kriterier, som skal offentliggøres, meddeles Kommissionen samt Det rådgivende Udvalg, og som har til formål at fremme:

- sikkerheden med hensyn til opsparingen,
- øget produktivitet i banksystemet,
- mere ensartede konkurrenceforhold for de forskellige kategorier af kreditinstitutter,
- et større udbud af banktjenesteydelser, afhængig af befolkningen og den økonomiske aktivitet.

Den nærmere præcisering af ovennævnte mål skal finde sted i Det rådgivende Udvalg, der allerede på sine første møder skal påbegynde dette arbejde.

4. Medlemsstaterne træffer endvidere bestemmelse om, at der til en ansøgning om tilladelse skal knyttes en driftsplan med særlig angivelse af arten af de påtænkte forretninger og af instituttets organisation.

5. Det rådgivende Udvalg har til opgave at undersøge det indhold, som medlemsstaterne giver de i stk. 2 opstillede betingelser, eventuelle yderligere betingelser, som medlemsstaterne måtte stille, samt de oplysninger, som skal være indeholdt i driftsplanen, og stiller i givet fald forslag til Kommissionen med henblik på en mere detaljeret samordning.

6. Når tilladelse nægtes, skal dette begrundes og meddeles ansøgeren senest seks månedcr efter ansøgningens modtagelse, eller, hvis denne er ufuldstændig, senest seks måneder efter at tinsøgeren har fremsendt de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse. Der træffes under alle omstændigheder afgørelse senest tolv månedcr efter ansøgningens modtagelse.

7. Enhver tilladelse meddeles Kommissionen. Alle kreditinstitutter optages pi en fortegnelse, som Kommissionen ajourfører og offentliggør i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 4

1. Medlemsstaterne kan gøre oprettelse pi deres område af filialer af kreditinstitutter, som omfattes af dette direktiv, og som har hjemsted i en anden medlemsstat, betinget af en tilladelse i henhold til den lovgivning og procedure, som gælder for kreditinstitutter, der har hjemsted pi deres eget område.

2. Dog kan et kreditinstitut ikke nægtes tilladelse til at oprette en filial, alene under henvisning til, at instituttet i en anden medlemsstat har en retlig status, som ikke godkendes for kreditinstitutter, der ude ver tilsvarende virksomhed i værtslandet. Denne bestemmelse gælder dog ikke for kreditinstitutter, der ikke rider over særskilt egenkapital.

3. De kompetente myndigheder meddeler Kommissionen alle tilladelser til de i stk. 1 omhandlede filialer.

4. Denne artikel berører ikke den ordning, medlemsstaterne anvender for filialer, der er oprettet pi deres område af kreditinstitutter, som har hjemsted der. Uanset artikel 1, tredje led, anden sætning, gælder lovgivningen i de medlemsstater, som kræver særskilt tilladelse for hver filial af et kreditinstitut, der har hjemsted pi deres område, også for filialer af kreditinstitutter, som har hjemsted i en anden medlemsstat.

Artikel i

De kreditinstitutter, der omfattes af dette direktiv, kan for udøvelsen af deres virksomhed pi Fællesskabets område benytte samme benævnelse, som de bruger i den medlemsstat, hvor de har hjemsted, uanset om der i værtsmedlemsstaten findes bestemmelser om brugen af ordene »bank«, »sparekasse« eller andre lignende benævnelser. Sifremt der er risiko for forveks-

ling, kan værtsmedlemsstaten med henblik pi tydeliggørelse kræve, at der til benævnelsen føjes en forklarende bemærkning.

Artikel 6

1. Indtil yderligere samordning kan finde sted, opstiller de kompetente myndigheder i observationsøjemed, og i givet fald som supplement til eventuelle andre af dem benyttede nøgletal, forholdstallene mellem kreditinstitutternes forskellige aktiv- og/eller passivposter med henblik på at kunne følge bide disse institutters solvens og likviditet og andre omstændigheder, der er relevante som værn for opsparringen.

Med henblik herpi fastlægger Det rådgivende Udvalg indholdet af de forskellige faktorer, som indgår i de i første afsnit omhandlede forholdstal, og fastlægger den metode, som skal anvendes ved beregningen af disse.

Om fornødent lader Det ridgivende Udvalg sig vejlede af tekniske rådslagninger mellem tilsynsmyndighederne for de pigældende kategorier af institutter.

2. De i henhold til stk. 1 i observationsøjemed opstillede forholdstal beregnes mindst hvert halve ir.

3. Det ridgivende Udvalg behandler resultaterne af de analyser, der er udført af de i stk. 1, tredje afsnit, omhandlede tilsynsmyndigheder pi grundlag af de i stk. 2 omhandlede beregninger.

4. Det ridgivende Udvalg kan forelægge Kommissionen ethven: forslag, der tilsigter en samordning af de i medlemsstaterne anvende nøgletal.

Artikel 7

1. Med henblik på at føre tilsyn med virksomheden i kreditinstitutter, som udøver virksomhed i en eller flere andre medlemsstater end den, hvor de har hjemsted, navnlig dersom de der har oprettet filialer, arbejder de kompetente myndigheder i de pigældende medlemsstater snævert sammen. De meddeler hinanden alle sidanne oplysninger om ledelsen og ejerforholdet i disse kreditinstitutter, som vil kunne lette tilsynet med disse og undersøgelsen af betingelserne for meddelelse af tilladelse, samt alle oplysninger, der vil kunne lette kontrollen med deres likviditet og solvens.

2. Med henblik pi anvendelse af artikel 6 kan de kompetente myndigheder ligeledes opstille forholdstal

tom omhandlet i nævnte artikel, og som gælder for de i nærværende artikel omhandlede filialer, idet de henholder sig til de i artikel 6 omhandlede faktorer.

3. Det ridgivende Udvalg tager hensyn til sådanne tilpasninger, som måtte være nødvendige som følge af de særlige omstændigheder, der gælder for filialerne i forhold til de nationale bestemmelser.

Artikel 8

1. De kompetente myndigheder kan kun inddrage tilladelsen for et kreditinstitut, der omfattes af dette direktiv, eller for en filial, der er meddelt tilladelse i henhold til artikel 4, såfremt instituttet eller filialen :

- a) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist af tolv måneder, giver udtrykkeligt afkald herpå eller ikke har udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at tilladelse i sidanne tilfælde bortfalder;
- b) har opnået tilladelsen ved hjælp af urigtige erklæringer eller ved hjælp af ethvert andet middel i strid med gældende bestemmelser;
- c) ikke længere opfylder de betingelser, der stilles for at opnå tilladelse, bortset fra betingelserne vedrørende egenkapital;
- d) ikke længere har tilstrækkelig egenkapital eller ikke længere frembyder garanti for at kunne opfylde sine forpligtelser over for sine kreditorer, og især ikke længere frembyder sikkerhed for de midler, som er blevet dem betruet;
- e) befinder sig i enhver anden situation, som medfører, at tilladelsen inddrages i henhold til national lovgivning.

2. Desuden inddrages en tilladelse for en filial, meddelt i henhold til artikel 4, dersom den kompetente myndighed i det land, hvor det kreditinstitut, som har oprettet filialen, har sit hjemsted, har inddraget tilladelsen for dette institut.

3. Medlemsstater, som kun meddeler de i artikel 3, stk. 1, og i artikel 4, stk. 1, omhandlede tilladelser, hvis der er et økonomisk behov herfor på markedet, kan ikke inddrage disse tilladelser under påberøbelse af, at et sådant behov ikke længere er til stede.

4. Før inddragelsen af en tilladelse for en filial, meddelt i henhold til artikel 4, høres den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den har sit hjemsted. Såfremt det er påkrævet, at der handles yderst hurtigt, kan der i stedet for høringsen blot gives underretning. Den samme fremgangsmåde benyttes tilsvarende, dersom en tilladelse for et kreditinstitut, som har filialer i andre medlemsstater, inddrages.

5. Inddragelse af en tilladelse skal altid begrunde sig og meddeles de pågældende; inddragelsen meddeles Kommissionen.

AFSNIIT III

Filialer af kreditinstitutter med hjemsted uden for Fællesskabet

Artikel 9

1. Over for filialer af kreditinstitutter med hjemsted uden for Fællesskabet anvender medlemsstaterne, i forbindelse med disses adgang til at optage virksomhed og til at udøve denne, ikke bestemmelser, der medfører en gunstigere behandling end den, som filialer af kreditinstitutter med hjemsted i Fællesskabet er undergivet.

2. De kompetente myndigheder giver Kommissionen og Det ridgivende Udvalg meddelelse om de tilladelser til oprettelse af filialer, som meddeles kreditinstitutter med hjemsted uden for Fællesskabet.

3. Med forbehold af stk. 1 kan Fællesskabet ved aftaler med et eller flere tredjelande, indgiet i henhold til traktaten, indgå overenskomst om anvendelse af bestemmelser, som på grundlag af gensidighedsprincippet giver filialer af et kreditinstitut med hjemsted uden for Fællesskabet samme behandling på hele Fællesskabets område.

AFSNIIT IV

Overgangsbestemmelser og almindelige bestemmelser

Artikel 10

1. De kreditinstitutter, som omfattes af dette direktiv, og som i overensstemmelse med bestemmelserne i den medlemsstat, hvor de har hjemsted, har påbegyndt deres virksomhed før ikrafttrædelsen af dette direktivs gennemførelsesbestemmelser, anses som tilfaldte. De omfattes af dette direktivs bestemmelser om udøvelse af virksomhed som kreditinstitut samt af de i artikel 3, stk. 2, første afsnit, første og tredje led, og de i artikel 3, andet afsnit, anførte betingelser.

Medlemsstaterne kan give kreditinstitutter, som på tidspunktet for meddelelsen af dette direktiv ikke opfylder den i artikel 3, stk. 2, første afsnit, tredje led, anførte betingelse, en frist på højst fem år til at efterkomme den.

Medlemsstaterne kan lade de virksomheder, der ikke opfylder betingelsen i artikel 3, stk. 2, første afsnit, første led, og som bestod ved dette direktivs gennemfø-

reise, fortsætte deres virksomhed. De kan fritage disse virksomheder for at opfylde betingelsen i artikel 3, stk. 2, første afsnit, tredje led

2. Alle de i stk. 1 omhandlede kreditinstitutter optages på den i artikel 3, stk. 7, omhandlede fortegnelse.

3. Hvis et kreditinstitut anses som tilladt i henhold til stk. 1, uden at der har rundet en tilladelsesprocedure sted, sidestilles forbud mod dets fortsatte virksomhed med inddragelse af tilladelsen.

Med forbehold af første afsnit finder artikel 8 tilsvarende anvendelse.

4. Uanset bestemmelserne i stk. 1 kan det af kreditinstitutter, der er oprettet i en medlemsstat, uden at der, før de begynder deres virksomhed, har fundet en tilfaldelsesprocedure sted i denne medlemsstat, kræves, at de ansøger om en sådan tilladelse hos den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder i overensstemmelse med gennemførelsesbestemmelserne til dette direktiv. Det kan kræves, at disse institutter opfylder betingelserne i artikel 3, stk. 2, andet led, samt alle andre generelle gennemførelsesbetingelser, der måtte blive fastsat af den pågældende medlemsstat.

Artikel 11

1. Der oprettes under Kommissionen et Rådgivende udvalg for de kompetente myndigheder i De europæiske økonomiske Fællesskabs Medlemsstater.

2. Det rådgivende Udvalg har til opgave at bistå Kommissionen med at sikre en korrekt gennemførelse af dette direktiv samt af Rådets direktiv 73/183/EØF af 28. juni 1973 om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser ved selvstændig virksomhed inden for banker og andre pengeinstitutter⁽¹⁾, for så vidt sidstnævnte vedrører kreditinstitutter. Det skal desuden udføre de andre i dette direktiv foreskrevne opgaver samt bistå Kommissionen ved udarbejdelsen af nye forslag til Rådet angående den samordning, der skal tilstræbes for kreditinstitutter.

3. Det rådgivende Udvalg beskæftiger sig ikke med konkrete spørgsmål vedrørende de enkelte kreditinstitutter.

4. Det rådgivende Udvalg består af højst tre repræsentanter fra hver medlemsstat og fra Kommissionen. Disse repræsentanter kan lejlighedsvis og med forbehold af forudgående godkendelse fra udvalget ledsages af rådgivere. Udvalget kan tillige opfordre sagkyndige

og eksperter til at deluge i møderne. Sekretariatsforretningerne varetages af Kommissionen.

5. Det rådgivende Udvalg holder møde første gang efter indkaldelse fra Kommissionen og under forsæde af en af dennes repræsentanter. Ved denne lejlighed fastsætter det sin forretningsorden og vælger en formand blandt medlemsstaternes repræsentanter. Det holder herefter møde med regelmæssige mellemrum og i øvrigt hver gang, situationen gør det nødvendigt. Hvis Kommissionen finder, at situationen kræver det, kan den anmode udvalget om at afholde et hastemøde.

6. Det rådgivende Udvalgs forhandlinger og resultatet heraf er fortrolige, medmindre udvalget træffer anden bestemmelse.

Artikel 12

1. Medlemsstaterne drager omsorg for, at alle, der er eller har været tjenestegørende hos de kompetente myndigheder, undergives tjenstlig tavshedspligt. Denne tavshedspligt indebærer, at de fortrolige oplysninger, de modtager i forbindelse med deres hverv, kun må videregives til andre personer eller myndigheder i henhold til gældende lovbestemmelser.

2. Stk. 1 er dog ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater kan udveksle de meddelelser som omhandles i dette direktiv. De således udvekslede oplysninger omfattes af den tavshedspligt, som påhviler personer, der er eller har været tjenestegørende hos den modtagende kompetente myndighed.

3. Med forbehold af tilfælde, der omfattes af straffetlige bestemmelser, kan den myndighed, der modtager oplysningerne, kun anvende disse som led i en undersøgelse af betingelserne for, at kreditinstitutterne kan optage virksomhed som sådanne, og med henblik på at lette kontrollen med de pågældende kreditinstitutters likviditet og solvens samt med betingelserne for at udøve virksomhed, eller såfremt den kompetente myndigheds afgørelser påklages til højere myndighed eller indbringes for domstolene i medfør af artikel 13.

Artikel 13

Medlemsstaterne drager omsorg for, at afgørelser vedrørende et kreditinstitut, som er truffet i medfør af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, kan ind-

⁽¹⁾ EFT nr. L 194 af 16. 7. 1973, s. 1.

bringes (or domstolene; dene gælder også, hvis der ikke senest seks måneder efter indgivelsen af en ansøgning om tilladelse, der indeholder alle de i henhold til gældende bestemmelser krævede oplysninger, er truffet nogen afgørelse.

AFSNIT V

Afsluttende bestemmelser

Artikel 14

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden 24 måneder fra dets meddelelse og underretter straks Kommissionen herom.

2. Straks efter meddelelsen af direktivet meddeler medlemsstaterne Kommissionen teksten til de væsentlige administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, som de udsteder på det område, der omfattes af dette direktiv.

Artikel li

Dette direktiv er rettet til medie

Udfærdiget i Bruxelles, den 12. december 1977.

På Rådets vegne

A. HUMBLET

Formand

Lov om visse kreditinstitutter

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af **Guds** Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:
Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1. Ved kreditinstitut forstås i denne lov et foretagende, hvis virksomhed består i fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning.

Stk. 2. Loven finder anvendelse på kreditinstitutter, der ikke er

- 1) banker eller sparekasser,
- 2) foreninger og andre virksomheder, der er omfattet af § 1, stk. 1, eller § 13, stk. 1 og 2, i lov nr. 156 af 2. maj 1934 om visse spare- og udlånsvirksomheder,
- 3) realkreditinstitutter eller
- 4) institutter oprettet eller hvis oprettelse er godkendt i henhold til særlig lov.

§ 2. Kreditinstitutter omfattet af denne lov skal have tilladelse af industriministeren til at drive kreditinstitutvirksomhed og skal registreres i tilsynet med banker og sparekasser.

Stk. 2. Tilladelse forudsætter, at de i De europæiske Fællesskabers direktiv af 12. december 1977 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut fastsatte betingelser samt betingelser, som i øvrigt er fastsat i eller i medfør af international aftale, opfyldes.

Stk. 3. Industriministeren kan i det enkelte tilfælde fastsætte yderligere vilkår for tilladelsen, herunder forskrifter vedrørende virksomhedens udøvelse.

§ 3. De i bank- og sparekasseloven indeholdte bestemmelser om nægtelse og om inddragelse af tilladelse finder tilsvarende anvendelse på institutter omfattet af denne lov.

§ 4. Kreditinstitutter, der er omfattet af denne lov, og som har påbegyndt virksomhed før lovens ikrafttræden, kan foresætte virksomheden uden tilladelse, såfremt de anmeldes til registrering i tilsynet med banker og sparekasser. Den daglige ledelse skal dog inden 15. december 1982 bestå af 2 personer, der opfylder betingelserne i bank- og sparekasselovens § 6, stk. 3.

Stk. 2. Nedlæggelse af forbud mod fortsat virksomhed sidestilles med inddragelse af tilladelse i henhold til § 3.

§ 5. Industriministeren kan fastsætte nærmere forskrifter vedrørende kreditinstitutter, der er omfattet af denne lov.

§ 6. Overtrædelse af § 2, stk. 1, og § 4, stk. 1, jfr. § 6, stk. 2, straffes med bøde.

Stk. 2. I forskrifter, der gives af industriministeren i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 3. Er overtrædelsen begået af et aktieselskab, anpartsselskab el. lign., kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.

§ 7. Loven træder i kraft ved offentliggørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Anmeldelse i henhold til § 4, stk. 1, skal ske inden 12 måneder efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Lov nr. 332 af 5. december 1958 om visse finansieringsinstitutter, som ændret ved lov nr. 370 af 13. juni 1973, ophæves.

Stk. 4. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i **kraft** for disse landsdele med de afvi-

gelser, som landsdelenes særlige forhold tilsi-
ger.

selskaber m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr "63
af 13. september 1978, ændres i § 3, stk. 1,
nr. 9, 1. pkt., »lov om visse finansieringsinsti-
tutter« til: »lov om visse kreditinstitutter«.

§ 8. I lov om indkomstbeskatning af aktie-

Givet på Christiansborg slot, den 14. maj 1980

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R

/ERLING JENSEN

Lov nr. 87 af 17. marts 1982

Lov om ændring af lov om visse kreditinstitutter

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:
Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1

I lov nr. 178 af 14. maj 1980 om visse kreditinstitutter indsættes i § 5 som 2. og 3. pkt.:

dækning af statens udgifter til tilsyn med kreditinstitutterne. Bidragene kan inddrives ved udpantning.«

§ 2

»Industriministeren kan herunder fastsætte, at kreditinstitutterne skal yde bidrag til

Loven træder i kraft d. 1. januar 1982 efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Givet på Christiansborg slot, den 17. marts 1982

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

I Dronningens navn:

INGRID

Dronning af Danmark

Rigsforstander

/ERLING JENSEN

Industrimin. j nr. 512- -81.

Bekendtgørelse om visse kreditinstitutter

I medfør af § 5 og § 6, stk. 2 og 3, i lov nr. 178 af 14. maj 1980 om visse kreditinstitutter fastsættes:

Kapitel 1

Indledende bestemmelser

§ 1. Denne bekendtgørelse omfatter kreditinstitutter, som fra offentligheden eller en videre kreds modtager indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, samt yder lån for egen regning, jfr. dog § 1, stk. 2, i lov om visse kreditinstitutter.

Stk. 2. Virksomhed som kreditinstitut må kun drives af aktieselskaber eller anpartsselskaber.

Stk. 3. Kreditinstitutter må ikke drive anden virksomhed end omhandlet i § 1, stk. 1, i lov om visse kreditinstitutter. Til afvikling af forud indgåede engagementer kan dog midlertidigt drives anden virksomhed. Indberetning herom skal gives til tilsynet med banker og sparekasser.

§ 2. Kreditinstitutter er forpligtede til ved alle henvendelser til offentligheden at angive det nummer, hvorunder de er registreret i tilsynet med banker og sparekasser i formen »TBS reg. nr.«. Kreditinstitutter må ikke reklamere med, at de er godkendt af eller under tilsyn af en offentlig myndighed. Andre virksomheder må ikke benytte betegnelser, der er egnet til at fremkalde det indtryk, at de er omfattet af lov om visse kreditinstitutter.

Stk. 2. Kreditinstitutter må ikke ved henvendelse til offentligheden tilbyde sig som modtagere af indlån.

Kapitel 2

Stiftelse m. m.

§ 3. Aktie- respektive indskudskapitalen i et kreditinstitut skal være på mindst 5 mill. kr. Den tegnede kapital skal indbetales, inden tilladelse meddeles i henhold til § 2, stk. 1, i lov om visse kreditinstitutter.

Stk. 2. Forhøjelse af aktie- respektive indskudskapitalen skal være fuldt indbetalt, inden tilsynet med banker og sparekasser kan stadfæste de i forbindelse med kapitalforhøjelsen stedfundne vedtægtsændringer.

§ 4. Tilladelse til oprettelse af filialer af udenlandske kreditinstitutter her i landet gives af industriministeren.

Kapitel 3

Tilladelse m. m.

§ 5. Kreditinstitutter skal have tilladelse af tilsynet med banker og sparekasser til at drive virksomhed og skal registreres her. Ansøgning om tilladelse skal indeholde en nærmere angivelse af arten af de påtænkte forretninger og af kreditinstitutrets organisation.

Stk. 2. Tilladelse er betinget af, at kreditinstitutrets vedtægter stadfæstes af tilsynet med banker og sparekasser som værende i overensstemmelse med gældende love og forskrifter, og at kreditinstituttet registreres i aktieselskabsregisteret.

Kapitel 4

Ledelse

§ 6. Om valg, ansættelse og afgang af direktører, revisorer og bestyrelsesmedlemmer skal der inden en måned indberettes til tilsynet med banker og sparekasser.

§ 7. Den tegningsret, der tilkommer medlemmer af ledelsen i et kreditinstitut, kan kun udøves af mindst to i forening.

Stk. 2. Bogholderi- og kassefunktioner kan ikke uden tilladelse fra tilsynet med banker og sparekasser varetages af samme person.

Kapitel 5

Egenkapital m. m.

§ 8. Egenkapitalen i et kreditinstitut skal udgøre mindst 8 pct. af dets samlede gælds- og garantiforpligtelser. Ved udstedelsen af tilladelse eller senere kan tilsynet med banker og sparekasser fastsætte en højere eller lavere procentsats. Ved opgørelsen af gælds- og garantiforpligtelserne med henblik på bestemmelsen i 1. pkt. kan bortses fra garantier, der er sikret ved tilsvarende indskud i kreditinstituttet.

Stk. 2. Konstaterer et kreditinstitut, at det i stk. 1 foreskrevne forhold ikke er til stede, skal dette indberettes til tilsynet med banker og sparekasser, og forholdet skal atter tilvejebringes inden 6 måneder derefter, medmindre tilsynet i det enkelte tilfælde fastsætter en kortere eller længere frist.

Kapitel 6

Midlernes anbringelse og likviditet

§ 9. Et kreditinstitut må ikke yde en kunde kredit eller påtage sig garantier for den pågældende til et så stort beløb, at kreditinstituttets samlede tilgodehavende hos og forpligtelser for den pågældende overstiger 35 pct. af dets egenkapital ved årets begyndelse med tillæg af egenkapital hidrørende fra i årets løb tegnet aktie- respektive indskudskapital. Efter enstemmig indstilling fra direktionen og med tilslutning fra mindst to tredjedele af bestyrelsens medlemmer i hvert enkelt tilfælde kan denne grænse for enkeltengagements størrelse forhøjes til 50 pct. Om sådan beslutning skal der ske indberetning til tilsynet med banker og sparekasser. Tilsvarende gælder for et kreditinstituts samlede tilgodehavende hos og forpligtelser for virksomheder, mellem hvilke der består en sådan forbindelse, at engagementerne med de pågældende udgør en samlet enkelt risiko for kreditinstituttet.

§ 10. Ved beregning af de i § 9 nævnte beløb for det samlede engagement med en enkelt kunde kan der ses bort fra:

- 1) Krav, for hvilke tilsvarende indskud i kreditinstituttet er stillet til sikkerhed.
- 2) Krav, for hvilke den danske stat, en dansk kommune eller Danmarks Nationalbank hæfter eller garanterer.
- 3) Krav, i det omfang de er sikret ved pant i indestående i danske banker og sparekasser samt i her i landet registrerede filialer af udenlandske banker og sparekasser.
- 4) Krav, for hvilke de under 3) nævnte pengeinstitutter hæfter eller garanterer, dog ikke udover 20 pct. af det hæftende eller garanterende pengeinstituts egenkapital.
- 5) Krav, der er sikret ved pant i almindelige beboelsesejendomme, landbrugsejendomme, forretnings- og kontorejendomme inden for halvdelen af den senest ansatte ejendomsværdi.
- 6) Krav sikret ved pant i obligationer udstedt eller garanteret af den danske stat eller danske kommuner, i obligationer udstedt af danske realkreditinstitutter eller ved pant i obligationer udstedt af tilsvarende danske institutter inden for 75 pct. af den til enhver tid på Københavns Fondsbørs noterede køberkurs.

§ 11. Et kreditinstitut må ikke eje eller belåne aktier, anparts-, andels- eller garantibeviser i et enkelt selskab til et højere bogført beløb end 15 pct. af kreditinstituttets egenkapital. Kreditinstituttets interesser i vedkommende virksomhed må dog ikke herved overstige den i § 9 nævnte grænse. Den bogførte værdi af de aktier, anparts-, andels- og garantibeviser, som et kreditinstitut har erhvervet, må ikke overstige 50 pct. af dets egenkapital.

§ 12. Et kreditinstitut må ikke eje fast ejendom eller have aktier (andele) i ejendomsselskaber til en højere bogført værdi end 20 pct. af dets egenkapital. Ejendomme, som et kreditinstitut har erhvervet for deri at drive egen virksomhed, er dog ikke omfattet af bestemmelsen.

§ 13. Tilsynet med banker og sparekasser kan undtage fra bestemmelserne i §§ 9, 11 og 12.

§ 14. Et kreditinstitut må ikke uden tilladelse fra tilsynet med banker og sparekasser

yde kredit til eller stille garanti for virksomheder eller personer, som gennem aktiebesiddelse, respektive besiddelse af indskudskapital eller på anden måde direkte eller indirekte har en afgørende indflydelse på kreditinstituttets dispositioner, eller som er domineret af virksomheder eller personer med en sådan indflydelse. Tilsvarende gælder et kreditinstituts kapitalindskud i sådanne virksomheder.

Stk. 2. Såfremt tilsynet har en begrundet formodning om, at tilladelse efter stk. 1 er fornøden, og dette bestrides af vedkommande kreditinstitut, påhviler det dette at godtgøre, at det ikke er tilfældet.

§ 15. I et kreditinstitut skal der findes en efter dets forhold forsvarlig kassebeholdning.

Stk. 2. Tilsynet kan stille krav om en forøgelse af kassebeholdningen, hvis denne ikke skønnes at være forsvarlig. Tilsynet fastsætter en frist for opfyldelsen af kravene.

§ 16. For kreditinstitutter med særligt formål kan tilsynet med banker og sparekasser undtage fra §§ 1-15 og 21.

Kapitel 7

Regnskab, revision og anvendelse af årsoverskud

§ 17. Der skal for hvert regnskabsår udarbejdes årsregnskab. Årsregnskabet består af status (balance), resultatopgørelse og årsberetning. Regnskabsåret er kalenderåret.

Stk. 2. Årsregnskabet skal underskrives af bestyrelsen og direktionen. Mener et bestyrelsesmedlem eller en direktør, at årsregnskabet ikke bør godkendes, eller har han andre indvendinger mod dette, som han ønsker at gøre kreditinstituttets generalforsamling bekendt med, skal det fremgå af påtegningen på regnskabet, og en redegørelse herfor gives i årsberetningen.

§ 18. Årsregnskabet skal opgøres således, som god regnskabsskik tilsiger såvel med hensyn til vurderingen af posterne i status som vedrørende regnskabets specifikation, opstilling og posternes benævnelse.

Stk. 2. Status (balancen) skal indeholde en opgørelse over kreditinstituttets aktiver, gæld og egenkapital ved regnskabsårets udgang. Resultatopgørelsen skal opstilles således, at

den giver en efter kreditinstituttets forhold tilfredsstillende redegørelse for, hvorledes regnskabsårets overskud eller tab er fremkommet.

Stk. 3. Status og resultatopgørelsen skal i øvrigt affattes i overensstemmelse med de fælles regnskabsformer, som foreskrives af tilsynet med banker og sparekasser. Tilsynet kan fastsætte bestemmelser om udarbejdelse af koncernregnskab og om særlige oplysninger til status og resultatopgørelsen, der kan optages som noter til de regnskabsposter, hvortil de hører.

§ 19. Aktiver, der er bestemt til vedvarende eje eller brug for kreditinstituttet (anlægsaktiver), må ikke optages til en højere værdi end anskaffelsesprisen. Til anskaffelsesprisen kan medregnes beløb, som er anvendt til forbedringer og er afholdt i regnskabsåret eller medtaget i status for tidligere regnskabsår. Anlægsaktiver må i øvrigt ikke - bortset fra reglerne i stk. 4 - optages til en højere værdi end den, hvortil de er optaget i status for det forudgående regnskabsår.

Stk. 2. Anlægsaktiver, der undergår værdiforringelse på grund af alder, slid eller andre tilsvarende forhold, skal årligt afskrives med mindst et hertil svarende beløb, medmindre det pågældende aktiv allerede er tilstrækkeligt afskrevet. Afskrivning skal foretages, selv om resultatopgørelsen viser eller derved kommer til at udvise underskud.

Stk. 3. Er værdien af anlægsaktiver lavere end den værdi, hvortil de kan opføres efter bestemmelserne i stk. 1 og 2, og dette skyldes forhold, som ikke kan antages at være forbigående, skal de pågældende aktiver nedskrives i den udstrækning, det må anses for nødvendigt efter god regnskabsskik.

Stk. 4. Uanset foranstående bestemmelser kan anlægsaktiver, hvis værdi er væsentlig højere end det beløb, hvortil de er optaget i status for det foregående regnskabsår, dog optages til den højere værdi, såfremt værdiforøgelsen må antages at være af varig karakter. Fasit ejendom må dog ikke opskrives over ejendomsværdien ifølge den senest foretagne offentlige vurdering. Det ved opskrivningen indvundne beløb må kun anvendes til:

- a) nødvendig nedskrivning på andre til vedvarende brug bestemte aktiver

- b) fondsaktieemission eller fondsanpartsudvidelse
- c) henlæggelse til en opskrivningsfond, der kun må benyttes i de under a) og b) bestemte ojemed.

§ 20. Værdipapirer, der er genstand for offentlig kursnotering, må ikke opføres til en kurs, der er højere end den ved regnskabsårets slutning senest noterede koberkurs. Andre værdipapirer må højest opføres til den skønnede værdi.

Stk. 2. Fremmed valuta må højest optages til de ved regnskabsårets afslutning noterede kurser.

Stk. 3. Omkostninger ved et kreditinstituts stiftelse eller ved forhøjelse af aktie- respektive indskudskapitalen må ikke opføres som aktiv.

Stk. 4. Har et kreditinstitut overtaget en bestående virksomhed for en købesum, der overstiger værdien af de overtagne aktiver, kan det overskydende beløb - i det omfang det repræsenterer et vederlag for virksomhedens afståelse (goodwill) - opføres som et aktiv. Det pågældende aktiv skal årligt afskrives med et rimeligt beløb, dog mindst 25 pct. årligt.

Stk. 5. Andre aktiver må højst opføres til deres værdi i handel ogandel.

§ 21. I tilfælde, hvor et kreditinstitut yder lån til en kurs under pari, må en efter omstændighederne passende del af kursforskellen - dog højst 3 pct. af lånets pålydende - tages til indtægt for det regnskabsår, hvori lånet er ydet. Resten tages til indtægt i de følgende årsregnskaber i forhold til lånets restgæld og restløbetid.

§ 22. I årsberetningen skal der - i det omfang det efter bestyrelsens skøn kan ske uden skade for kreditinstituttet - gives oplysning om forhold, som ikke skal fremgå af status og resultatopgørelsen, men som er af vigtighed ved bedømmelsen af kreditinstituttets økonomiske stilling og resultatet af virksomheden i det forløbne år. Dette gælder også om forhold, som er indtrådt efter udgangen af regnskabsåret.

Stk. 2. I årsberetningen skal stilles forslag til beslutning vedrørende anvendelse af kreditinstituttets overskud eller dækning af tab.

§ 23. Årsberetningen skal indeholde oplysning om det gennemsnitlige antal beskæftigede i regnskabsåret og det samlede beløb til lønninger og vederlag til bestyrelse og direktion og til lønninger og vederlag til andre i kreditinstituttet ansatte personer. Tantieme til bestyrelsen skal særskilt oplyses.

§ 24. Et kreditinstituts årsregnskab skal revideres af mindst to revisorer, hvoraf den ene skal være statsautoriseret.

Stk. 2. Revisor skal afgive en revisionsberetning indeholdende en erklæring om, hvorvidt årsregnskabet og det eventuelle koncernregnskab er opgjort i overensstemmelse med forskrifterne i bekendtgørelsen og vedtægterne tillige med en redegørelse for resultatet af revisionen i øvrigt.

Stk. 3. De i medfør af lov om banker og sparekasser fastsatte bestemmelser om revisionens gennemførelse i banker og sparekasser finder tilsvarende anvendelse på kreditinstitutter.

Stk. 4. Industriministeren kan afskedige en revisor, der findes åbenbart uegnet til sit hverv, og i stedet udpege en statsautoriseret revisor, der fungerer, indtil nyt valg kan afholdes.

Stk. 5. Tilsynet med banker og sparekasser kan pålægge revisor at give oplysninger om kreditinstituttets forhold.

Stk. 6. Revisor må ikke have lån i kreditinstituttet eller opnå kreditinstituttets garanti, ligesom han ikke må stille pant eller påtage sig kaution for forpligtelser over for kreditinstituttet.

§ 25. Det reviderede og godkendte årsregnskab skal tillige med afskrift af revisionsprotokollen inden 10 dage efter afholdelsen af generalforsamlingen, hvor det er forelagt til godkendelse, og senest fire måneder efter regnskabsårets udløb indsendes til tilsynet med banker og sparekasser. Tilsynet påser, at regnskabet er affattet i overensstemmelse med de fastsatte forskrifter. Endvidere skal der til tilsynet indsendes kvartalsvise balancer m. v., affattede i overensstemmelse med de af tilsynet foreskrevne fællesformer.

Stk. 2. Kvartalsbalancerne og den reviderede resultatopgørelse og status skal være offentligt tilgængelige på instituttets kontor. De til tilsynet med banker og sparekasser

indgivne regnskaber kan på forlangende gennemses på tilsynets kontor.

Stk. 3. Ved regnskabsårets slutning skal ethvert kreditinstitut give tilsynet med banker og sparekasser alle oplysninger, som efter bestemmelse af industriministeren er fornødne til tilvejebringelse af en statistik vedrørende kreditinstitutterne.

§ 26. Af den del af et kreditinstituts årlige overskud, der ikke medgår til dækning af underskud fra tidligere år, skal mindst 10 pct. henlægges til deri lovpligtige reservefond, indtil denne udgør en tiendedel af aktie- respektive indskudskapitalen. Derefter skal henlægges mindst 5 pct., indtil den lovpligtige reservefond udgør en fjerdedel af aktie- respektive indskudskapitalen. Såfremt kreditinstitutets egenkapital ikke udgør mindst 15 pct. af selskabets samlede gælds- og garantiforpligtelser opgjort efter § 8, skal der henlægges mindst 15 pct. årlig til den lovpligtige reservefond.

Kapitel 8

Inddragelse af tilladelse og afvikling

§ 27. §§ 43 og 47 i lov om banker og sparekasser om inddragelse af tilladelse og afvikling finder tilsvarende anvendelse på virksomheder omfattet af lov om visse kreditinstitutter.

Kapitel 9

Tilsyn

• § 28. Tilsynet med banker og sparekasser påser overholdelsen af denne bekendtgørelse.

Stk. 2. Tilsynet afgiver en årlig beretning til industriministeren om kreditinstitutternes virksomhed. Beretningen skal offentliggøres.

§ 29. Tilsynet med banker og sparekasser skal jævnlige undersøge kreditinstitutternes forhold. Kreditinstitutterne skal give tilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Stk. 2. De i tilsynet ansatte er forpligtede til over for uvedkommende at hemmeligholde, hvad de gennem deres virksomhed i henhold til denne bekendtgørelse bliver vidende om.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 2 er ikke til hinder for, at tilsynet med banker og spare-

kasser som led i et samarbejde med andre landes tilsynsmyndigheder videregiver oplysninger til disse under forudsætning af, at oplysningerne er undergivet tilsvarende tavshedspligt i det pågældende land. Oplysninger, som tilsynet med banker og sparekasser modtager fra andre landes tilsynsmyndigheder med angivelse af, at oplysningerne er hemmelige eller fortrolige, eller hvor dette følger af oplysningernes karakter, skal være undergivet bestemmelsen i stk. 2.

Kapitel 10

Straffebestemmelser

§ 30. Overtrædelse af bestemmelserne i § i, stk. 3, § 2, § 5, stk. 1, 1. pkt., §§ 7, 9, 11, 12 og 14, stk. 1, § 15, stk. 2, § 17, jfr. §§ 18-23, § 24, stk. 1 og 6, § 26 og § 27, jfr. § 47 i lov om banker og sparekasser, straffes med bøde, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter borgerlig straffelov. Tilsvarende gælder ved overtrædelse af et forbud mod fortsat virksomhed i medfør af §§ 33 og 34.

Stk. 2. FA overtrædelsen begået af et aktieselskab, anpartsselskab, eller lignende kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.

Kapitel 11

Ikrafttræden og overgangsbestemmelser

§ 31. Bekendtgørelsen træder i kraft ved offentliggørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Kapitel 7 finder dog først anvendelse for regnskabsår, der begynder 1. februar 1982 eller senere.

Stk. 3. Omlægningen af regnskabsåret til kalenderåret i kreditinstitutter, der er stiftet før bekendtgørelsens ikrafttræden, jfr. § 17, stk. 1, sker fra og med 1. januar 1983.

§ 32. Kreditinstitutter, der er oprettet før ikrafttrædelsen af denne bekendtgørelse, og som ikke drives i form af et aktieselskab, anpartsselskab, eller i øvrigt som et selskab med begrænset ansvar, eller som driver anden virksomhed end den i § 1, stk. 1, nævnte, skal senest den 31. december 1983 bringe disse forhold i overensstemmelse med § 1, stk. 2 og stk. 3, 1. pkt. Dog skal den daglige ledelse inden 15. december 1982 bestå af 2 personer, der opfylder betingelserne i § 4, stk. 1, i lov om visse kreditinstitutter.

§ 33. Kreditinstitutter, der er oprettet før ikrafttrædelsen af denne bekendtgørelse, samt kreditinstitutter, der opstår ved sammensmeltning af sådanne, skal senest den 30. juni 1984 opfylde kravet i § 3, stk. 1, 1. pkt. Tilsynet med banker og sparekasser kan undtage herfra.

Stk. 2. Såfremt et kreditinstitut ikke efter udløbet af den i stk. 1 fastsatte frist opfylder det foreskrevne kapitalkrav eller har opnået fornøden dispensation i medfør af stk. 1, 2. pkt., kan industriministeren nedlægge forbud mod fortsat virksomhed, jfr. § 4, stk. 2, i lov om visse kreditinstitutter.

§ 34. Kreditinstitutter, der er oprettet før ikrafttrædelsen af denne bekendtgørelse, og som ikke opfylder egenkapitalkravet i § 8, stk. 1, skal senest den 31. december 1983 opfylde dette krav. Indtil lovens **egenkapital**-krav er opfyldt, må egenkapitaldækningen opgjort efter bekendtgørelsens regler dog ikke gå under den procent, som vedkommende kreditinstitut havde ved bekendtgørelsens

ikrafttræden, jfr. dog § 8, stk. 2.

Stk. 2. Såfremt et kreditinstitut ikke efter udløbet af den i stk. 1 fastsatte frist opfylder egenkapitalkravet, kan industriministeren nedlægge forbud mod fortsat virksomhed, jfr. § 4, stk. 2, i lov om visse kreditinstitutter.

§ 35. Et kreditinstitut, der er oprettet før ikrafttrædelsen af denne bekendtgørelse, og som har enkeltengagementer, der overstiger de i § 9 fastsatte grænser, skal senest den 31. december 1982 bringe størrelsen af disse engagementer i overensstemmelse med § 9. Tilsvarende gælder for de i §§ 11 og 12 nævnte grænser. Tilsynet med banker og sparekasser kan forlænge den i 1. pkt. nævnte frist efter ansøgning i det enkelte tilfælde.

§ 36. Garantikapital og ansvarlig indskudskapital i Danmarks Hotellånefond A/S og Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk A/S sidestilles med egenkapital ved anvendelse af §§ 3, 8, 9, 14, 20 og 26.

Industriministeriet, den 10. juni 1981

ERLING JENSEN

/ E. Mølgaard

Bekendtgørelse om ændring af bekendtgørelse om visse kreditinstitutter

I medfør af § 5 i lov nr. 178 af 14. maj 1980 om visse kreditinstitutter som ændret ved lov nr. 87 af 17. marts 1982 fastsættes:

§ 1

I bekendtgørelse nr. 307 af 10. juni 1981 om visse kreditinstitutter indsættes efter § 29 i kapitel 9:

»§ 29 a. Kreditinstitutterne dækker udgifter-

ne ved statens tilsyn. Bidragene fastsættes af tilsynet med banker og sparekasser i forhold til de samlede gælds- og garantiforpligtelser, men kan dog ikke fastsættes lavere end 500 kr. årlig. Bidragene kan inddrives ved udpantning.«

§2

Bekendtgørelsen træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i Lovtidende.

Industriministeriet, den 9. august 1982

ERLING JENSEN

/ O. Brocks

Bekendtgørelse af Lov om Københavns Fondsbørs

Herved bekendtgøres lov nr. 220 af 7. juni 1972 om Københavns Fondsbørs med de ændringer, der følger af lov nr. 524 af 27. december 1979.

Kapitel 1

Fondsbørsens organisation og virksomhed

§ 1. Københavns Fondsbørs er en selv-ejende institution, som er eneberettiget til at afholde børs med offentlig handel og kursnotering af aktier, obligationer og lignende værdipapirer.

§ 2. Fondsbørsen ledes af en bestyrelse på 13 medlemmer. Industriministeren udnævner for 3 år ad gangen formanden og en stedfortræder samt de andre medlemmer og stedfortrædere for disse. Af medlemmerne og af stedfortræderne udnævnes 3 efter indstilling af fondsbørsvekslererne i henhold til regler givet af industriministeren, 1 efter indstilling af Danmarks Nationalbank, 1 efter indstilling af Den Danske Bankforening, 1 efter indstilling af Danmarks Sparekasseforening, 3 efter indstilling af realkreditinstitutterne samt 3 efter indstilling af Grosserer-Societetet, Industrirådet og Danmarks Rederiforening i forening.

§ 3. Fondsbørsbestyrelsen træffer beslutning om fondsbørsens anliggender og har ansvaret for og påser, at handel og kursnotering finder sted på forsvarlig måde.

Stk. 2. Fondsbørsbestyrelsens afgørelser kan indbringes for industriministeren.

§ 4. Ophævet.

§ 5. Værdipapirer, hvis kursnotering efter fondsbørsbestyrelsens skøn har offentlig interesse, optages til notering efter ansøgning af vedkommende aktieselskab eller obligationsudstedende institut. Det udbudte beløb må være så stort, at værdipapiret kan forventes at blive genstand for stadig omsætning.

Stk. 2. Bestyrelsen træffer bestemmelse om, hvorvidt et værdipapir skal slettes af kurslisten.

§ 6. Industriministeren kan give bestemmelser for køb og salg af værdipapirer, som skal leveres og afregnes til senere tidspunkt (terminsforretninger).

§ 7. Industriministeren kan efter indhentet udtalelse fra fondsbørsbestyrelsen suspendere kursnoteringerne, når særlige forhold gør det påkrævet.

§ 8. Bestyrelsen udarbejder et budget for hvert regnskabsår.

Stk. 2. Udgifterne ved fondsbørsens virksomhed dækkes dels ved en noteringsafgift, som pålægges alle selskaber og obligationsudstedere, hvis værdipapirer noteres på børsen, dels ved en afgift, der pålægges fondsbørsvekslererne. Afgifterne kan inddrives ved udpantning.

Stk. 3. Afgifterne fastsættes af fondsbørsbestyrelsen og godkendes af industriministeren.

§ 9. Fondsbørsens årsregnskab revideres af en statsautoriseret revisor og skal forelægges industriministeren til godkendelse senest 3 måneder efter regnskabsårets udlob.

Stk. 2. Regnskabsåret er 1. april—31. marts.

Kapitel 2

Beskikkelse som fondsbørsvekselerer

§ 10. Fondsbørsvekselerere beskikkes af industriministeren i det omfang, som hensyn til omsætningens og publikums tarv gør for-nødent.

Stk. 2. For at opnå beskikkelse som fondsbørsvekselerer må den pågældende:

1. have næringsbrev som vekselerer,
2. have bopæl her i landet, jfr. dog stk. 5,
3. være fyldt 25 år,
4. ikke være umyndiggjort, under lavværge-mål, have sit bo under konkursbehand-ling eller have standset sine betalinger,
5. i mindst 3 år efter det fyldte 18. år have deltaget i udforeisen af de i en vekse-lervirksomhed almindeligt forekommen-de børsforretninger eller have tilsvarende uddannelse i en bank,
6. dokumentere tilstedeværelsen af en egen-kapital, som af industriministeren anses for nødvendig for på betryggende måde at drive virksomheden,
7. tegne en kautionsforsikring, hvis størrelse bestemmes af industriministeren, til sik-kerhed for forpligtelser over for andre vekselerere i forbindelse med afvikling af handler på børsen,
8. gennem tegning af forsikring eller på anden af industriministeren godkendt måde sikre sine kunder mod tab som følge af manglende betalingsevne med hen-syn til penge og andre værdier, som er betroet den pågældende, eller som han besidder på kunders vegne. Sikkerheden skal omfatte såvel virksomheden som vekselerer, jfr. næringslovens § 22, stk. 1, som den af den pågældende i tilknytning hertil i øvrigt udøvede virksomhed.

Stk. 3. Forinden beskikkelse udfærdiges, må den pågældende afgive en højtidelig for-sikring om uegennyttigt og samvittigheds-fuldt at ville udføre betroede hverv og opfyl-de sine forpligtelser som fondsbørsvekselerer.

Stk. 4. Beskikkelse kan nægtes under de i borgerlig straffelovs § 78, stk. 2, nævnte om-

stændigheder. Endvidere kan beskikkelse nægtes, såfremt den pågældende i stilling eller erhverv har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at han ikke vil drive virksomhed som fondsbørsvekselerer på forsvarlig måde.

Stk. 5. Stk. 2, nr. 2, gælder ikke for perso-ner, der er omfattet af De europæiske Fælles-skabers regler om etablering.

Stk. 6. Industriministeren kan undtage fra betingelsen i stk. 2, nr. 5.

Kapitel 3

Bortfald og fratagelse af beskikkelse

§ 11. Beskikkelse som fondsbørsvekselerer bortfalder, når vedkommende dør, eller hvis han ophører med at opfylde betingelserne i § 10, stk. 2, nr. 1, 2 og 4.

§ 12. Hvis en fondsbørsvekselerer ikke opfylder de i § 10, stk. 2, nr. 6-8, stillede krav eller i øvrigt gør sig skyldig i grov eller oftere gentagen tilsidesættelse af de pligter, der påhviler ham efter denne lov eller de forskrifter, som er fastsat i henhold til loven, og der efter de udviste forhold er grund til at antage, at han fremtidig ikke vil drive virk-somheden på forsvarlig måde, kan industri-ministeren fratage ham beskikkelsen på tid fra 1-5 år eller indtil videre. Afgørelsen skal indeholde oplysning om adgangen til efter § 13 at begære domstolsprøvelse og om fristen herfor.

§ 13. En afgørelse efter § 12 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene.

Stk. 2. Begæring i henhold til stk. 1 skal fremsættes over for industriministeren inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Industriministeren anlægger sag mod den pågældende i den borgerlige rets-plejes former.

Stk. 3. Begæring om sagsanlæg har opsæt-tende virkning, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende under sagens behandling ikke må udøve virksomhed som fondsbørsvekselerer. Såfremt afgørelsen fin-des lovlig ved dommen, kan det i denne dom bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning.

§ 14. Industriministeren kan efter ansøgning tilbagegive en i henhold til § 12 frataget beskikkelse. Er fratagelsen sket indtil videre, og afslår industriministeren ansøgningen om tilbagegivelse, kan den pågældende forlange afgørelsen prøvet ved domstolene, såfremt der er forløbet 5 år efter fratagelsen, og mindst 2 år efter, at generhvervelse af beskikkelsen senest er nasgtet ved dom. § 12, 2. pkt., og § 13, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.

§ 15. Er en beskikkelse som fondsbørsvekselerer bortfaldet i medfør af § 11, frataget i medfør af § 12 eller frakendt efter borgerlig straffelovs § 79, skal den straks tilbageleveres industriministeriet.

Stk. 2. Ophører grunden til en beskikkelses bortfald at bestå, eller udløber eller ophæves frakendelsen af en beskikkelse, skal beskikkelsen på ny sættes i kraft og udleveres den pågældende.

Kapitel 4

Fondsbørsvekselerernes rettigheder og pligter

§ 16. Fondsbørsvekselerere er eneberettiget til at deltage i kursnoteringen.

Stk. 2. Kun personer, der har beskikkelse som fondsbørsvekselerer, må benytte denne betegnelse. Andre må heller ikke benytte danske eller udenlandske betegnelser, der er egnet til forveksling hermed.

§ 17. Ved handler på fondsbørsen skal fondsbørsvekselererne acceptere hinanden som køber og sælger. Fondsbørsvekselererne er ansvarlige over for hinanden for opfyldelsen af de forretninger, som de udfører på børsen.

§ 18. Fondsbørsvekselerere kan ved kursnoteringen udføre forretninger i kommission og for egen regning.

Stk. 2. En fondsbørsvekselerer må dog ikke udføre forretninger for egen regning i aktier, i hvilke han har salgs- eller købsordrer, som den pågældende dag er udført eller kan forventes udført ved noteringen.

§ 19. Har en fondsbørsvekselerer modtaget såvel købs- som salgsordrer i samme værdipapirer, kan han efterkomme købsordrerne ved levering af de værdipapirer, han har or-

drer til at sælge (kompensation), medmindre kommittenten har betinget, at ordren skal udføres ved noteringen på fondsbørsen. Udføres modstående ordrer ved kompensation, skal der afregnes til samme kurs til køber og sælger.

Stk. 2. Fondsbørsvekselerere må kun udlåne en kommittents værdipapirer til brug ved salg med henblik på tilbagekøb til en lavere kurs, såfremt kommittenten har givet sit samtykke dertil ved at underskrive en erklæring på en af fondsbørsbestyrelsen godkendt formular. Tilladelsen kan ikke gyldigt udstedes for et længere tidsrum end 3 måneder, men kan fornyes. Den kan til enhver tid tilbagekaldes. Meddelelse om de stedfundne udlåns antal og hvert enkelt varighed skal af fondsbørsvekselereren sendes til kommittenten umiddelbart efter hvert kvartals afslutning.

Stk. 3. Salg af lånte værdipapirer (blankosalg) må ikke foretages af bankaktier eller af aktier i selskaber med en aktiekapital under 10 mill. kr. Har selskaber aktier med forskellige rettigheder, gælder kapitalgrænsen for hver gruppe for sig. Fondsbørsvekselerere må heller ikke medvirke til sådanne blankosalg ved udlån af aktier.

Stk. 4. Anmeldelse og afmeldelse af de i stk. 2 omhandlede forretninger skal ske til fondsbørsbestyrelsen. De nærmere regler om de i nærværende paragraf omhandlede forretninger gives af fondsbørsbestyrelsen.

Kapitel 5

Tilsyn m.v.

§ 20. Industriministeren udnævner en tilsynsførende med fondsbørsen og fondsbørsvekselererne.

Stk. 2. Den tilsynsførende påser, at fondsbørsbestyrelsen overholder de for fondsbørsen givne bestemmelser, og at fondsbørsvekselererne opfylder de i loven foreskrevne betingelser med hensyn til egenkapital og sikringsordninger, jfr. § 10, stk. 2, sammenholdt med § 12.

§ 21. Fondsbørsvekselerernes årsregnskaber skal revideres af en statsautoriseret revisor og indsendes til den tilsynsførende. Den tilsynsførende kan afkræve fondsbørsvekseferne de oplysninger, som skønnes nødvendige for tilsynets gennemførelse.

Stk. 2. Undlader en fondsbørsvekselerer at efterkomme den tilsynsførendes anmodning om oplysninger i henhold til stk. 1, kan industriministeren som tvangsmiddel pålægge ham daglige eller ugentlige bøder.

Stk. 3. Den tilsynsførendes afgørelser kan indbringes for industriministeren.

§ 22. Udgifterne ved tilsynet afholdes af fondsbørsvekselererne efter regler givet af industriministeren.

§ 23. Den tilsynsførende er berettiget til at overvære bestyrelsens møder, deltage i forhandlingerne og fremsætte forslag til behandling.

§ 24. Industriministeren giver regler for:

1. Fondsbørsens organisation og virksomhed,
2. betingelserne for værdipapirernes optagelse på kurslisten,
3. de oplysninger, der skal offentliggøres, inden værdipapirer kan optages på kurslisten,
4. offentliggørelse af oplysninger om de institutter og selskaber, der har udstedt de på kurslisten optagne værdipapirer,
5. fondsbørsvekselerernes rettigheder og pligter i forbindelse med handler på fondsbørsen,
6. den egenkapital og de sikkerhedsordninger, som fondsbørsvekselererne skal tilvejebringe, og

7. udøvelse af tilsynet.

Kapitel 6

Straffe- og ikrafttrædelsesbestemmelser m.v.

§ 25. Overtrædelse af § 1 og § 16, stk. 2, straffes med bøde, medmindre strengere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. I forskrifter, der gives af industriministeren i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 26. Loven træder i kraft, når industriministeren bestemmer det, dog senest 6 måneder efter dens stadfæstelse.

§ 27. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

§ 28. Lov nr. 80 af 19. marts 1930 om afholdelse af fondsbørs ophæves. Anerkendelse som medlem af fondsbørsen i henhold til denne lov bevarer dog sin gyldighed og sidestilles med beskikkelse som fondsbørsvekselerer.

Lov nr. 524 af 27. december 1979 indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelse:

§2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.¹⁾

Industriministeriet, den 16. januar 1984

1B STETTER

/ Christen Boye Jacobsen

¹⁾ Offentliggjort i Lovtidende den 29. december 1979.

Bekendtgørelse om Københavns Fondsbørs

I medfør af § 24 i lov nr. 220 af 7. juni 1972 som ændret ved lov nr. 524 af 27. december 1979 om Københavns Fondsbørs fastsættes:

Kapitel 1

Fondsbørsens bestyrelse

§ 1. Indstilling af Fondsbørsvekselerernes repræsentanter i bestyrelsen og deres stedfortrædere foretages af en valgforsamling, hvortil fondsbørsbestyrelsens formand med 8 dages varsel ved anbefalet brev indkalder samtlige fondsbørsvekselerere. Valget ledes af formanden og foregår således, at først vælges de 3 bestyrelsesmedlemmer og derefter de 3 stedfortrædere.

Stk. 2. Valgbar er enhver fondsbørsvekselerer.

Stk. 3. Valgene sker ved skriftlig afstemning. Hvis en fondsbørsvekselerer er forhindret i at komme til stede, kan stemme for ham afgives ved et medlem, som han skriftligt har bemyndiget dertil. En stemmeseddel er ugyldig, hvis den indeholder flere end 3 navne.

Stk. 4. De 3 kandidater, der har opnået det højeste stemmetal, er valgt i den ved stemmetallet angivne orden. I tilfælde af stemmelighed foretages lodtrækning. Udfaldet af afstemningen meddeles ved valghandlingens slutning.

§ 2. Bestyrelsen holder møde, når formanden finder det fornødent, eller det skriftligt forlanges af 3 af bestyrelsens andre medlemmer. For at gyldig beslutning kan tages, kræves tilstedeværelse af mindst 7 medlemmer. I

tilfælde af stemmelighed er formandens stemme afgørende.

Stk. 2. Over bestyrelsens forhandlinger skal der føres en protokol, hvori trufne beslutninger indføres med angivelse af stemmetal og, på et medlems forlangende, angivelse af navne. Protokollen underskrives af formanden.

Stk. 3. Hvis et medlem har personlig interesse i en sags udfald, afgør formanden, om han bør vige sit sæde. Beslutningen træffes dog ved afstemning, såfremt der fremsættes begæring herom. Denne afstemning skal, hvis et medlem ønsker det, være hemmelig.

Stk. 4. Bestyrelsen nedsætter et forretningsudvalg på mindst 3 medlemmer. Den fastsætter selv sin forretningsorden og en forretningsorden for forretningsudvalget.

§ 3. Bestyrelsen bistås af et sekretariat.

§ 4. Bestyrelsen udarbejder for hvert regnskabsår et budget over fondsbørsens indtægter og udgifter.

Stk. 2. De i lovens § 9 omhandlede afgifter fastsættes af bestyrelsen, således at de budgetterede indtægter fra aktieselskaberne, obligationsudstederne samt fondsbørsvekselererne udgør henholdsvis 45 pct., 45 pct. og 10 pct. af de samlede budgetterede indtægter.

Stk. 3. For udenlandske værdipapirer, der optages til notering, beregnes afgifter efter regler, der fastsættes af industriministeren.

§ 5. De i § 4 omhandlede afgifter skal betales senest 1 måned efter påkrav.

Kapitel 2

Fondsbørs vekselererne

§ 6. Ansøgning om beskikkelse som fondsbørsvekselerer indgives til industriministeriet, der indhenter en udtalelse fra fondsbørsbestyrelsen om, hvorvidt den ansøgte beskikkelse - under hensyntagen til omsætningen og publikums tarv, samt til ansøgerens kvalifikationer og andre forhold - bør meddeles.

§ 7. Den i lovens § 10, stk. 2, nr. 7, omhandlede kautionforsikring skal kunne dække tab på i alt 100.000 kr.

Stk. 2. Den i lovens § 10, stk. 2, nr. 6, omhandlede egenkapital fastsættes til 600.000 kr. Industriministeren kan i ganske særlige tilfælde som egenkapital godkende kapital, der er stillet til fondsbørsvekselererens rådighed med tilbagetrædelseserklæring fra långiveren til fordel for fondsbørsvekselererens øvrige kreditorer.

§ 8. Fondsbørsvekselererens og eventuelle andre indehaveres egenkapital skal i alt udgøre mindst 8 pct. af vekselererfirmaets samlede gælds- og garantiforpligtelser. § 7, stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Fondsbørstilsynet kan tillade, at der ved opgørelsen ses bort fra forpligtelser af ganske særegen karakter.

Stk. 3. Konstaterer en fondsbørsvekselerer eller hans revisor, at det i stk. 1 foreskrevne forhold ikke er til stede, skal dette straks indberettes til fondsbørstilsynet.

§ 9. Fondsbørsvekselerere skal have forretningssted i Københavns kommune i en for forretningernes afvikling passende nærhed af fondsbørsen.

§ 10. Fondsbørsvekselerere må ikke udføre forretninger på fondsbørsen for funktionærer hos andre fondsbørsvekselerere eller for de under fondsbørsbestyrelsen eller tilsynet ansatte personer. Fondsbørsvekselerere må heller ikke gennem andre fondsbørsvekselerere købe eller sælge aktier for egen regning, i hvilke de har salgs- eller købsordrer, som den pågældende dag er udført eller kan forventes udført ved notering.

Stk. 2. Fondsbørsvekselerere må ikke uden tilladelse fra fondsbørsbestyrelsen udføre eller medvirke til handler med et værdipapir,

som er suspenderet.

§ 11. En fondsbørsvekselerer må ikke stå i fast engageringsforhold til banker og sparekasser, eller til andre selskaber eller firmaer, der beskæftiger sig med udførelse af kommissionsforretninger i aktier og obligationer og lignende værdipapirer.

§ 12. Fondsbørsvekselerere skal føre en fortegnelse over de på fondsbørsen afsluttede forretninger med angivelse af kommittentens navn og adresse samt de kurser til hvilke der er handlet.

§ 13. Fondsbørsbestyrelsen kan på begæring af en fondsbørsvekselerer autorisere en eller flere fuldmægtige til på hans vegne og ansvar at deltage i børsnoteringen.

Kapitel 3

Kursnoteringen

§ 14. Handel og kursansættelse finder sted på alle hverdage (børsdage) undtagen lørdage, grundlovsdag, juleaftensdag og nytårsaftensdag.

Stk. 2. Fondsbørsbestyrelsen kan bestemme, at aktier, der er optaget til notering på aktiemarked III, handles og kursansættes periodisk, dog mindst 1 gang om måneden.

Stk. 3. Fondsbørsbestyrelsen kan endvidere bestemme, at mindre hyppigt omsatte værdipapirer handles og kursansættes sidste gang indenfor et kalenderår på en børsdag umiddelbart forud for årets sidste børsdag.

Stk. 4. Fondsbørsbestyrelsen kan endelig bestemme, at de i stk. 3 nævnte værdipapirer ikke handles og kursansættes på enkelte andre børsdage.

§ 15. Kursnoteringen finder sted på grundlag af de fremsatte bud og udbud og sker på én af følgende måder:

- Værdipapirerne opråbes enkeltvis i en forud angiven rækkefølge. Noteringen ledes på fondsbørsbestyrelsens vegne af en noteringsleder, som er berettiget til endeligt at afgøre alle tvivlsspørgsmål, der opstår under noteringen.
- Værdipapirerne opråbes sammen med andre lignende værdipapirer i en gruppe, og kursnoteringen finder sted på grundlag af fri handel mellem fondsbørsvekselererne.

Stk. 2. Fondsbørsbestyrelsen fastsætter nærmere regler for kuirsnoteringens gennemførelse og formidlingen af handlerne.

§ 16. Fondsbørsbestyrelsen træffer ud fra omsætningsmæssige hensyn bestemmelse om, hvorvidt et værdipapir skal handles og kursansættes efter reglerne i § 15, stk. 1, litra a eller b.

Stk. 2. Beslutning om at flytte et værdipapir fra den ene form for notering til den anden må først træffes, efter at udstederen har haft lejlighed til at udtale sig herom.

§ 17. Handler, slutkurser og omsætning registreres i hvert enkelt værdipapir. Registreringen skal offentliggøres ved opslag i fondsbørsens lokaler og opbevares i fondsbørsens sekretariat.

§ 18. De under noteringen afsluttede forretninger er bindende, og kan ikke annulleres uden samtykke af fondsbørsbestyrelsen eller af en eller flere hertil af bestyrelsen bemyndigede personer, herunder noteringslederne.

Kapitel 4

Handlers opfyldelse

§ 19. Køberen skal afhente det købte hos sælgeren.

§ 20. Fondsbørsbestyrelsen fastsætter frister for opfyldelsen af de på fondsbørsen afsluttede handler.

§ 21. Ved køb og salg af aktier anses ethvert udbytte, der på salgsdagen endnu ikke er forfaldet til udbetaling, som indbefattet i købesummen, medmindre det forinden salget er meddelt ved kursnoteringen, at opråbet gælder for aktien med fradrag af udbytte.

§ 22. Ved køb og salg af obligationer betales uden for købesummen de til afviklingsdagen påløbne, men endnu ikke forfaldne renter.

§ 23. De solgte papirer skal leveres i fuldstændig orden med de ældre transportpåtegninger i behørigt noteret stand. Udgifterne ved transporten til køberens kornmittent er sælgeren uvedkommende.

Stk. 2. Nægtes modtagelse af et papir som værende ikke-leveringsmæssigt, forelægges spørgsmålet, så vidt muligt samme dag, for fondsbørsbestyrelsen til afgørelse.

§ 24. Et værdipapir, der er udtrukket eller opsagt til indfrielse, er ikke leveringsmæssigt.

Stk. 2. Et værdipapir anses som udtrukket eller opsagt ved begyndelsen af den dag, dets udtrækning eller opsigelse offentliggøres.

Kapitel 5

Tilsyn med fondsbørsen

§ 25. Fondsbørstilsynet fører et almindeligt tilsyn med fondsbørsen. Tilsynet påser, at fondsbørsen administreres i overensstemmelse med de i loven og bekendtgørelserne givne bestemmelser, herunder at fondsbørsbestyrelsen fastsætter og påser overholdelsen af sådanne forskrifter for børsens virksomhed, som loven pålægger bestyrelsen at give eller som i øvrigt findes hensigtsmæssige.

Stk. 2. Fondsbørstilsynet kan bistå fondsbørsbestyrelsen i dens virksomhed med at påse, at handel og kursnotering finder sted på forsvarlig måde.

§ 26. Fondsbørstilsynet fører tilsyn med fondsbørsvekselerernes økonomiske forhold.

Stk. 2. Fondsbørstilsynet udarbejder forskrifter om regnskabsaflæggelse og revision for fondsbørsvekselererne.

Stk. 3. Fondsbørsvekselerernes årsregnskaber skal revideres af en statsautoriseret revisor og indsendes til fondsbørstilsynet.

Stk. 4. Tilsynet foretager en nøje gennemgang af de indsendte regnskaber og påser tilstedeværelsen af de i § 7, stk. 2, og § 8 foreskrevne kapitalkrav. Tilsynet fører endvidere kontrol med de for fondsbørsvekselererne foreskrevne sikkerhedsordninger. Såfremt det viser sig, at egenkapitalen ikke opfylder de fastsatte krav, og påtalte forhold vedrørende tilstedeværelsen af fornøden kapital ikke berigtiges inden for en fastsat frist, indstiller tilsynet til industriministeren, at beskikkelsen fratages vedkommende fondsbørsvekselerer. Det samme gælder, dersom en fondsbørsvekselerer ikke opfylder de i lovens § 10 i øvrigt fastsatte sikkerhedsmæssige krav.

Stk. 5. Fondsbørstilsynet kan på ethvert tidspunkt aflægge kontrolbesøg på en fondsbørsvekselerers forretningssted.

Kapitel 6
Straffe- og ikrafttrædelsesbestemmelser
§ 27. Overtrædelse af §§ 10, 11 og 12
straffes med bøde.

§ 28. Denne bekendtgørelse træder i kraft
den 1. april 1984. Samtidig ophæves be-
kendtgørelse nr. 7 af 19. januar 1982 om Kø-
benhavns Fondsbørs.

Industriministeriet, den 10. november 1983

1B STETTER

/ Erik Bruun Hansen

Lov om ejendomsmæglere.

VI FREDERIK DEN NIENDE, af Guds Nåde Konge til Danmark, de Vendere og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormari, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenburg, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1. Ejendomsmæglere beskikkes af hand- j stående af mindst 3 medlemmer. 1 med-
delsministeren. ; lem skal have den juridiske uddannelse, og

Stk. 2. Ret til at få beskikkelse som ejen- . 1 medlem skal være ejendomsmægler.
domsmægler har enhver person, der

- 1) har dansk indfødsret,
- 2) har bopæl her i landet,
- 3) er myndig og ikke er midt lavværgemål eller har sit bo under konkursbehandling og
- 4) har bestået en særlig prøve, jfr. § 3.

Stk. 3. Handelsministeren kan bestemme, at retten til at indstille sig til prøven, jfr. § 3, eller retten til at få beskikkelse betinges af, at den pågældende har været beskæftiget i en virksomhed, der kan antages at have givet ham kendskab til ejendomsforhold.

Stk. 4. Beskikkelse kan nægtes under de i borgerlig straffelovs § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 5. Handelsministeren kan undtage fra betingelsen i stk. 2, nr. 1. I så fald kan beskikkelsen begrænses og betinges.

§ 2. For beskikkelse som ejendomsmægler betales afgift efter bestemmelser, fastsat af handelsministeren.

§ 3. Handelsministeren fastsætter de nærmere bestemmelser om den i § 1, stk. 2, nr. 4, omhandlede prøve, herunder betingelserne for at indstille sig til prøven, kravene til prøven, prøvens afholdelse og bedømmelsen.

Stk. 2. Til bistand for handelsministeren ved administrationen af loven, herunder ved fastsættelse af bestemmelserne i henhold til stk. 1, nedsætter handelsministeren en kommission (ejendomsmæglerkommissionen), be-

Handekmin. j. nr. 123-65.

§ 4. Beskikkelse som ejendomsmægler bortfalder, når vedkommende dør. Det samme gælder, hvis han ophører med at opfylde betingelserne i § 1, stk. 2, nr. 1-3, medmindre handelsministeren tillader, at beskikkelsen opretholdes.

Stk. 2. Er beskikkelse som ejendomsmægler bortfaldet efter stk. 1 eller frakendt efter borgerlig straffelovs § 79, skal den straks tilbageleveres handelsministeriet.

Stk. 3. Ophører grunden til en beskikkelses bortfald at bestå, eller udløber eller ophæves frakendelsen af en beskikkelse, skal beskikkelsen efter begæring og uden betaling af afgift på ny sættes i kraft og udleveres den pågældende.

§ 5. Kun personer, der har beskikkelse som ejendomsmægler, eller som i henhold til tidligere næringslovgivning har næringsbrev som ejendomsmægler, må benytte betegnelsen „ejendomsmægler". Andre må heller ikke benytte danske eller udenlandske betegnelser, der er egnet til forveksling hermed.

§ 6. Handelsministeren kan fastsætte nærmere regler for ejendomsmægleres virksomhed og herunder bestemme, at visse erhverv og stillinger ikke kan forenes med hvervet som ejendomsmægler.

Stk. 2. Ejendomsmæglere skal have fast forretningssted.

Stk. 3. Ejendomsmæglere og disses med-

arbejdere må ikke udfærdige de til tinglysning bestemte dokumenter om overdragelse af fast ejendom.

sættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 7. Overtrædelse af bestemmelserne i § 4, stk. 2, § 5 og § 6, stk. 2 og 3, straffes med bøde, medmindre strengere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. I forskrifter, der gives af handelsministeren i medfør af loven, kan der fast-

§ 8. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1967.

§ 9. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kgl. anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som landsdelens særlige forhold tilsiger.

Givet på Christiansborg slot, den 8. juni 1966.

Under Vor Kongelige Hånd og Segl.

FREDEKIK R.

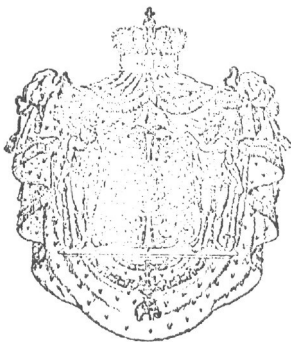
Lars P. Jensen.

LOV

Om

visse Spare- og Udlaans- virksomheder.

Christiansborg, deti 2. Maj 1934.

København.

1934.

Vi Christian den Tiende, af Guds Naade Konge til Danmark og Island, de Venders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Storniar, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenburg, *Gøre vitterligt*: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

§ 1.

Foreninger og andre Virksomheder, der modtager Indskud og atter udlåner ~~Vier~~ anbringer do saaledes modtagne Sparemidler paa anden Maade end ved Indsættelse i Sparekasse eller Bank, er undergivet Bestemmelserne i denne Lov, for saa vidt de ikke omfattes af Sparekasse- og Bankloven.

Tilsyn med de ~~paagældende~~ Virksomheder udøves af Sparekasseinspektøren. Formanden for Forsikringsraadet kan tilforordnes til Bistand ved Prøvelsen af Virkegrundlaget og Tilsynet med deres Virksomhed.

I Tvivlstilfælde afgør Ministeren for Handel og Industri endeligt, om en Virksomhed omfattes af denne Lov.

§ 2.

De af denne Lov omfattede Virksomheder skal have en Garanti- eller Egenkapital, hvis Størrelse fastsættes af Ministeren for Handel og Industri efter Indstilling fra Sparekasseinspektøren under Hensyn til Arten og Omfanget af den Virksomhed, de agter at drive. De ~~paagældende~~ Virksomheder maa ikke drive anden Forretning end i § i angivet.

For Virksomheder, der er oprettet før denne Lovs Ikrafttræden, kan Ministeren for Handel og Industri efter Indstilling fra Sparekasseinspektøren indrømme en Frist til Tilvejebringelse af fornøden Garanti- og Egenkapital.

§ 3.

Uden Samtykke af Ministeren for Handel og Industri maa der ikke beregnes Garanti- eller Egenkapitalen højere Udbytte end 1 pCt. over Nationalbankens højeste Diskonto i Løbet af Regnskabsaaret. Udbyttet kan dog altid beregnes til i pCt., for saa vidt Regnskabet tillader dette.

§ 4.

De af denne Lov omfattede Virksomheder maa ikke paabegynde deres Forretninger, forinden Oplysninger om Grundlaget for Virksomheden, herunder Vedtægter, Forretningsplan, Formularer for eventuelle Kontrakter med Sparere og alle øvrige Oplysninger, som af Sparekasseinspektøren skønnes nødvendige, er indsendt til Sparekasse-

tilsynet, og dette har meddelt, at Grundlaget ikke findes at indeholde noget, der er i Strid med dansk Lovgivning, eller som paa Grund af mangelfuld Affattelse eller Bestemmelsernes Indhold i øvrigt findes utilbørligt af Hensyn til Sparernes Interesser.

Vedtægterne skal nøje angive Sparernes Rettigheder og Forpligtelser. Yderligere skal, foruden Regler om Virksomhedens Organisation og Ledelse m. v., findes Bestemmelser om de Krav, der vil være at stille med Hensyn til Sikkerhed for ydede Laan, saavel som angaaende Anbringelse af de Midler, for hvilke der ikke maatte være Anvendelse til Udlaan i Overensstemmelse med vedkommende Virksomhed« Formaal.

§ 5.

De af denne Lov omfattede Virksomheder, der er oprettet inden Lovens Ikrafttræden, skal inden 14 Dage efter dette Tidspunkt indsende udtømmende Oplysninger om Grundlaget for deres Virksomhed til Sparekasseinspektøren, jfr. herved § 4.

Findes Grundlaget ikke at opfylde de i § -J opstillede Krav, kan Sparekasseinspektøren standse Virksomheden helt eller delvis, midlertidigt, indtil Grundlaget er bragt i Orden, eller endeligt.

§ 6.

Standses en Virksomhed, kan Ministeren for Handel og Industri udnævne en eller flere Likvidatorer til sammen med een eller flere Repræsentanter for Virksomheden at forestaa Likvidationen. Ministeren er bemyndiget til at suspendere Virksomhedens Vedtægter under Likvidationen, angaaende hvilken der skal ske offentlig Bekendtgørelse i Statstidende og endvidere Tinglysning ved det eller de Tingsteder, under hvilke Virksomheden ejer faste Ejendomme, samt til at fastsætte de nærmere Regler for Likvidationens Foretagelse (herunder Valg af Revisorer). Sparekasseinspektøren deciderer eventuelle Revisionsantegnelser saavel som det afsluttende Regnskab. Omkostningerne ved Likvidationen udrede« forlods af Boets Midler.

Begæringer om, at en af denne Lov omfattet Virksomheds Bo skal undergives Konkursbehandling, kan ikke tages til Følge.

Bestemmelserne i Konkurslovens §§ 10, 12—26, 29, 31, Litra b, og 33—39, jfr. Lov Nr. GG af 15. April 1887 § 1 og Lov Nr. 30 af 20. Marts 1901 §§ 1 og 2 samt Lov Nr. 6S af 12. April 1927 § 1, finder tilsvarende Anvendelse under Likvidationen. Sager, hvorved Boet i Henhold til Konkurslovens §§ 20—20 og 29 vil angribe indgaaede Retshandler, maa anlægges inden 6 Maaneder efter Likvidationens Begyndelse.

§ 7.

Ændring af Grundlaget for de af denne Lov omfattede Virksomheder, herunder Vedtægter, Forretningsplan eller Formularer for Kontrakter med Sparere, kan ikke foretages, forinden Oplysning om den tilsigtede Ændring er indsendt til Sparekassetilsynet, og dette har meddelt, at Ændringen ikke findes at indeholde noget, der er i Strid med dansk Lovgivning, eller som paa Grund af mangelfuld Affattelse eller Ændringens Indhold i øvrigt findes utilbørligt af Hensyn til Sparernes Interesser.

§ 8.

Finder Sparekassetilsynet, at Revisionsforholdene ikke er betryggende inden for en af denne Lov omfattet Virksomhed, kan Sparekasseinspektøren, for saa vidt Virksomheden ikke selv antager en statsautoriseret Revisor, udnævne en Revisor til sammen med Virksomhedens egne Revisorer at revidere Regnskabet for det løbende

Aar, og om fornødent ogsaa for tidligere Aar, samt fastsatte det Vederlag, Virksomheden skal yde ham derfor.

De af denno Lov omfattede Virksomheder skal offentliggøre deres Aarsregnskab og Kvartalsregnskab i det. eller de Dagblade, Vedtægterne bestemmer, Virksomheder, der omfatter flere Amter, tillige i Statstidende. Regnskabet og de ved Udgangen af hver Maaned optagne Balancer indsendes til Sparekasseinspektøren, ledsaget af Revisorerens Beretning.

§ 9.

Finder Sparekassetilsynet, at Fortsættelse af en af denne Lov omfattet Virksomhed paa det foreliggende Grundlag, vil være utilbørlig af Hensyn til Sparernes Interesser, kan Sparekasseinspektøren ogsaa uden for det i § 5 omhandlede Tilfælde standse Virksomheden helt eller delvis, indtil Grundlaget er ændret, eller endeligt. Standses Virksomheden helt og endeligt, udnævner Ministeren for Handel og Industri en eller flere Likvidatorer, jfr. herved i øvrigt Forskrifterne i § G.

§ 10.

Sparekasseinspektøren foretager jævnlige Undersøgelser af de af denne Lov omfattede Virksomheders Virkemaade og Forhold. Herved maa der ikke forholdes den tilsynsførende nogen Oplysning.

Sparekasseinspektørens Afgørelser kan indankes for Ministeren for Handel og Industri.

Anke af Beslutning om Standsning af en af denne Lov omfattet Virksomhed har ikke opsættende Virkning.

§ 11.

Ministeren for Handel og Industri er beføjet til at træffe de for Tilsynet med Lovens Overholdelse fornødne Foranstaltninger, derunder til at foreskrive Indberetningspligt m. v., ligesom Ministeren kan paalægge de af Loven omfattede Virksomheder at dække de med Tilsynet forbundne Omkostninger.

Undlader en af denne Lov omfattet Virksomheds Bestyrelse, Direktion eller Revisorer i rette Tid at efterkomme Pligter, der paahviler dem ifølge denne Lov eller Virksomhedens Vedtægter, kan Ministeren for Handel og Industri paalægge de forsømmelige under en daglig eller ugentlig Bøde at opfylde deres Pligt.

§ 12.

Overtrædelser af denne Lov straffes, for saa vidt de ikke falder ind under Borgerlig Straffelov, med Boder. Saadan Straf kommer ogsaa til Anvendelse paa Agenter, der ved urigtige eller vildledende Angivelser virker for Tilgang af Sparere,

Bøder til Henhold til denne Lov tilfalder Statskassen.

Paatalo finder Sted efter Bestemmelse af Anklagemyndigheden eller paa Begæring af Ministeren for Handel og Industri.

I Tilfælde af Forsømmelse af at give Tilsynsmyndigheden Oplysninger kan Ministren for Handel og Industri modtage den skyldiges Tilbud om at erlægge en af Ministeren fastsat Bøde.

§ 13.

Denne Lov finder ikke Anvendelse paa saadan Ind- og Udlaansvirksomhed, der finder Sted som Led i en under personligt Firma dreven Vekselererforretning, i det Omfang dette efter Bankloven er tilladt.

De i denne Lov indeholdte Bestemmelser kommer ej heller til Anvendelse paa sa. idanne Foreninger og Virksomheder af lokal Natur, der alene modtager Sparemidler fra et Sogn med tilgrænsende Sogne, dog at de paa gældende Foreninger og Virksomheder er pligtige at indsende deres Vedtægter og senere Vedtægtsændringer til Spareka&8etilsynet.

Saa fremt en saadan Forening eller Virksomhed i Henhold til Generalforsamlingsbeslutning fremsætter Begæring herom over for Ministeren for Handel og Industri, vil denne kunne foreskrive, at Forskrifterne i denne Lov fuldt ud omfatter den saaledes drevne Virksomhed. Naar saadan Bestemmelse er truffet, er Foreningen eller Virksomheden undergivet Lovens Bestemmelser og kan kun fritages herfor, saafremt Ministeren maatte tillade dette.

§ 14.

Denne Lov træder i Kraft straks.

Hvorefter alle vedkommende' sig have at rette.

Givet paa Christiansborg, do« 2. Maj 1934.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian S3.

(L. S)

C. N. Hauge.

EkGtrovt af
lov nr. 60. af 10. december 1975
(Næringssloven) .,

§ 22. Ved vekselervirksomhed forstås i denne lov køb eller salg af værdipapirer for fremmed regning, arbitrageforretninger og veksling af penge.

Stk. 2. Betegnelsen „vekslerer“ må kun benyttes af næringsdrivende, der har næringsbrev som vekselrer.

Stk. 3. Handelsministeren giver nærmere regler for udøvelse af vekselervirksomhed, derunder regler om revision og om adgang til at bruge agenter. Vekslerere skal have fast forretningssted.

Stk. 4. I det omfang anden lovgivning tillader danske banker og sparekasser at drive vekselervirksomhed, kan dette ske uden næringsbrev.

Som følge af regler vedtaget inden for De europæiske Fællesskaber er det nødvendigt, at Danmark gennemfører en lovgivning om udøvelsen af bankiervirksomhed.

Med henblik herpå har industriministeriet nedsat et udvalg bestående af repræsentanter for industriministeriet, justitsministeriet, fondsbørstilsynet, tilsynet med banker og sparekasser, Danmarks Nationalbank, Det økonomiske Sekretariat, Den Danske Bankforening, Danmarks Sparekasseforening, Repræsentationsrådet for Fondsbørsens Medlemmer samt Dansk Ejendomsmaeglerforening, Dansk Ejendomshandlerforening og Forenede Danske Ejendomshandlere.

En lovgivning om bankierhvervet forudsætter kendskab til branchens aktiviteter. Udvalget har derfor besluttet at rette henvendelse til en række bankier-, ejendomsmaegler-, ejendomshandler- og vekselervirksomheder, med henblik på at få belyst arten og omfanget af den bankiervirksomhed, som udøves af disse.

I den anledning fremsender man vedlagt et spørgeskema, i hvilken der dels anmodes om en almindelig beskrivelse af virksomheden og dens aktiviteter, og dels om forskellige oplysninger om virksomhedens økonomi.

Det skal understreges, at alle oplysninger vil blive behandlet fortroligt, og alene anvendt af udvalget i det ovennævnte øjemed. Man skal anmode om, at besvarelsen indsendes inden 3 uger til Bankierudvalget, att.: fuldmægtig Erik Bruun Hansen, Industriministeriet, Slotsholmsgade 12, 1216 København K.

I tilfælde af, at yderligere oplysninger ønskes om udvalgets arbejde, eller såfremt der måtte opstå tvivl ved besvarelsen af spørgeskemaet, kan henvendelse rettes til udvalgets sekretærer, fuldmægtig Erik Bruun Hansen tlf. (01) 12 11 97, lok. 3031 eller fuldmægtig Elisabeth Stæhr, tlf. (01) 12 11 97, lok. 3033.

P.U.V.

Erik Bruun Hansen
fm.

Bankierudvalget.

1. Er ovenstående navn og adr. korrekt: ja ☐ , nej ☐ (hvis nej, anfør da det korrekte. _____

2. Personligt firma ☐ ;interessentskab ☐ ;aktie- el. anpartsselskab
☐ (angiv registernummer) _____; anden selskabsform ☐
(angiv hvilken) _____

3. Generel beskrivelse af forretningsformen (benyt evt. bagsiden)

4. Hvilke former for aktivitet udøves af virksomheden ?
Yder virksomheden lån for egen regning ? I så fald i hvilken form ?

5. I hvilket omfang fungerer virksomheden alene som mellemmand mellem
långivere og låntagere, og hvorledes foregår denne formidling ?

6. Hvorledes opnår virksomheden kontakt med kunderne ? Gennem annoncering ☐ ; faste låntagere ☐ ; andet ☐ (angiv hvorledes)

7. Udøves virksomheden overfor kunderne direkte af firmaet, eller gennem et eller flere selskaber ? _____

8. Hvorledes finansierer virksomheden sin udlånsaktivitet ? Gennem egenkapital ☐ ; faste forbindelser med ledig kapital ☐ ; fra en bredere kreds ☐ ; lån i pengeinstitutter ☐ ; på anden måde ☐ (angiv hvilken)

9. Hvilken form for sikkerhedsstillelse kræver virksomheden af sine låntagere ? Pant i fast ejendom ☐ ; pant i løsøre ☐ ; håndpant ☐ ; andet ☐ (hvilket) _____

10. Påtager virksomheden sig garantiforpligtelser ? _____

11. Efter hvilke principper beregner virksomheden sit vederlag i de enkelte forretninger ? _____

12. En kort beskrivelse af den daglige administration.

Bankierudvalget.

Spørgeskema vedrørende
virksomhedens økonomi.

I. Balancesum for årene 1977-81

1977: _____ kr. 1978: _____ kr.

1979: _____ kr. 1980: _____ kr.

1981: _____ kr.

Angivelse af regnskabsperioden; fra d. _____ til d. _____

II. Specificering af virksomhedens/indehaverens regnskab for 1980/81.

AKTIVER:

1. Kassebeholdning, samt indestående på
postgiro eller i pengeinstitut _____ kr.

2. Obligationer, opgjort
til kursværdi _____ kr.

3. Aktiebeholdning samt andre ejerret-
tigheder, opgjort til kursværdi _____ kr.

4. Samlede pantebrevsbeholdninger,
opgjort til kursværdi _____ kr.

5. Pantebreve udstedt med sikkerhed i fast
ejendom, bortset fra ejerpantebreve,
opgjort til kursværdi _____ kr.

heraf pantebreve udstedt
direkte til virksomheden,
opgjort til kursværdi _____ kr.

6. Udlånsvirksomhed:
- a. belåning af kontrakter _____ kr.
 - b. udlån mod håndpant i ejerpantebreve _____ kr.
 - c. anden udlånsvirksomhed _____ kr.
- arten anføres -----

7. Andre aktiver _____ kr.
8. Samlede aktiver _____ kr.

PASSIVER:

1. Egenkapital,
(personlig formue) _____ kr.
2. Kortfristet gæld (under 1. år):
heraf korte indskud _____ kr.
" korte lån _____ kr.
3. Langfristet gæld: _____ kr.
4. Andre passiver _____ kr.
5. Samlede passiver _____ kr.

Eventuelle bemærkninger til regnskabsopgørelsen:

Bankierudvalget

Aktiviteter, som udføres af fondsbørsvekslererne,
jfr. disses svar på spørgeskemaet:

Almindelige bankier- og vekslererforretninger
Handel på børsen, kommissionsforretninger
Modtagelse af indlån (check, anfordring, opsigelse)
Udlån mod sikkerhed (i noterede papirer)
Handel med valuta (aut. valutahandler)
Pantebrevshandel (mellemand)
Markedslånformidling
Pleje af klienters fonds- og aktiebeholdninger
Økonomisk rådgivning
Omprioritering
Ejendomshandel, -vurdering, -administration
Vekseldiskontering
Garantistillelse
Ejendomsrådgivningsvirksomhed
Udenlandske korrespondenter
Pantebrevsadministration
Terminsforretninger
Køb og salg af pantebreve

Dansk Ejendomsmæglerforening

EJENDOMSMÆGLERNES HUS - STORMGADE 16 - 1470 KØBENHAVN K

• Industriministeriet	Postgiro	6 10	59	71	Telefon 01-15 3212
Bankierudvalget					
Sldtsrade 12					
1216 København K					
					København, den 10. maj 1982
					Ref.: JF/in

Vedr. spørgeskema, februar 1982

Efter modtagelse af spørgeskema fra Bankierudvalget har Dansk Ejendomsmæglerforening gennem sine lokalkredse foretaget undersøgelse af, hvorledes foreningens medlemmer driver virksomhed, der vil kunne indgå i besvarelsen af spørgeskemaet.

Den foretagne undersøgelse der for så vidt angår hovedtendenserne kan hævdes at være repræsentativ har dog ikke omfattet samtlige foreningens medlemmer, hvorfor det ikke har været muligt at besvare det supplerende spørgeskema vedrørende virksomhedens økonomi.

Med henvisning til de enkelte spørgsmål i spørgeskemaet mener Dansk Ejendomsmæglerforening herefter at kunne svare som følger:

- ad 2. Dansk Ejendomsmæglerforening er bekendt med, at virksomhed som skildret nedenfor drives personligt af nogle medlemmer, i interessentskab af andre medlemmer og som aktie- og anpartsselskaber.
- ad 3. Med risiko for at have misforstået spørgsmålet kan det oplyses, at Dansk Ejendomsmæglerforening i sine forespørgsler har lagt særlig vægt på at modtage besvarelser om handel med pantebreve, med pant i fast ejendom. Besvarelsen refererer sig derfor alene til sådan handel og de heraf følgende særlige forhold.
- ad 4. De Dansk Ejendomsmæglerforening bekendte virksomheder beskæftiger sig med pantebrevshandel i to former, enten ved køb og salg i egen regning eller ved salg af pantebreve i kommission, jfr. Ejendomsmæglerbekendtgørelsen, Handelsministeriets bekendtgørelse af 2. december 1966, § 5, stk. 3, smh. Monopoltilsynets bekendtgørelse om højestetakster for ejendomsmægleres- og ejendomshandlers salærer, MT. nr. 10-81, § 3, nr. 1.

FORENINGEN AF STATSAUTORISEREDE EJENDOMSMÆGLERE

- - - - -

Dansk Ejendomsmæglerforening

- ad 4. Samme virksomhed kan efter omstændighederne handle både i egen regning og foretage kommissionsforretninger. Således kan en virksomhed medvirke til udfærdigelse af et pantebrev med pant i fast ejendom på pensionskassevilkår, derefter købe dette af debitor og siden muligvis sælge pantebrevet. Samme transaktion kan foretages på en måde, hvor virksomheden efter at have medvirket til oprettelse af et pantebrev med pant i fast ejendom alene har dette i kommission med bedst muligt salg for øje.

Uanset om transaktionen sker som køb i egen regning eller som et kommissionsforhold er det ikke usædvanligt, at virksomheden yder forskud til debitor, såfremt denne anmoder herom, idet forskuddet efterfølgende reguleres, når vilkårene for den endelige afregning er til stede. En sådan forskudsordning vil typisk være forbundet med en renteforpligtelse for debitor over for virksomheden. Dansk Ejendomsmæglerforening mener, at forskudsordningerne kan karakteriseres som "lån for egen regning".

- ad 5. Spørgsmålet ses besvaret ad 4, for den del besvarelsen omhandler kommissionsforhold vedrørende pantebreve. Det kan yderligere nævnes, at kommissionsforholdet normalt vil indebære, at virksomheden søger tilbud fra forskellig side for derved at sikre opnåelse af den højest mulige kurs for de pantebreve, virksomheden har i kommission.
- ad 6. Virksomhederne vil som hovedregel komme i kontakt med debitor qua ejendomsmæglervirksomheden. Forden del virksomheden ud over den finansiering, der sker i en ejerskiftesituation medvirker ved låneformidling, vil kontakt med debitorerne hidrøre fra avertering, henvisning fra advokater samt på grund af virksomhedens goodwill iøvrigt.

Kontakten med pantebrevskøbere vil sædvanligvis komme i stand gennem direkte henvendelser til disse, ligesom løbende forretningsforhold ikke er usædvanlige, herunder med pensionskasser, fondsbørsvekslerere og pengeinstitutter.

- ad 7. For så vidt spørgsmålet er rigtigt opfattet, kan det oplyses, at kontakten til debitorerne sædvanligvis sker enten ved personlig henvendelse til disse, ved henvendelse til disses advokater eller revisorer eller gennem disses bankforbindelse.

Spørgsmålet kan også opfattes således, at der til en ejendomsmæglervirksomhed er knyttet et anparts- eller aktieselskab, der lægger navn til de egentlige transaktioner.

Dansk **Ejendomsmæglerforening**

- ad 7. Endelig kan spørgsmålet opfattes således, at virksomheden ved salget af pantebreve kontakter et selskab, der er uafhængigt helt eller delvist af ejendomsmæglervirksomheden, og at dette selskab står for den videre kontakt med den endelige pantebrevskøber.
- ad 8. Dansk Ejendomsmæglerforening er af den opfattelse, at såvel de personligt ydede lån som lån, ydet af de i spørgsmål 2 nævnte selskaber, overvejende hidrører fra fri egenkapital eller er finansieret af lån i pengeinstitutter.
- ad 9. Sædvanligvis vil udlånsaktiviteten være sikret af pant i fast ejendom, eventuelt i form af pantebreve, der endnu ikke foreligger tinglyst. Dansk Ejendomsmæglerforening er bekendt med, at der ofte udstedes ejesrøp, f.eks. ved mellemfinansiering af et husskifte.

Dansk Ejendomsmæglerforening er endvidere bekendt med, at en del af de som forskud ydede lån er uden egentlig sikkerhed.

- ad 10. Ud over sådanne forpligtelser, der kan henføres til reglerne i gældsbrevsloven, er det ikke usædvanligt, at virksomhederne indestår over for pantebrevskøberne for korrekt levering af tinglyste pantebreve uden præjudicerende retsanmærkninger.

Dansk Ejendomsmæglerforening er endvidere bekendt med, at det ikke er usædvanligt, at en af en ejendomsmægler foretaget vurdering af den pantsatte ejendom ligger til grund for pantebrevskøberens erhvervelse af pantebreve. Denne vurdering vil i et omfang, der ikke er Dansk Ejendomsmæglerforening fuldstændig bekendt, konstituere en form for garanti vedrørende de i vurderingen omtalte forhold af betydning for pantets værdi.

- ad 11. Vederlaget er maksimeret til 2% af det solgte pantebrevs nominelle værdi ved handel med pantebreve i kommission, jfr. Monopoltilsynets ovenfor omtalte bekendtgørelse. Dansk Ejendomsmæglerforening er bekendt med, at det i bekendtgørelsen nævnte maksimalvederlag ikke altid forlanges.

Dansk Ejendomsmæglerforening er ikke fuldt orienteret om avanceprincipper, når virksomhederne handler i egen regning.

Dansk Ejendoms­mægterforening

ad 12. Dansk Ejendoms­mæglerforening er bekendt med, at administrationen af de omhandlede forretninger som oftest ikke kan skilles ud fra ejendoms­mægler­virksomheden, idet det dog bør anføres, at når der er tale om virksomhed i selskabsform, vil dette fremgå af, at selskabet har eget bogholderi og anvender eget firmapapir. I undtagelsestilfælde kan det forekomme, at ejendoms­mægler­virksomheden ikke har lokaler til fælles med finansierings­virksomheden.

Dansk Ejendoms­mæglerforening håber, at de ovenstående oplysninger i tilfredsstillende omfang redegør for de forhold, der søges belyst gennem de i spørgeskemaet rejste spørgsmål.

Med venlig hilsen
DANSK EJENDOMS­MÆGLERFORENING

Jes Folke
generalsekretær

v

Udvalgets udkast
til
Bekendtgørelse om visse særlige aktiviteter,
der kan udøves af kreditinstitutter, som ejes
af fondsbørsvekslerere.

I medfør af § 5, stk. 3, i lov nr. 178 af 14. maj 1980
om visse kreditinstitutter fastsættes:

§ 1

Kreditinstitutter, hvori en eller flere fondsbørsvekse-
lerere ejer over 50% af aktierne eller anparterne, og repræ-
senterer flertallet af stemmerne, kan udover at udøve kre-
ditinstitutvirksomhed, udøve følgende former for virksomhed:

1. virksomhed som autoriseret valutahandler,
2. pleje og administration af klienters værdipapirer i åbne
depoter,
3. formidling af markedslån og pantebrevshandler,
4. økonomisk rådgivning,
5. omprioritering **af fast ejendom**,
6. terminsforretninger,

§ 2

Såfremt et kreditinstitut ophører med at opfylde den i §
1 nævnte betingelse, skal fondsbørstilsynet straks underret-
tes.

Stk. 2. Fondsbørstilsynet træffer herefter bestemmelse

om, hvordan aktiviteter omfattet af § 1, stk. 1, skal afvikles.

§ 3

Bekendtgørelsen træder i kraft ved offentliggørelsen i Lovtidende.

Skattedepartementet
den 15. marts 1984,

Notat vedrørende de skattemæssige konsekvenser af omdannelse af en bestående virksomhed til et aktie- eller anpartsselskab, i hvilket den oprindelig personlige ejer besidder hele aktie- eller indskudskapitalen.

1. Efter de almindelige skattemæssige regler sidestilles omdannelse af en bestående virksomhed til et aktie- eller anpartsselskab, hvorved den oprindelige ejer bliver hovedaktionær i selskabet og får vederlag for virksomheden i form af aktier eller cinparter, med et virksomhedssalg i fri handel.

På grund af de særlige forhold, der gør sig gældende ved en virksomhedsomdannelse, hvor kun den form, hvorunder virksomheden drives, ændres, medens ejerforholdet består uændret, findes der dog særlige regler i lov nr. 264 af 8. juni 1983 om skattefri virksomhedsomdannelse. Benyttes reglerne i denne lov i stedet for de almindelige gældende regler (afståelsesprincippet), udløser selve omdannelsen ingen beskatning. Beskatning vil derimod principielt finde sted, dels når aktionæren senere afstår de modtagne aktier, dels når selskabet afhænder overtagne aktiver, afhænder hele virksomheden eller likviderer.

2. Omdannelse til handelsværdier (afståelsesprincippet).

En bestående virksomhed kan i henhold til almindelige skattemæssige principper afhændes til værdien i handel og vandel. Transaktionen ligestilles i skattemæssig henseende: ganske med afhændelse til en udenforstående part.

Fortjeneste og tab påvirker den oprindelige ejers skattepligtige indkomst på sædvanlig vis. Der vil således kunne blive tale om beskatning af fortjeneste ved afhændelse til handelsværdi af

varelager, driftsmidler, ejendomme erhvervet i næringshensigt og lignende. Desuden vil omdannelsen udløse beskatning af eventuelle genvundne afskrivninger og beskatning af avancen på ejendomme, der ikke er erhvervet med henblik på videre salg.

Som følge af interessesammenfaldet mellem sælger (omdanneren) og køber (selskabet) vil der ofte opstå problemer med at fastsætte handelsværdien af de overdragne aktiver. Hvor overdragelsesvilkårene i væsentlig grad afviger fra normale handelsvilkår, reguleres disse, således at handelen bringes i overensstemmelse med, hvad der ville være aftalt mellem uafhængige parter.

3. Omdannelse efter lov om skattefri virksomhedsomdannelse.

I stedet for at lade sig beskatte i forbindelse med omdannelsen kan den tidligere personlige ejer omdanne skattefrit, således at den beskatning, der i princippet udløses ved overdragelsen, udskydes til et senere tidspunkt.

Princippet ved skattefri virksomhedsomdannelse er, at omdanneren anses for at have erhvervet de aktier eller anparter, der ydes som vederlag for virksomheden, til en skattemæssig anskaffelsessum, der svarer til værdien i handel og vandel af de overdragne aktiver og passiver med fradrag af den fortjeneste, der ville være opnået ved et sådant salg. Fortjenesten svarer til, hvad der ville være blevet beskattet efter de almindelige regler, og ved at fratrække denne i den skattemæssige anskaffelsessum for aktierne sikres, at et tilsvarende beløb vil blive beskattet som aktieavance ved en senere afhændelse af aktierne.

Det selskab, som overtager virksomheden, succederer i enhver henseende i omdannerens skattemæssige stilling. Selskabet anses således for at

have overtaget virksomhedens aktiver til den anskaffelsessum og på det anskaffelsestidspunkt, som omdanneren havde. Selskabets afskrivningsgrundlag svarer ganske til omdannerens. Når selskabet i enhver henseende indtræder i omdannerens skattemæssige stilling, opnås, at selskabet ved en senere afhændelse af et eller flere aktiver - eventuelt hele virksomheden - beskattes, ganske som omdanneren ellers ville være blevet det.

Loven om skattefri virksomhedsomdannelse opstiller en række betingelser og forudsætninger for, at lovens regler kan bringes i anvendelse. Her skal blot nævnes, at omdannelse enten kan ske til et nystiftet aktie- eller anpartsselskab eller til et allerede registreret selskab, der ikke forud for virksomhedsoverdragelsen har haft anden erhvervsmæssig virksomhed end forrentning af indskudskapitalen (et såkaldt "jomfrueligt skuffeselskab").

Vedrørende lovens øvrige krav henvises til skattedepartementets cirkulære af 4. januar 1984 om skattefri virksomhedsomdannelse.

13. april 1984

1204flj3

I U.S.A. har man i de senere år iværksat en markedsføring af "money market funds"-ordninger over for plastkortholdere. I hovedtræk virker ordningerne således, at kunder ved forudindbetaling på deres kortkonti tilbydes en forrentning af det samlede indestående beløb - eventuelt begrænset til kun at vedrøre den del af indeståendet, der ligger ud over et vist minimumsindskud - tilnærmelsesvist svarende til den korte pengemarkedessats.

Et "market funds"-tilbud er bundet til den amerikanske "treasury bill rate" for tredive eller halvfems dages papirer internt opbygget med en faktisk forrentning af indestående i de kontoførende banker tilknyttet fjorten dages "certificates of deposits". Et andet tilbud bygger på et mere fleksibelt princip som indeholder mulighed for at yde netop den forrentning, der med behørig hensyntagen til sikkerhed og likviditetsgrad på et hvert tidspunkt må anses for mest fordelagtigt.

Af bl.a. disse eksempler fra U.S.A. fremgår, hvorledes rendyrkede kreditkortselskaber kan overtage administrationen af kunders anfordringsindskud ved at tilbyde pengemarkeds- og værdipapirplaceringer tillige med de i øvrigt tilknyttede check- og kreditkortfaciliteter.

Inden for detailhandelen i U.S.A. kan ligeledes findes eksempler på forretningskæder, der tilbyder kunder de samme finansielle serviceydelser, som normalt udbydes af pengeinstitutterne. Pioneererne inden for dette område er Sears, Roebuck & Co., der i U.S.A. direkte har taget konkurrencen op med pengeinstitutterne på det finansielle område. Som for

kreditkortselskabernes vedkommende varetages administration af anfordringsindskud, ligesom der tilbydes pengemarkeds- og værdipapirplaceringer samt udbydes check- og kreditkortfaciliteter. Sears, Roebuck & Co. er iøvrigt også engageret i forsikringsvirksomhed og ad denne kanal ligeledes under indtrængen i den finansielle sektor.

Sears, Roebuck & Co. planlægger at opkøbe opsparingsinstitutioner over hele U.S.A. og navngive det deraf skabte institutionsnet "Sears Savings". Ved opkøbene vil Sears skabe et net af opsparingsinstitutioner, som kan betjene Sears¹ voksende kundemasse på det finansielle område.

I Europa har større detailkæder - fortrinsvis i England - taget tråden op fra Sears & Roebuck En undersøgelse forårsaget af Retail Banker International i England fra 1982 viser,

- at de 3 største landsdækkende detailkæder tilbyder deres kunder personlige lånefaciliteter,

- at de 2 største detailkæder tilbyder længere løbende lån mod pant i fast ejendom,

- at mindst 2 detailkæder allerede står som modtagere af indskud i samtlige forretninger,

- at mindst 3 detailkæder tilbyder checkindløsningsfaciliteter,

- at mindst 2 detailkæder varetager omveksling af udenlandsk valuta, idet den ene kæde endvidere tilbyder rejsechecks,

- at mindst 3 detailkæder allerede varetager forsikringsmæssig virksomhed som ligeledes tilbydes kunderne i forretningerne.

De tre detailkæder, der har de største ambitioner på det finansielle område er Great Universal Stores Demnham og The

Co-Op; sidstnævnte udgør det britiske sidestykke til det danske FDB.

Disse amerikanske og europæiske detailhandelskæders produkttilbud har skabt en vis frygt for, at lignende ordninger vil fremstå i Danmark uden for pengeinstitutternes kreds og dermed uden for Bank- og Sparekassetilsynets indflydelse. Muligheden eksisterer så længe lovgivningen ikke i tilstrækkeligt omfang dækker begrebet finansiel virksomhed, der må omfatte såvel ind- og udlånsaktiviteter eller blot én af disse. Det skal bemærkes, at annonceringen med modtagelse og administration af indlånsmiddel for forretningskæder frembyder en hensigtsmæssig måde at tiltrække et eftertragtet kapitalgrundlag, hvilket således også normalt er begrundelsen for at iværksætte sådanne aktiviteter.

FLJ/lm
